

НЕЛСЪН НАЙ ИЗОСТАВЕНАТА МИНА

Превод от английски: Владимир Германов, 1992

chitanka.info

ГЛАВА I

Джонстън Гърмания се бе сдобил с прякора си заради дупката от куршум в горния край на жилавото си, изпечено от слънцето и стърчащо настрани дясно ухо. Така беше белязан от повече време, отколкото желаше да си припомня, но това нямаше нищо общо с киселата гримаса, в която бяха присвити очите върху изпънатото му от недоволство лице.

Ако трябва да се знае истината, в немалка степен сегашната му сприхавост се дължеше на тридневния запой по повод неотдавнашното му завръщане при така наречените „прелести на цивилизацията“.

И все пак, не толкова неволите на махмурлука и празните джобове, които бе намерил при събуждането си на следващата сутрин, го бяха накарали да се вкисне, колкото гложещото заключение, преследвало го през целия път насам след десетдневния му престой в Туин Бътс: добрите терени вече ги нямаше. Бе дошъл на този свят с четиридесет години по-късно!

За да достигне до тази цифра, беше изминал много път. Нямаше друг луд голтак-проучвател, който през последните дванадесет години да е изкачил повече възвишения, да е преминал през повече горещи пясъци от Джонстън Гърмания, а срещу това беше придобил собственост, която се виждаше и само с едно око. Ако лошият късмет се измерваше с мекици, сега можеше да е отворил някоя проклета пекарна!

Казваха, че това градче е твърде жилаво, за да умре, но и последният сляп глупак можеше да види, че то вече бере душа. Бяха го създали мините, а сега всяка дупка наоколо беше до половина пълна с вода, рудата беше изкопана, доколкото е възможно, и никакви помпи не можеха да свалят нивото с повече от няколко инча. Пълните му с ненавист очи преброиха опразнените помещения на петнадесет предприятия — преместени или ликвидирани.

Не знаеше защо по дяволите се върна. На това място за него нямаше нищо — дори надежда. Само мълвата, че отново е тук, беше

накарала хората да се изпокрият, сякаш са ги подгонили конски мухи. Нямаше шанс, дори колкото на снежна топка в Долината на смъртта, да намери мераклии, готови да платят за ново геоложко проучване около Тумстоун или където и да било другаде, където вече са чували за него. Не му се вярваше, че ще събере пари и за едно пиене.

Всичките пропиленни години се изправиха пред него, сякаш за да му се подиграят — всичките избродени мили, докато се опитваше да направи своя удар. Невинаги по тези места се бяха отнасяли с него като с прокажен. Скръндзавите прошляци по-рано пееха друга песен в негово присъствие — трупаха се наоколо с провиснали езици, готови да се влачат в прахта, само и само да се прислонят в сянката му. Тогава и през ум не му беше минавало, че ще дойде до сегашното си положение.

Да, много бързо беше разбрал, че доникъде няма да стигне с дамгосване на чужд добитък. На този свят човек трябва сам да си е шеф, ако не иска да свърши като мияч в кръчма. Но само ранобудните птици хващат големите червеи, а той беше роден твърде късно и по въпроса две мнения не можеше да има.

При първата си обиколка беше по-зелен и от тревата. Нямаше никакъв опит и мислеше, че цялата работа се състои в това, да ходиш по земята и добре да си отваряш очите — тогава няма начин да не се спънеш в нещо, което после ще плаща с пари. За ирония на съдбата, точно това му се и случи. Откри „Силвър Кинг“ — жила по-богата от Крез, висока седем фута — и като глупак я продаде срещу пет хиляди долара в брой върху тезгяха на бара.

След това откри „Бул Уивъл“, намери няколко съдружника, раздвижи работата и тъкмо тогава някаква дивотия свързана с акции и липсата на суха пара го изхвърлиха от играта. След това „Бул Уивъл“ изсипа дванадесет милиончета в джобовете на партньорите му. И ето го сега — нямаше и две монети, за да ги потрие една в друга.

Известно време смяташе, че проклет глупак, който може да се препъне в две находища, сигурно, както са му осигурени портите на ада, ще попадне и на трето. Три не беше ли вълшебното число?

Джонстън изсумтя. Ако е така, значи законът за равномерното разпределение на нещастията някак си е спрял да действа. Той беше преброял всеки квадратен инч от земите, простиращи се на петстотин мили, а някои от тези инчове по два, и по три пъти. Е да, наистина

беше намирал следи от оцветяване. Оттатък, в Калифорния, на едно място, наречено „Галърс Уош“, дори успя да събере пълна шапка с късове самородно злато. Това повдигна духът му през следващите година-две, но все едно не успя да намери жила, дори и мястото, откъдето са се взели тези късове. Беше пребродил „Панаминтс“, потока „Фърнис крийк“, но нито веднъж не откри колкото и за дневна надница.

Достатъчно, вече тръпки го побиваха!

Но не беше паднал духом! Не, ако само можеше да отърве стария Талоу Ай от сметката за зобта му през последната седмица, която се трупаше в онази конюшня... Някъде по пътя му към глада дори и най-лошият късмет все някога трябва да се промени. И кой може да каже дали този ден не е днес?

Джонстън хвърли настрана пръчката, която дялкаше, сгъна ножа си и се изправи с въздишка. Човек трябва да има камъни в главата, за да си помисли да излезе на това слънце, ако няма по-сериозна причина от неговата. Но и самият той — напълно уморен от общуването със себе си, човек без никакъв късмет — беше готов да обещае всичко, само и само за да подобри положението си.

Наложи върху лицето си най-добрата физиономия, на която е способен при мисълта за това, което вероятно го очакваше, смело слезе от покритата с разкривени дъски веранда на „Ориентълс“ и се отправи да погледне мулето си.

Дилижансът от изток издрънча сред облаци прах, точно когато Джонстън наближи станцията „Уелс Фарго“. Изравнявайки се с постройката, той видя как някакво дебелогъзо конте помага на една жена да слезе през отворената врата.

Изумен, спря да позяпа.

Пътници, пристигащи в Тумстоун, бяха нещо достатъчно рядко и неминуемо човек се заглежда в тях, но не дебелото конте с жълти обувки, прашна оперна пелерина и бомбе бяха привлекли стреснатия му поглед.

Цялото му внимание бе насочено към жената — още момиче, което нямаше и двайсет, ако се съди по фигурата ѝ и порумениялото, запотено лице. На него имаше две съвсем хладни очи, които бегло погледнаха Джонстън. Тя стъпи на земята и пусна ръката на контето.

Беше мургава, с бадемови черти, които, изглежда, и най-палещото слънце не би могло да загрози. Бледолилава, покрита с прах рокля пристягаше талията и гърдите ѝ. Малка шапка с воалетка и перо беше поставена върху дългата ѝ катраненочерна коса, падаща назад от гордо изправената глава. Лицето ѝ беше с правилни като на скъпоценен камък очертания; пълните червени устни само загатваха за надменността, която върви ръка за ръка с наследеното богатство и добрия произход.

С изящно движение тя се отмести встрани от дебелия, за да направи място на трети човек, слизащ от дилижанса — кокалест мъж с ръждивочервена коса и скулесто, плоско, сипаничаво лице, издаващо чувства колкото някоя букова дъска. Кочияшът хвърли на земята багажа им, скочи от колелото и като кимна с бакенбардестото си лице на момичето, тръгна с полупразна брезентова торба в ръце към кантората на „Уелс Фаргоу“.

— Кльопахка има вътре — извика им той през рамо.

В плен на любопитството си, Джонстън чу как кльощавият пътник мърмори нещо на дебелака и видя как последният вдига рамене, а момичето се обръща, за да тръгне. Този шишко със сигурност не може да е станал баща на нещо като нея, си помисли Джонстън, когато месестото конте я последва в станцията. И какво общо можеше да има помежду им, че да слизат заедно от един дилижанс? При това, точно в Тумстоун — сред толкова други места.

Другият чешит, кльощавият обесник с дрехи на рейнджър се запъти с широки крачки към „Ориентълс“. Джонстън веднага му лепна етикета — всички белези сочеха, че е нечий наемен патлак. Заедно ли пътуваха тримата или се бяха запознали в дилижанса? Дали момичето не беше дъщеря на дебелия?

Каквато и да бе връзката помежду им, тя със сигурност не беше одрала неговия нос. На Джонстън тези тримата — слезли от един и същи дилижанс в Тумстоун — му се сториха много странни и особени. Не можеше да си представи какво би довело когото и да било в това градче. Освен — той си спомни червенокосия пицовджия — ако не търсеха някоя дупка, в която да се скрият.

При „Фремонт“ зави на запад, зърна конюшната „Окей“ и излезе от унеса си с ругатня — беше бил път напразно. „Лексингтън“ се намираше в обратна посока и на него много му се искаше все още да я

държеше Джок Грантри, а не Мозес Кели, който нямаше сърце колкото и на проклет кръчмар. Всички сметки с Кели се уреждаха точно до цент и направо върху тезгяха.

Дъртият нехранимайко подсмръкна, когато Джонстън се промъкна през отворената врата на обора.

— Не ми губи времето и си спести приказките — изджавка той от сандъка, на който седеше, до лошо осветената стена. — Тази кранта ще стои тук, докато не ѝ изработиш прехраната.

Джонстън преглътна гордостта си с въздишка.

— Кога искаш да започна?

— Първото нещо за тоя бизнес, дето трябва да научиш, е че нищо не трябва да се отлага за утре, ако може да се свърши веднага. Конете цапат. Трябва да се изчисти. Ето я лопатата, ей там е вилата. Количка има до задната врата.

Джонстън Гърмяния имаше вид на човек, на когото говорят на някакъв чужд език. Кели каза:

— Нищо чудно, че не си намерил повече руда. За да направиш нещо, дето си струва да се притежава, трябва да работиш. — Той продължи с вид на отвратен човек: — Искам този обор излизан. Ако не можеш да се справиш, изчезвай на майната си и ме остави да го изчистя сам.

Джонстън вдигна лопатата с гримаса, после я остави, за да отиде за количката. Докара я с трясък и сякаш се боеше да не го ухапе, пусна я до лопатата и извади зелена кърпа, за да попие потта от челото си.

Кели го наблюдаваше с присвити устни.

Джонстън сложи лопатата в количката.

Повлече крака през обора, за да вземе и вилата. Кели каза:

— Ще се изморя само като седя тук и те гледам. По кое време мислиш, че ще свършиш с тия ясли?

Джонстън се намръщи и хвърли вилата в количката.

— Има ли някакво значение за проклетите лайна?

— Може да има значение за теб самия. По-добре си дай малко зор, щото няма да си вземеш крантата оттук и до Коледа.

Джонстън грабна ядосано дръжките на количката и тръгна към първата ясла.

Три часа по-късно, придобил значителен опит и доста зачервен, той продължаваше да работи и му оставаха още две ясли. Спря

изтощен, за да си почине и за да се почуди известно време, защото никъде не виждаше Кели. Къде ли се беше дянал старият пуяк? Сигурно се беше качил горе при сеното, за да подремне!

Подхранвайки горчивите си чувства, той се помъчи да реши дали да продължава или да зареже работата, когато един глас и хрущене на подметка го накараха да се обърне към изхода. В рамката на вратата се очертаваше силуета на червенокосия човек от дилижанса, който мърмореше нещо на някого извън полезрението на Джонстън.

Повече от любопитство, отколкото от желание да помогне, той остави лопатата и попита:

— Търсиш ли нещо?

— Имате ли коне за продан?

— Имаме — отвърна Джонстън, — но трябва да говориш с шефа.

— Къде е той?

— Не знам.

Преди червенокосия да успее да каже нещо друго, до него се появи дебелакът с оперната пелерина и бомбето.

— Какво, намери ли, Сами?

Сами отговори:

— Не.

— Шефът излезе — каза им Джонстън. — Ако смятате да купувате коне, трябва да говорите с него. Казва се Кели.

Контето примижа и погледна часовника си.

— Кога ще се върне този Кели?

— Може и да е горе на сеновала. Ще ида да погледна.

Но не беше горе. Докато слизаше по стълбите, Джонстън ги посъветва:

— Ако не искате да чакате, опитайте при Биф Хейнс в „Пайъниър Ливъри“, или при Декстър, по-нататък.

Контето и червенокосия се спогледаха и Сами попита:

— Къде е конюшната „Окей“?

— На следващата пресечка. На отсрещната страна на улицата. Но нямат нищо за продан. Прекратиха бизнеса.

Контето доближи глава до ухото на Сами и му прошепна нещо, което Джонстън не успя да чуе. След това отново погледна часовника си.

— Знаеш ли къде можем да намерим един човек на име Джонстън. Викат му Гърмания.

Гърмания се почуди дали нещо не го будалкат.

— При него няма да намерите коне — каза той кисело.

— Казват, че е геолог. Проучвател на находища. Ходил бил навсякъде по тези места.

Джонстън не отговори и контето продължи:

— В града е, нали?

Гърмания погледна изпитателно двамата пред него и през ума му премина неприятната мисъл, че някой от стиснатите, скръндзави задници наоколо може да е предал делата му в ръцете на съдия-изпълнителя. Червенокосият Сами приличаше на лош актьор.

— Говори, бе човек! — каза дебелият нетърпеливо.

Джонстън го изгледа през присвити клепачи:

— И за какво смятате, че искате да го видите?

— Това си е наша работа — каза контето натъртено.

Джонстън се намръщи и отговори:

— Ами тогава нека си е ваша. — После се обърна назад към количката. Но когато посегна към лопатата, един друг глас, приглушен от шумолене на рокля, каза:

— Дан, намерихте ли този Джонстън?

Беше момичето, слязло с тях от дилижанса. Тя гледаше дебелака, а Гърмания каза импулсивно:

— Аз съм Джонстън, мадам.

ГЛАВА II

Когато главата ѝ се приближи, той видя две широко отворени зелени очи.

— Джонстън Гърмания? — имаше вид, че не вярва.

Той се усмихна глупаво и показа пробитото си ухо.

— Но... — момичето го гледаше изпълнено със съмнение. — Търся този Джонстън, който открил мина „Бул Уивъл“.

— Това съм аз — изкиска се той и се удари гордо по гърдите. — Също и „Силвър Кинг“.

— Но мислех, че... Не изглеждате толкова стар. Човекът, когото се опитвам намеря ходил навсякъде. Стар, истински пустинен плъх.

— Ходил съм тук-там — Джонстън изпъна рамене и се засмя. — От Сиера Мадрес, чак до Долината на смъртта. Да ви кажа, това е доста нещо! Отсам кактусите никой не е ходил толкова много, колкото мен през последните дванайсет години. Ако ви трябва водач...

— Мама му стара! Цял ден ли ще седиш тук и ще се лигавиш с тези ясли?

Собственикът на конюшната се появи изотзад с физиономия, която би изсушила и дъбова дъска. Джонстън — не в най-доброто от настроенията си — тръгна със стиснати зъби и зачервен врат към яслата, където започна ядосано да гребе отвратителния прахоляк.

Шефът се обърна към другите и им дръпна една усмивка:

— Извинете ме, господа, но работната ръка, която може да се намери наоколо, трябва непрекъснато да се държи под око.

Той потри кокалестите си юмруци един в друг, придаде си делови вид и изкриви уста, за да каже малко по-приветливо:

— Мозес Кели. Сено, зоб и коне. Мога ли да ви бъда полезен?

Докато дебелият се кокошинеше, с явното намерение да заговори, момичето попита:

— Наистина ли това е Джонстън, който открил находище „Бул Уивъл“?

Кели кимна многозначително, обърна се назад към яслите и после отново напред, с вече нагласена гримаса:

— Той е. Ходещо предупреждение срещу злините на алкохола. Безполезен за себе си и за всички останали. Сигурно се чудите как го търпя. Не е лесно, казвам ви, не е лесно. — Кели още веднъж погледна назад към облака прах в яслата. — Християнският дълг може да се превърне в ужасно тежък товар. Но вие не сте дошли, за да говорим за това, предполагам.

Контето каза:

— Търсим коне, с които да стигнем докъдето трябва и още да има сила в тях. Не ни показвай кранти. Ще плащам в брой.

— Дошли сте тъкмо, където трябва! — ухили се Кели и навири нос. — Моля, елате през тази врата тук...

— Остава коне на вас — каза момичето — Докато занимавате с това аз поговори с Джонстън.

През рамото си собственикът изджавка:

— Тоз нехранимайко не е свободен да си пилее времето, докато някой не му уреди сметката при мен!

Червенокосият го сбута:

— Сега не се тюхкай за това, ами ни намери коне.

Но дебелият бързо се намеси, за да поуспокои възмущението на Кели:

— Ако решим да го вземем с нас, ще му платя сметката.

В пещерното спокойствие на конюшната момичето с надменните испански черти се правеше на приветливо. Зелените очи светеха с развълнуван интерес, червените устни бяха заоблени като лъка на Купидон и през тях на гърлени тласъци излизаха думите — омайни като пчелен мед.

— Вие първи истински... как казвате... Celebre?... Прославен човек, който вижда от толкова близо. В моя страна, вие разбира, дами с важна кръв никога не говори с господата така. Невъзможно! Дори така славни като вас!

Тя го стопли с изкривена усмивка.

— Как така вие чисти това обор? В моя страна хора възпява вас, ваша смелост, ваша умност, големи богатства, които вие намерил в пустиня!

Зелените очи сияеха. Под жълтата блуза, с която беше, като луди вълни над блестящ пясък се издигаха и спускаха две еднакви полукълба. Загубено в грубата му длан, усещането за боязливата ръка, която тя му протегна, го изпълни с такова вълнение, че едва не му се зави свят.

Тя се наведе към него и каза:

— Вие чуди за мен... но, разбира се — закачливите очи търсеха лицето му. — Питате, защо Микаела Марикита Пералта и Моро — коя дошла отдалеч, от Гуадалахара чак — защо толкова интересува от мен? Да? — тя се засмя — Аз кажа. — И бързо се огледа наоколо. — Защото трябва някой, който разбира тази страна.

Джонстън, обгърнат от аромат на стрит люляк, увисна за думите й сякаш бяха въдичарски кукички. Гласът й се превърна в шепот без дъх: — Който може помогне намерим мина, която била изоставена. — Главата й с гарвановочерната коса кимна. — Преди триста години загубили мястото, където тя.

Зелените басейни на очите й бяха достатъчно дълбоки, за да се удавиш в тях. И все пак Джонстън, макар и поканен да го направи, явно се насочваше към сушата. Тя се дръпна сякаш оскърбена.

— Вие не вярва?

— Изоставена мина! — устните на Джонстън се присвиха. Можеше и да не разбира кой знае колко от жени, но ако става дума за мини, той беше експерт, изранил венците на всичките си кътници в остриите бодили на практиката. — Изоставените мини по тия земи вървят по седем за четвърт долар. Зад всяка скала има по една, ако се хванеш за такава дивотия! Всеки проклет глупак, че и вуйчовците му са претърсили всичко отгук, та чак до Кабеза де Вака! — той изсумтя презрително. — Да се е чуло някой някога да е намерил мина?

Тя вирна брадичка:

— Аз тази намери! Триста години...

— Така, така — каза Джонстън подигравателно, — в семейството ви се говори за това и всички, дето са чули-недочули, и те говорят. Губите си времето. Пребродил съм тези проклети хълмове до един. Няма никаква мина Пералта и ако мен ме питате, никога не е имало!

Устата й се превърна в обграден с бяло ален прорез, върху изопнатото от неприязън лице.

— Мой баща...

Джонстън, който я гледаше с насмешка иззад носа си, издаде невъзпитан звук. Струваше му се, че още малко и тя ще се нахвърли върху него, но въпреки това сумтеше като човек, който си има работа с глупак.

— Ако вашият баща е повярвал на тези дивотии, значи и той се е хванал на въдицата на дъртите нехранимайковци, дето си вадят хляба с такива приказки. Мошениците никога няма да паднат по гръб.

Устните на момичето трепереха:

— Аз има карта...

— Както и още шестстотин други бунаци. Такава карта могат да купят само хора, които...

— Аз не купила! — извика тя ядосано. — Тя в наше семейство от...

— Триста години — допълни той толкова самодоволно, че само късметът можеше да му спести ругатнята ѝ.

Вместо това тя го стъписа с усмивка. Той изглеждаше толкова докачен, че тя се разсмя с глас.

Никак не обичаше да му се смеят. Дори хубави кобилки като тази. Ако наоколо имаше куче, със сигурност щеше да го ритне.

Тя стана сериозна:

— Ще се заемеш ли с работата, или не?

Канеше се да ѝ каже какво да направи с предложението си, но си припомни патилата на мулето си и някои други факти от реалния живот. Обърса с ръкав потта от челото си и още веднъж я огледа хубаво.

— Какво ще спечеля аз?

— Какво иска?

През годините бе гонил вятъра достатъчно и сега искаше да изстиска от живота всеки възможен цент. Премери я с лукав поглед и каза:

— Двеста долара на месец.

Дъхът ѝ спря.

— Това... това ли най-добро твое предложение?

— Твърдо като камък — кимна Джонстън.

Тя отвърна с неприкрито съжаление:

— Не можем платим толкова.

Джонстън се намръщи:

— Как ще съберете работници тогава?

— Това сигурно струва всичко, кое можем отдели, боя се, да. Разходи много повече отколкото очаквали.

Тя обясни, че когато баща ѝ, собственик на ранчо, починал през миналата зима, оказало се, че е живял по-нашироко, отколкото позволявало положението му. За да покрият дълговете му, трябвало да ликвидират всичко. Това я оставило в толкова притеснено положение, че единствената ѝ надежда била да намери тази мина.

— А къде влиза в картинката това дебело конте?

— Мистър Дан Макреди? — тя изглеждаше изненадана. — Той бил татков адвокат. Дошъл грижи за мене.

Джонстън изсумтя:

— Защо плащаш на тоя червенокос бандит?

— Не знам. Дан наел го.

— За какво?

— Дан мислил, че хубаво той дойде с нас.

Джонстън изсумтя:

— Ще работя за каквото получава той. Но ще трябва да освободите мулето ми.

— Има по-добра мисъл — погледна го изпитателно. — Помогнеш намери мина и получава нейна половина.

Джонстън се ухили непоносимо:

— Още не са ми изпадали зъбите и пипето ми си е на място. Не, мадам. Половината от едно нищо пак си остава половин нищо.

— Аз не говори за нищо! — тя го стрелна с пламтящи очи. — Тази мина не шегга. Стига! — извика тя със свирепостта на ястреб и бръкна в деколтето на блузата си:

— Сам виж!

Ръката се появи отново, стиснала малко парче калцедонитен кварц, което пхна по носа му със смразяващо презрение.

То беше небесносиньо, изтрито, почти полирано от пипане. През живота си не беше виждал нищо толкова добро и нямаше нужда да му се казва какво представлява този къс. Сигурно беше телур — единственият елемент, с който златото се свързва в природата.

ГЛАВА III

— Дай да го пипна — изръмжа Джонстън.

Очевидно ѝ беше забавно. Тя мушна парчето в протегнатия му юмрук, без изобщо да се засегне от грубия начин, по който той искаше да прикрие интереса си.

Тежеше повече, отколкото можеше да се предположи по големината му. Докато Джонстън намръщен изучаваше синия камък, момичето се усмихна широко и изпусна въздишка на удовлетворение:

— Сега вярваш?

Гърмания сбърчи лице, но не успя да прикрие треперещата си ръка:

— Имаш ли още такива?

Микаела поклати глава:

— В Гуадалахара, si. Росо mas^[1]. Тук не.

Той още веднъж прецени тежината му и каза с пренебрежение:

— Може и да струва четвърт долар. Дай да видя картата.

Зелените очи се усмихнаха:

— Аз не родена вчера.

Тя знаеше, че се е закачил на кукичката, а той знаеше, че тя знае. Джонстън, зазяпан, вдигна рамене:

— И преди съм правил грешки. Такива камъни няма много наоколо. Трудно е да се каже колко струва. Един човек от „Панаминтс“ долу до Лоун Уилоу, на юг от прохода Уош Гейтс, всяка седмица минавал покрай голяма скала със същия цвят. Отчупил няколко парченца, но нищо не успял да направи с тях. Един ден срещнал Фред Карлайл в Джубъл.

— Фред правеше пробите в „Червено куче“. Веднага наострил уши щом чул за скалата, но така и не разбрали дали си струва да се разработва находището. Докато си приказвали, излязла голяма буря и повече не успели да намерят мястото.

— Аз знае какво това струва — подигравката се бе спотаила в блясъка на очите ѝ — петнайсет хиляди долара за тон. Дан проверил.

И аз ще намери! — каза тя уверено. Ти идва ли помага или не?

Джонстън, който се мъчеше да си придаде вид на разколебан, чу приближаващи гласове и допусна, че може и да тръгне с тях. Погледна я косо:

— Ако картата е добра, защо сте заритали да ми давате половината?

— Без твоя помощ може отнеме много време. Искам бъда честна. Трябва някой, който може ориентира в район — каза тя, — не искаме губи време, където не трябва.

— Аз не съм единственият козел, кой познава хълмовете наоколо.

Усмивка разтегли червените ѝ устни:

— Но ти единствен, за когото ние знае.

— Не схващам.

— Дан научил за тебе — тя видя колко малко удоволствие му доставя чутото и продължи със закачливо напевен глас: — Ние знаем, ти вече намерил две мини, прекарал много време по тукашни земи, нямаш приятели и умееш държи уста затворена. Дан казал, че трябва дадем на тебе половина. Като рискуваме толкова, можем позволим бъдем щедри.

След като знаеха толкова много, би трябвало също така да са чули, че никой друг не иска да го наема, защото смятат, че с него поемат прекалено голям риск. Естествено, предложението да му дадат половината би могло да е начинът, по който, според шишкото, ще го накарат да бъде честен, но колкото и да прехвърляше мисълта в главата си, тя не го изпълваше с ентусиазъм.

Всичко това не му се струваше кой знае колко разумно, но пък и положението му не позволяваше много-много да придирия щом става дума за камъни, които струват петнадесет хиляди за тон. Освен това известно е, че контетата най-често са пълни глупаци.

— Добре — изръмжа той. — Влизам в играта. Само че искам да видя договор, написан на хартия.

— Разбира се — усмихна се тя. Когато дебелият мъж и червенокосият храбрец влязоха, водейки половин дузина коне — три от тях оседлани — тя каза:

— Дан, дай му документа.

Човекът с бомбето бръкна в джоба на самото си, извади оттам плик от тези, с които си служат в съдилищата, и го мушна в ръката на Джонстън:

— Радвам се, че идваш с нас.

Докато те уреждаха сметката за конете с Мозес Кели, Джонстън извади съдържанието на плика и излезе навън, където светлината беше достатъчно силна, за да е сигурен в това, което чете. После, леко объркан, го прочете още веднъж.

Доколкото можа да схване, на листа имаше договор, сключен с него преди десет дни в Гуадалахара, според който получаваше половината от акциите на мина „Спасение“. Подписан, подпечатан и предаден на ръка бе никакви допълнителни условия.

Той сгъна документа, мушна го в плика и влезе обратно вътре, защото му хрумна нещо. Спря пред момичето и ѝ го подаде. Микаела го изгледа.

— Какво има? — попита тя и лицето ѝ стана неподвижно. Тя погледна косо дебелия човек. Собственикът на конюшната изглед първо него, после Джонстън.

Гърмяния отговори:

— Прегледай го още веднъж.

Тя извади документа и го нагласи така, че да може да го вижда в оскъдната светлина.

— Аз не разбира...

— Това твоята заврънкулка ли е?

Тя го изгледа озадачено.

— Ти ли го подписа?

Погледът ѝ падна върху листа още веднъж.

— Но разбира се...

Не че се съмняваше, но да се подсигури двойно никак не вреди.

— Добре — измърмори той. — Можеш да го подпишеш пак. Искам да има свидетели.

Дебелият се намеси:

— Договорът е подписан пред свидетели. Заверен е и от нотариус.

— Тогава нищо няма да му стане, ако има още свидетели. Имаш ли мастило под ръка, Кели?

Собственикът на конюшната, силно заинтригуван от всичко това, изчезна за малко и се върна с перодръжка и мръсно шише мастило. Микаела, леко раздразнена, се подписа още веднъж.

— Сложи отдолу и датата — каза Джонстън и когато тя я написа, подаде документа на Кели. — И ти се подпиши. Ей тук, отдолу и добави думата „свидетел“.

Кели първо го прочете и после подсвирна изумено:

— За какво ти дава тя половин мина, а Джонстън?

— Не мисля — намеси се Макреди, — че трябва да навлизаме в подробности. Единствената ви задача е, да бъдете свидетел на подписа й.

Собственикът на конюшната се намръщи и хитро изгледа Джонстън:

— Аз колко ще получа за тази работа?

— Какво ще кажеш за удар по носа?

Кели подписа документа, без да спира да мърмори, а Джонстън го грабна от ръцете му. Микаела се обади:

— Плати сметката за мулето му, Дан.

— Колко дължим? — попита Макреди и собственикът веднага умножи цената по две.

Джонстън предвидливо задържа езика си зад зъбите.

След това дебелото конте, което се канеше да прибере портфейла в джоба си, каза:

— Ще ни трябва и три товарни седла.

— Аз ще ги намеря — каза Джонстън бързо, без да обръща внимание на Кели. Не виждаше причина, след като ще има благотворителност, тя да не започне от там, откъдето трябва. — Ще намеря всичко, заедно с екипировката за лагера и провизиите.

Макреди го изгледа някак си остро, но закопча портмонето си без коментар. Когато излязоха навън, червенокосият, който още държеше юздите, се приближи и ги бутна в ръцете на Джонстън.

— Можеш да започнеш да си изкарваш хляба още сега.

— Трябва да взема мулето си — изръмжа Джонстън, който нямаше намерение да върши неща, които не би трябвало да върши.

— О — каза Микаела, — не те запознахме със Сами Дарлинг. Сами, това е...

— Знам кой е — каза навъсено сипаничавият. — Конете са негова работа. Аз съм нает, за да осигурявам охрана.

— Всички ние имаме задълженията си — каза контето Макреди с глас на патриарх, чийто звучни тонове удавиха протестите на Джонстън в море от увереност. — Човек, който е нает за работа, не може да поема отговорностите на пълноправен съдружник в това начинание. Тръгваме в полунощ, мистър Джонстън. Погрижете се всичко да е готово. Ще ни вземете от хотела. Желая ви приятен ден.

[1] още малко (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА IV

Вече си тръгваха, когато Джонстън, зяпнал от учудване, хвърли на земята оплетените юзди.

— Ей, чакайте малко! Въобще не съм се пазарил да бъда главен готвач и...

— И какво, мистър Джонстън? — попита дебелият и извъртя глава, за да го погледне през прегърбеното си рамо.

— Добре! — намръщи се Джонстън. — Аз не се пазарих да ставам слуга.

Макреди се приближи.

— Отговорностите...

— Остави тия приказки. Дайте да уговорим всичко съвсем точно!

— При всички случаи — каза адвокатът, и имаше право, — някой трябва да се грижи за дребните неща. Сами Дарлинг не знае какво точно трябва да осигури за експедицията, нито пък аз бих могъл да се справя. Мис Пералта, от своя страна, е отгледана в манастир и едва ли би могла да се заеме истински с ръководството и подробностите около това, както по всичко изглежда, тежко пътуване. Една от причините да потърся вас и всъщност най-важната, за да направя този избор, беше вашият опит в подобни начинания.

Погледнато от този ъгъл, Джонстън нямаше много срещу какво да роптае. Объркан, той преглътна един-два пъти някак си глуповато и насочи сетивата към тялото си, сякаш не беше убеден, че е цяло.

Опипа с лапа лицето си.

— Но аз не знам дори накъде ще вървим!

Устата на адвоката се отпусна и после се сви като горния край на торбичка за тютюн, а блещукащият поглед на убедителните му очи се отправи първо към момичето, после отново обгърна съдружника й.

— Радвам се, че ми напомнихте. Знаете ли къде се намира мястото, наречено „Хубавата долина“?

Джонстън го погледна, както понякога гледат хората, които смятат, че ушите им са им изиграли някакъв номер:

— Н-н-на север, искате да кажете, от Моголон?

Това прозвуча като блеене на уплашено агне.

Дори и да го беше доловил, Макреди, не обърна внимание на стенанието в гласа му. Той кимна сериозно и каза:

— Така ми се струва.

— Змии и гущери! Това не е място за търсене на изоставени рудници!

Вълнението на Джонстън беше твърде очебийно, за да остане незабелязано, но въпреки това дебелият запази невъзмутимия си вид.

— Независимо от всичко — заяви той, — това ще е вашата цел. Ще осигурите всичко, което ни трябва, за да стигнем до там, да се върнем и... за още десет дни.

Той извади портфейла си и проучи набързо съдържанието му, докато хапеше устната си. Извади тънка пачка банкноти и я подаде на новия си началник-щаб.

С очи, които сякаш се канеха да паднат от местата си, Джонстън отстъпи назад.

— Исусе Христе! Човече! — каза той. — Да не би да искаш всички ни да избият?!

Дебелият го изгледа отгоре до долу.

— Не мога да се досетя... Какво му е лошото на това място?

— Не можеш да отидеш до него... Ако отидеш, там ще си и останеш. Пътищата са постоянно под охрана!

Макреди и момичето се спогледаха още веднъж. Микаела попита разтревожено:

— Чума ли има? Нещо подобно?

— По-добре е да си знаеш отсега! За овце и добитък става дума! Кървава вражда има там! Войната при Тонто!

— Ние нямаме нищо общо с това — каза Макреди, а Джонстън изпсува.

— Знаеш ли как ще заимаме, ако отидем? По-добре е да почакаме малко, докато онези пищовджии се охладят! — гласът му беше пълен с напрежение. — Шест пъти водят истински сражения, без да се броят убитите от засада по деретата! Всички заедно с чичовците си са въвлечени в тази разпра. Това, че не си от тяхната пасмина изобщо не ти гарантира, че ще запазиш кожата си цяла!

Макреди се усмихна тънко.

— Ще видим — каза той, сякаш разговаряше за времето. Пое ръката на момичето и се обърна, за да тръгват. Червенокосият Сами изсумтя и закрачи след тях.

— Безумци! — озъби се Джонстън, хвърли шапката си на земята и се загледа многозначително в отдалечаващите се гърбове на Микаела и придружителите ѝ. Прииска му се да зареже тази работа, да си вземе мулето и да се махне. Дори помисли известно време върху тази възможност, но руда с цена петнадесет хиляди за тон не може да бъде лесно пренебрегната от човек с петнадесет години неудачи зад гърба си. Може би някъде имаше и други залежи, но той беше загубил способността да ги открива.

Гърмяния не беше от хората, които безрезервно биха се отдали на примамливата илюзия, че въобще може да има загубени рудни находища, но парчето син кварц, което му показва Микаела — макар че можеше да го е взела откъдето и да било — беше много убедителен факт. За такава руда, каза си Джонстън, човек би изтърпял немалко глупости.

И все пак, той далеч не беше сигурен, че може да разчита на каквото и да било в тази работа. Всичко в нея му се струваше нереално, освен червенокосия любител на патлаци Дарлинг. И договорът за половината мина! При това подготвен предварително! Сигурно са смятали, че ще тръгне и за шепа стъкълца!

Гърмяния се огледа объркано наоколо. Изпълваше го обезпокояващото чувство, че го вземат за глупак. Наистина беше нелепо — от него не можеха да вземат нищо, освен труда му. И така да е, пак не му харесваше.

Най-напред, сигурно нямаше никаква мина, но тогава защо са всичките тези приготовления? Защо да отиват на опасно място, където рискуват да ги застрелят, ако наистина не се надяват да спечелят много? Обезпечените със злато пари в ръката му си бяха съвсем истински.

Мушна ги в джоба на панталоните си и въздъхна озадачено. Никога не беше попадал на такава шайка странни риби — този адвокат с меден език и подканящ поглед, отгледаната в манастир Микаела с кокетния си вид и подскачащи отпред полукълба и сипаничавия Сами Дарлинг, чиято ръка непрекъснато висеше на около два инча от изтритата от употреба кокалена дръжка на револвера.

Човек трябва съвсем да си е изгубил акъла, за да се хване с такива като тях! На Джонстън му се струваше, че би трябвало да го застрелят за назидание на другите глупци, но както и да го тормозеха съмненията, не можеше да избие от главата си парчето син кварц.

Влезе обратно в конюшната, за да вземе мулето си.

Собственикът, който довършваше започнатата от Джонстън работа, проточи пуешкия си врат над яслата:

— Обичам хората, които не забравят приятелите си.

Джонстън, без да му обръща внимание, мина през другата врата. Видя мулето в най-отдалечения край на обора, върна се и изръмжа:

— Къде му са юздите и седлото?

— Ще ги донеса — провикна се Кели. — Стой там, ще ти доведе и мулето.

Като че ли Джонстън вече беше получил богатствата си.

Изсумтя. Всеки, който е достатъчно глупав, за да повярва на такова нещо, може да повярва и на всичко друго.

Той се качи и седна на най-близката преграда, готов да почака, докато му окажат тази толкова непривична за него услуга. Отново през главата му мина мисълта да се махне от тези смахнати безумци. Извади от джоба си пачката пари, дадени му за провизии, и вече приближаваше да преброи двеста, когато очите на Кели се изцъклиха до тези на мулето му.

Най-сетне старото дрънкало сякаш беше занемяло.

Джонстън мушна банкнотите в джоба си, слезе от преградата и се качи на седлото. С насмешка докосна периферията на шапката си и каза:

— Много здраве на приятелите, които питат за...

— Чакай! — изквича Кели. — Къде е тази мина, която получаваш?

— Хо-хо! — Джонстън се разсмя дълбоко в корема си. — Басхващам, готов си мило и драго да дадеш, за да ти кажа, нали? И конюшната ще ми отстъпиш, може и ризата от гърба си...

— Разбира се! — провикна се Мозес Кели и изтри потта от челото си. — Можем да станем и съдружници, ако ми кажеш къде е мястото...

— Какво ще кажеш да черпиш по едно за това, а?

Кели го погледна, сякаш беше ръгнат с нож, но новопоявилата се възможност да забогатее бързо означаваше твърде много за него. Той тръсна глава и забързано отиде да изрови змийската си отрова.

Джонстън се изкиска доволен, че е излязъл отгоре на такъв скръндза, за който се говори, че още не е похарчил и първия си спечелен четвърт долар, смушка мулето и излезе пред конюшната, където го настигна Кели с бутилката си.

Джонстън я задържа достатъчно дълго пред очите си, за да може при отслабващата дневна светлина да види, че съдържанието ѝ е силно намаляло, после измъкна тапата, отметна глава назад и изля остатък в себе си.

Наду бузи и изпусна въздух.

— А-а-а, точно това ми трябваше — каза той и върна празната бутилка. — Е, това е. Дръж си панталоните закопчани.

Взе юздата в ръце.

— Проклятие! — извика Кели и сграбчи крака му. — Обеща да ми кажеш къде е тази руда!

— Няма никаква руда. Според мен няма и изоставена мина. Има я само на хартия. Казват, че била открита от Пералта. Принадлежала на семейството от триста години...

— Няма значение — проскимтя Кели вън от себе си, — само ми кажи къде е мястото.

— Това тъкмо е въпросът. Иначе защо ще ме вземат мене? Проклетата мина уж е била изоставена и никой сега не знае къде е. Имат някаква щура стара карта... — Той поклати глава.

— Но ти каза...

— Ангажиран съм, за да помогна да я открият. Само това мога да ти кажа сега... Освен... че отиваме на място, което не е за хора със слаби сърца. Отиваме в Тонто... ако искаш да пратиш много поздрав на Грейм или Тюксбъри...

ГЛАВА V

Сега можеше и да се шегува, но беше съвсем наясно какви нещастия очакват всеки, който достатъчно е загубил акъла си, за да си пъха носа в Хубавата долина. Тамошните момчета бяха по-серт и от чеснова супа, сгъстена с попови лъжички.

Потъвал в подобни мисли, с изгарящата бедрото му пачка пари, Джонстън беше разтревожен и толкова объркан от желанието да си тръгне, че май единственото добро нещо, останало му от пиетието на Кели, беше тормозещото желание да излее върху него още едно.

Дълбоко в най-съкровениите кътчета на душата си той беше уверен, че ако достатъчно упорито не обръщаш внимание на дадено нещо, в повечето случаи то ще се махне от главата ти. Тази успокоителна философия сега, изглежда, не му помагаше много. Не можеше просто да не обръща внимание на Микаела Пералта и нейното парче син кварц и сега това го беше поставило между удрящ камък и твърда повърхност.

Искаше му се веднага да пришпори мулето и да забрави за цялата работа. На два пъти, след като си тръгна от конюшната „Лексингтън“, той смуща крантата си в обратна посока, обхванат от твърда решимост да си върви, но само за да изпсува отново и да се върне назад. Загубата на мина „Спасение“ или по-скоро това, което би могъл да получи от нея, оказваше върху него толкова силно въздействие, че никакъв здрав разум или пък черни предчувствия въобще не можеха да вземат превес.

В магазина взе руло въже и поръча хранителните продукти, като даде специални указания за опаковането им. Някъде по средата на обясненията му собственикът, който бе напълно наясно за рискования характер на взаимоотношенията с Джонстън, пожела, без да полага особено усилие да бъде тактичен, да види с какво ще му бъде платено. С дръпнати назад устни като на притиснат в ъгъла който, пред смаяния поглед на собственика Джонстън извади пачката на Макреди и прокара палеца си по края на банкнотите.

— Ще платя с тези и ще платя, когато си взема нещата. Ако искаш да ги купя от теб, по-добре бъди готов след половин час! — след тези думи, той излезе навън с тежки стъпки, които отекнаха в настъпилата поради смайването тишина.

Оставаше му още да купи товарни седла, брезент, одеяла и някои други дреболии. Много го изкушаваше и мисълта за глътка добро уиски, но в момента повече от всичко имаше нужда от съвет. Един познат в „Планинска дева“ можеше да му го даде.

Той тръгна на запад и продължи, докато близо до входа на изоставения рудник не видя подобното на бесилка скеле, стърчащо право нагоре от синьо-черните сенки вдясно. Талоу Ай изпръхтя, може би поради лошо настроение, защото Джонстън го пришпори нататък между тихите постройки по посока към Хоп Таун.

Не обърна внимание на протеста на животното, скрита го още по-силно и го накара да повлече крака нататък. Джонстън оглеждаше внимателно бараките наоколо и накрая, когато наближи шахтата, се осмели да подсвирне.

Компанията „Планинска дева“ бе прекратила дейността си, но още не беше решила напълно да демонтира оборудването, защото щеше да проведе допълнителни проучвания — все още се надяваха, че с помпи, ако успеят да се снабдят с такива, каквито трябва, ще решат дилемата си. За тази цел бяха оставили един от началник-смените за пазач и надзирател.

При второто подсвирване на Джонстън от сенките на една барака се показва човек, който се завзира в тъмнината.

— Остави артилерията — обади се Джонстън. — Да не би да си си развалил отношенията с крадците, че се плашиш толкова?

— О, ти ли си? — изсумтя надзирателят. — Ако искаш да знаеш, аз си нямам вземане-даване с крадци. Ако за това си дошъл, можеш направо да се връщаш.

— Е, не го вземай чак толкова навътре — каза Джонстън помирително. — Искам само да те питам нещо. Щеше да ми струва пет долара, само че много се притеснявам да не те обидя с такова предложение.

Човекът на компанията каза троснато:

— Обиди ме с още малко, или се разкарай оттук.

— Десет долара.

— Ще ги взема.

След като разгледа банкнотата и я мушна в джоба си, надзирателят направи предположение:

— Сигурно е адски важно за теб, щом да'аш тия мангизи. К'во те яде Джонстън?

— Ти не дойде ли от Хубавата долина?

Мъжът го погледна строго и изведнъж каза доста троснато:

— Е, та?

Джонстън вдигна рамене:

— Има ли много минна дейност нататък?

— Не съм чувал. Може и да има някоя и друга къртичина. Безполезна като твойто скитане насам-натам. Повечето са фермери и е много ху'аво място, ама ако си седиш настрана. Водят истинска война там горе, в случай, че никой не ти е ка...

— Ами изоставени мини?

— Не ми ги разправяй на мене — каза надзирателят и пак изсумтя. — И тебе ли те ухапа тая бълха? Абе, Джонстън, няма ли да порастеш накрая?

Джонстън се намръщи, но в интерес на информацията преглътна последните думи.

— Много испанци са търсили съкровища по тия места в стари времена. Та помислих...

— Аха. Тия Пералта — устните на надзирателя се свиха. — И сигурно зад всеки храст има съкровище!

Джонстън попипа с лапа лицето си.

— Е — изръмжа той, — благодаря ти. Просто ми хрумна, че...

— Виж к'во, горе-долу е същото като с другите ти безумни идеи, ама защо не вземеш да опиташ около Руби, или Оро Бланко, там поне се вижда някакъв цвят...

— Може и това да направя. — Джонстън махна с ръка и като завъртя крантата си на място, накара клепоухото животно да се размърда.

Върна се там, където беше оставил конете на Макреди, взе в ръце юздите и ги поведе към горната част на града, за да вземе останалите нужни за експедицията неща, включително и пълни манерки — това върна в главата му мисълта за жаждата, която изпитваше, още откакто опита кактусовия бъркоч на Кели. Джонстън

се надяваше, че ако се накваси достатъчно, бъдещето може би няма да изглежда чак толкова мрачно.

Подпомогнат от жизнения си опит и ловкото пазарене, той успя да сключи няколко много изгодни сделки на парче с хора, имащи нужда от пари. Това че спазарените неща не бяха от най-новите или че произходът им не беше много ясен, ни най-малко не го тревожеше. Щяха да свършат работа и общо взето бяха такива, ако не и по-хубави от онези, които и сам Макреди би набавил, ако лично се бе заел със снабдяването.

Цялата работа също така му даде възможност да задели достатъчно остатъчни средства, за да заглади най-острите ръбове и притесненията си и да скъта в денковете някои неща, с които да се предпазва от по-големите несгоди на този свят.

След като уреди всичко, остави конете в конюшната „Пайъниър“ на „Тафнът стрийт“, за да ги нахранят и напоят, докато той самия се отбие в бара „Ръс Хаус“.

Часът на тръгването им бе наближил значително. Сред изхвърлените от работа миньори, живеещи в бараките от другата страна на улицата, изпълнили заведението, той видя няколко войни с тиранти, дочени панталони и чифт кокалести ръце, които познаваше от компанията „Файър Хаус Енджин“. Те го посрещнаха с необуздани викове.

След обичайните закачки и обиди, един от тях, с лице завряно до здравето му ухо, с пресилен шепот пожела да научи, дали блудната овчица, любимият син на мама Джонстън не е на път да открие нова златна жила. При тази подигравка — а такива бе слушал повече от достатъчно, откакто го бяха изиграли с дядо му в „Бул Уивъл“ — изпод орфаната и избеляла от слънцето яка на ризата му изпълзя червенина, която бързо се издигна нагоре по врата му.

— Когато се върна — смръщи се той — оттам, където отивам, може и да имам нещо, което да ви отвори очите, на вас и на целия този попикан град! Тогава ще видим кой ще се смее последен.

Грабна двете бутилки, които му донесе келнера, хвърли на бара шепа монети и излезе ядосано навън.

ГЛАВА VI

По настояване на Макреди първият им лагер беше установен малко след разсъмване сред тополова горичка на източния бряг на реката Сан Педро, на един хвърлей камък от старото мормонско поселище Свети Давид. Ако зависеше от Джонстън, те биха продължили нататък до Бенсън и биха почивали там — на място, където, освен да си човъркаш ухото, можеш да правиш и други неща, но инициативата му беше отнета, защото момичето присъедини гласа си към този на дебелогъзия.

Адвокатът твърдеше, че повечето неприятности идват в резултат на заядливи забележки, алчност, завист, омраза или финансови проблеми, и че най-сигурният начин да постигнеш мир и спокойствие, е да останеш незабелязан. Той предложи да спят през горещите часове на деня и да стоят настрана от пътища и населени места.

Макар и склонен да се съгласи, че някои предпазни мерки подходат на същността на начинанието им, на Джонстън му се струваше, че е доста прекалено да си бдителен чак до такава степен.

— По дяволите! Още малко и ще се отречеш от човешкия род!

— Понякога — отговори Макреди троснато — това е единственото разумно решение.

Когато отново си пое въздух, Джонстън вирна брада с нещо като сумтене. Но независимо, че израза на лицето му съответстваше на презрението, което изпитваше, той дръпна юздите на желанието си да поспори, защото отдавна беше научил, че да се мъчиш да кажеш последната дума при плямпало от калибъра на Макреди, е все едно да се мъчиш да спориш със сянката на самата смърт.

„Остави го да се прави на много печен, щом си мисли, че със смехотворната му пелерина и кафявото бомбе ще останем незабелязани“. Дебелакът имаше още много какво да научи за живота по тези възвишения и Джонстън, изпълнен с някакво мрачно задоволство, считаше, че няма да е далеч денят, в който някой Грейм или свиреп Тюксбъри ще го постави на мястото му.

Втората нощ, докато все още се движеха покрай реката, ги завари в подножието на планините Ринкън. Напредваха доста добре, независимо от непрекъснатите оплаквания на дебелака, че темпото е прекалено бързо за крехките сили на едно момиче. Самото то обаче не изглеждаше никак изтощено и Джонстън реши, че няма причина да се бавят, щом конете могат да издържат.

— Това са индиански земи — каза той на дебелото конте и сипаничавата му сянка. — И колкото по-скоро се махнем оттук, толкова по-хубаво ще се чувствам. — Кимна по посока на Микаела: — Искаш ли да видиш тази черна грива, да се развява на копието на някой червенокож?

Макреди, доста позеленял, пое стреснато дъх и дръпна юздите, без да говори повече.

— Не смятам, че трябва да препуснем в галоп — каза Джонстън на двамата мъже, — но ми се струва, че ще е много по-здравословно, ако керванът ни продължи да се движи.

През присвити устни Сами Дарлинг каза:

— От две години индианците не са правили поразии — и се изплю през зъглчето на устата си.

Трудно можеше да се каже дали презрението изразено по този начин е предназначено за пернатите мародери или се отнасяше до новия партньор на Микаела. Джонстън, без да навлиза в подробности, отбеляза някак си сухо, че е добре с тях да имат човек, който разбира от индианци.

Минаха Каскабел след четири часа и продължиха с кратки почивки към Редингтън, който заобиколиха с първите утринни зари. Продължиха още нататък, за да избягнат всякакви случайни срещи, и устроиха лагер до едно възвишение, достатъчно отдалечено от всякакви признаци на човешко присъствие.

През третата нощ наближиха Хайдън, където Сан Педро извиваше на изток, и изоставиха реката. Оттук започваха рудодобивните терени. Джонстън смяташе, че трябва да хванат пътя минаващ през Сюпириър:

— Много по-бързо ще е оттам, отколкото ако се завлачим през тези планини и се мъчим да намерим нов път.

Но Макреди отказваше да одобри предложението.

— Има голяма опасност да ни видят на големия път.

Момичето го подкрепи и Джонстън изръмжа:

— Дявол да го вземе! От кого се мъчим да се скрием?

— Не е въпросът в криенето — издекламира дебелият, — става дума за обикновен здрав разум. Търсим мина, която може би струва милиони. Тя е собственост на госпожица Пералта и тя не желае да...

— Половината — прекъсна го Джонстън — е моя собственост.

Адвокатът присви нацупени устни:

— Знам законните ти права. Струва ми се, би трябвало да ги защитаващ и сам ти.

— Не виждам какво общо има пътят.

— Мина „Спасение“ никога не е била регистрирана. Колко мислиш, че струва твоята половина докато не оградим терена и не представим претенциите си?

След като въпросът беше поставен по този начин, Джонстън неохотно се съгласи.

— Ще вървим покрай Джила, през Керни до Келвин и на средата на пътя до Флорънс ще свием на север през пустинята; ще заобиколим Сюпърстишънс и ще навлезем там, някъде на запад от Тортила Флет.

— Само гледай да не ни виждат, ако е възможно. Четирима души с товарни животни могат да предизвикат доста разговори.

— Четирима души с товарни животни — каза Джонстън ядосано — е много трудно да се скрият. Сигурно и в момента клюкарите работят извънредно. Вземи Мозес Кели, този, от когото взехте конете, любопитството му е голямо колкото ей онзи хълм. Направих каквото можах. Казах на Лу, че ще ви помогна да търсите, но той видя документа, който ми дадохте, преди да го подпише.

Макреди ликвидира този аргумент:

— Той никога не е чувал за тази мина. Нито пък който и да било друг, защото не е работила цели триста години. Този коняр няма никаква представа къде се намира тя. Той не ме тревожи. Чисто и просто не искам хората да виждат, че навлизаме в тези планини.

— Не мога да гарантирам това.

Макреди замълча тайнствено. Извади пура и отрязва края ѝ с малка златна резачка, висяща на верижка, която излизаше от джоба на избродираната с цветя жилетка на костюма му.

Всмукна дим и каза помирително:

— Просто ни заведи там — и му махна да върви напред.

Джонстън не знаеше защо образът на Макреди с пура в устата непрекъснато се явяваше в ума му по-късно, дълго след като бяха установили лагера, и когато наведен над огъня, набързо приготвяше закуска. Но със сигурност нещо го тревожеше и тормозеше и при това не беше от нещата, които предизвикват сладки сънища.

След закуска починаха, колкото могат, но скоро дори и на сянка стана толкова горещо, че да пържиш яйца.

Джонстън престана да се бори с жегата и към средата на следобед стана, за да напълни манерките, след което, подсетил се за жаждата си, отпи дълга глътка от една от скритите си бутилки. След това се промъкна в храстите на съседното възвишение, за да огледа околността.

Честно казано, не беше разочарован, когато пейзажът се оказа пуст, както беше очаквал. От друга страна, не беше и истински доволен. Необяснимото безпокойство, предизвикано от последния разговор с Макреди, продължаваше да го гложди и го накара да се качи още по-високо, на самия връх на скалния масив, от който се виждаше по-голяма част от осеяните със заоблени хълмове и малки възвишения, места, по които бяха минали.

Някъде далеч, над пустите равнини се издигна прашна вихрушка, завъртя се като пиян дявол и изчезна, когато вятърът я изостави. Погледът му не долови никакво друго движение, но въпреки това той остана още малко, осъзнал със закъснение, че май в бара „Ръс Хаус“ е казал повече отколкото трябва.

Но, доколкото си спомняше, колкото пъти през последните няколко години беше говорил повече от необходимото, толкова пъти беше предизвиквал единствено подигравки. Защо сега някой ще вземе да обръща внимание на празните приказки на човек, известен с неудачите си? Никой никога не си беше правил труда да го следи — дори и копелетата, за които работеше.

Но този път нещата бяха по-различни. Дори и Кели да реши да държи устата си затворена, да не дрънка за мината и това, че Джонстън е съдружник в нея, нехранимайковците от Тумстоун скоро щяха да научат за конете, които Макреди купи от него. И за нещата, които сам той беше купил срещу пари в брой. Дори това вече беше достатъчно, за да направи тази експедиция по-различна от другите, и беше повече от достатъчно, за да предизвика разговори.

А не биваше да забравя и Уиминуки Бил от „Планинска дева“. Ако слуховете достигнат до неговите уши, той нямаше как да не си спомни въпросите, зададени му срещу цели десет долара.

В светлината на думите изречени от Макреди тази мисъл го разтревожи. Не толкова това, което той каза, колкото видът му го притесняваше. А сега се прибави и още един проблем.

Далеч, в прашната синкава мараня започнаха да се мержелеят две черни петънца.

Джонстън засенчи с длан очите си и остана така, докато се увери, че това са конници. За да е съвсем сигурен, той продължи да наблюдава с надеждата, че са кравари, тръгнали по собствената си работа, може би да търсят изгубили се животни.

Конниците се движеха направо; твърде далеч бяха, за да може да види подробности, но по всичко личеше, че вървят по следите на някого. Следите, оставени от Макреди и хората му по-рано тази сутрин.

Джонстън изпсува и се смъкна от скалата ядосан и угрижен. Контето можеше да получи пристъп, но нямаше как — трябваше да му се каже и толкоз.

Безсмислено беше да чакат. Щеше да се стъмни едва след три часа и дотогава конниците буквално щяха да налетят отгоре им. Вече изглеждаха по-големи и се виждаха по-ясно, но все още недостатъчно, за да ги разпознае.

Джонстън изопна рамене, отиде в лагера и разтърси Макреди, за да го събуди:

— Двама конници идват насам. Като че ли вървят по нашите следи.

ГЛАВА VII

Контето премигна и се втренчи в него, след което затършува наоколо, за да намери недоизпушената пура, която внимателно запали и мушна между зъбите си. После стана рязко и отново го погледна.

— Откъде си толкова сигурен, че следват нас?

Джонстън се почувства малко разочарован, че Макреди приема новината с такова очебийно равнодушие.

— По-добре иди и погледни сам.

— Не в това ми е силата. Ти виждал ли си ги преди?

— Далече са, за да се каже. Сигурно са някои от оная глутница в Тумстоун.

— Можеш ли да се отървеш от тях?

Джонстън се замисли.

— Не преди да стигнем Сюпърстишънс.

— Далеч ли е това?

— Два часа, може би.

— Можем ли да стигнем, преди да се стъмни?

— Ако се понапънем...

— Тогава започвай да се напъваш. Аз ще събудя другите. Сами Дарлинг ще ти помогне.

С пухтене Джонстън се захвана да оседлава и товари конете. Не му се струваше много вероятно да стигнат до планините навреме, дори до най-близките, тези до Керни, за да прикрият следите си и изчезнат преди преследвачите — ако наистина са такива — да разберат откъде са навлезли в тях.

Имаше и шанс едно на милион тези хукнали след тях конници да се окажат зрителна измама, предизвикана от горещините. Тези видения не бяха рядкост в пясъците наоколо, само че при тях фигурките обикновено стояха обърнати надолу с главата. Тези, които беше видял, имаха коне между краката си и всичко си им беше както трябва. Животните бяха отдолу и изглеждаха съвсем нормални — като чифт стари ботуши. И едното от тях — породистото, с високата крачка —

беше предизвикало у него някакъв неясен спомен, който паметта му се мъчеше да постави на място. Това го гнетеше. Джонстън се замисли и лицето му се сбръчка отчаяно.

Ясно беше, че не го е виждал скоро, иначе щеше да се сети къде и да не се тревожи повече — щеше да го свърже с някой ездач или случка, а не да рови в паметта си като старата леля Хети, която опипва наоколо, за да намери очилата си, а те в това време са на носа ѝ.

Изгони мисълта от главата си и вече почти беше натоварил конете и всичко беше готово за тръгване, когато се дотътри Сами с безцветните си очи и застана стиснал стръкче трева между зъбите и палци, закачени на патронташа. Джонстън го изгледа начумерено, махна с ръка на контето и се качи на коня си.

Поведе ги на север, около миля встрани от пътя, през разцъфтели цветя и избуяла трепа. Не направи никакъв опит да скрие следите и се стремеше да изминат колкото се може по-голямо разстояние, докато теренът е все още равен.

Когато след около четиридесет минути, недалеч от Керни, пътят им започна ту да се спуска в падинки, ту да се изкачва по възвишения, той погледна няколко пъти назад, но по нищо не личеше, че ги преследват. Само че липсата на ездачи и прах по местата, през които бяха минали не означаваше нищо, ако преследвачите бяха опитни и познаваха околността.

Сега Джонстън зави на запад, към планинската верига, покрай която в продължение на мили се вие пътя за Сюпириър. Ако тази верига имаше някакво наименование, той не беше чувал за него, но най-високият връх — разположен срещу Сонора — се наричаше Минерал. За момента той беше и негова цел.

Постепенно пътят стана още по-неравен, извиваше се през дерета, по склонове, и изкачвайки се все по-нагоре, все повече отдалечаваше керванът им от пустинната низина. Ниски храсталаци — изродени от лошата почва и увехнали поради липсата на влага — се бяха впили болезнено в късове гранит, а изобилието от скали и камънаци с всевъзможни размери и форми правеха всеки трудно извоюван метър напред изключително опасен.

Момичето — при спускащия се здрач кожата ѝ изглеждаше побяла — бе достатъчно разсъдливо, за да не говори, но Макреди — изподран и насинен, раздразнителен, след като няколко ниски клона го

бяха шибнали през лицето, ядосано искаше да знае дали няма по-добър път.

— Долният е по-хубав — изсумтя Джонстън. — Не беше моя идея да се пъхаме тук!

Дебелото конте се поуспокои, но след още един половин час мъчително клатушкане напред, се обади отново:

— Мислиш ли, че са ни изгубили следите?

Джонстън спря, за да може животните да отдъхнат и се обърна назад.

— Да се надяваме, че поне малко сме ги забавили. — Погледна Микаела. — Сега е най-лошото. Когато заобиколим този връх, отново ще излезем в пустинята и там ще е по-добре. Ако не са се отказали, половин ден утре ще се мъчат да изминат това, което ние изминахме през последния час и половина. Не е съвсем сигурно, казвам ви, но не смятам, че ще ги видим пак.

След още един час излязоха в пустинята от другата страна и когато изгря луната — нацърбена и оранжева — пейзажът пред тях напомняше нещо от Дантевия „Ад“. Редките кактуси стояха на стража с разперени ръце като тревожни, изгубени човешки души сред синкавото море от пясък, простиращо се нататък, до безкрайността.

По едно време момичето каза:

— Живее ли нещо по тези ужасни места?

— Отровни гущери, крастави жаби, койоти, зайци и повече змии, отколкото можеш да си представиш. Включително шепа фермери и индианци. Хубаво място, ако можеш да намериш вода.

Видя как момичето потрепери и продължи напред.

След малко се обади Макреди:

— Кога мислиш, че ще стигнем до Сюзърстишънс?

— Ако изчакаме да изгрее слънцето — отговори Джонстън, — сигурно не преди утре вечер по същото време. Ако знаеше накъде да гледаш, и сега би могъл да видиш възвишенията. Право напред, може би на седемнадесет мили...

— Ако е само толкова — каза дебелото конте, — бихме могли да стигнем на разсъмване, ако пришпорим малко тези...

— Ако започнеш да тормозиш конете — извика Джонстън, — работата ни е спукана. Човек без кон по тези места е по-добре да започне да се помирява със Създателя си.

— Така е — каза Сами и отхапа късче тютюн. — Ако нямаш вода тук, далече няма да стигнеш.

Адвокатът го стрелна с леден поглед и нацупи устичката си, но изостави темата без повече коментари. Тогава съвсем неочаквано Джонстън си спомни кой е черният кон, носещ единия от двамата ездачи по следите им.

Това беше Моли Макарти — кобилата на Джак Маккан от Гейлвил, свърталището на Къдравия Бил Черикау, място, което бушуваше по двадесет и четири часа на денонощие. Присъствието на тази кобила тук — ако това наистина беше Моли — по петите им наистина го разтревожи. Маккан беше заклет комарджия и кобилата му печелеше всички състезания, в които участваше.

Повече обаче го занимаваше въпроса как се е оказала по петите им. Дали на нея беше самият Маккан или я беше дал на някой друг, който е решил, че си струва да се провери накъде Джонстън води това конте? Дали не я яздеше Къдравия Бил, наричан понякога Грем, а понякога Броциус?

Тази мисъл би накарала всеки да потрепери, защото Къдравия Бил беше станал най-опасният бандит по тези места. Говореше се, че всички по-дребни риби наоколо по една или друга причина му дължат покорство. Наистина, според Уаят Ърп той би трябвало да е мъртъв — преди сам да се махне от Тумстоун, този нещастник твърдеше, че го е убил — но той беше твърдял и много други неща, доказателства за които никой не беше виждал. И ако сега Къдравия яздеше породистата кобила, без никакво съмнение щеше да замирише на барут много преди да свършат работата си.

Сред многото други неща, които се говореха за Къдравия Бил беше и слухът, че заедно с бандата си е избил цял керван мексикански контрабандисти в Каньона на скелетите, за да обере кюлчетата им обработено сребро. Ако е дочул отнякъде с какво се е заел Джонстън, крайт, макар и не съвсем сигурен, беше съвсем близо.

Джонстън не знаеше как да постъпи. Смяташе, че трябва да поприказва с дебелото конте, да му каже какво би могло да им се случи. И все пак, ако се окажеше, че това не е Къдравия Бил, напразно щеше да разлайва кучетата. В края на краищата, онези бяха само двама. Сами и той може би щяха да се справят — знаеха, че ги следят и бяха нащрек. Въпреки всичко, сега беше напълно сигурен, че черният

кон е кобилата на Джак Маккан, а Къдравия Бил и той бяха buenos amigos^[1] — гъсти като дупе и гащи.

Джонсън реши засега да пази предположенията си за себе си. След това си спомни момичето и отново промени решението си. Отиде при Макреди и му разказа подозренията си от игла до конец. Дебелакът го изненада още веднъж. Лицето му с нос като птичи клюн се стегна, очите му се свиха в тесни процепи, но не загуби самообладание.

— Сигурен ли си, че бяха само двама?

— Гледах ги поне петнадесет минути. Ако бяха повече, за това време щяха да се покажат.

— Така е — кимна Макреди. — Няма смисъл да тревожим госпожица Пералта. Ще си остане между нас. Аз ще кажа на Сами. Мисля си, че тримата ще можем да се справим с тях, каквото и да са решили да правят.

Джонсън не беше съвсем сигурен в това, особено ако единият от двамата е Къдравия Бил — един от най-жестоките джентълмени, държали някога револвер в ръка. Само глупак можеше да си мисли, че ще се справи с него лесно.

— По-добре да си отваряме очите.

— Дума да няма. Може би ще е по-разумно и да оставяме пост докато спим. Няма смисъл да рискуваме излишно.

Дебелият изостана, за да съобщи на пищовджията си.

Когато остана сам с мислите си, Джонсън реши, че е можело и да си мълчи. Горедолу единственият резултат от приказките му беше, че ще скъси времето си за сън наполовина. Не мислеше, че в плановите на Макреди влиза сам той да стои на пост.

[1] добри приятели (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА VIII

Джонстън започна да се озърта за подходящо място, където да почиват, едва когато с първите зори на сивата сутрин пресякоха втората железопътна линия. Най-накрая той зави надолу към едно обрасло с храсталаци дърво в територията на ранчото „Кингс“ и разтовари денковете. На няколко мили северно от тях, сред осветените от слънцето върхари на обсипаните с легенди планини Сюпърстишънс, се открояваше напукания монолит, известен на стотици оптимисти, търсачи на съкровища, като „Вретеното“.

Джонстън погледна кисело натам, накладе малък огън и започна да тършува, за да намери необходимите за приготвянето на закуска съставки и пособия. На място като това човек трябваше или да изяде всичко, или да го хвърля. Нищо нетрайно не можеше да издържи на следобедните горещини и ледът тук беше по-скъп от злато. Не че можеше да се намери лед — трудно се намираще дори вода.

Това му напомни, че повечето от манерките са празни като джоб на пияница.

Микаела се изправи над него и каза:

— Аз не мисли, че поиска някога седне отново.

— Ще свикнеш — изсумтя Джонстън, — кожата ти ще загрубее. Една-две седмици ще трябва да изтърпиш. Опитай да се намажеш със свинска мас.

Подаде ѝ котелната. Тя преглътна и го изгледа, сякаш ѝ предлага змийска отрова, после се отдалечи като подгонена от конски мухи. Нещо в цялата работа наистина започваше да воня.

Той пусна парче мас в тигана, нарязва три картофа и подготви сушеното месо.

Взе чайника и започна да пробва манерките — както и предполагаше, в тези на Макреди и Микаела нямаше нищо. Изля малкото останала вода от манерката на Сами Дарлинг, допълни чайника догоре от своята, която не беше мръднала и с инч, после пусна малко смачкани кафеени зърна и го сложи край огъня.

Контето го извика по име и той неохотно остави тигана настрана, за да види какво иска.

— Релсите, които пресякохме — каза адвокатът.

— Е? Какво за тях?

— Накъде отиват?

— Доста по на юг оттук завиват към Мамът, първата линия имам предвид. Другата, дето я пресякохме току-що, отива на изток, към Сюпириър и Глоуб, след това слиза надолу към Сафърд и при Боуи се съединява с главната линия. — Погледна го с присвити очи. — Ако те интересува, дали парният кон отива натам, накъдето сме тръгнали ние...

Дебелият кимна:

— Това имах предвид.

— Тогава можеш да спреш да мечтаеш. След Финикс и двете продължават на запад. По онези места можеш да стигнеш само с нещо, което ходи на четири крака.

Макреди изпусна недоволна въздишка.

— Ако те тревожат онези зад нас, не е много вероятно да е Къдравия Бил, а друг не би могъл да се доближи на изстрел разстояние, ако ние не го оставим да направи това.

Той се отправи към огъня, за да продължи да готви; беше значително по-малко уверен в последните си думи, отколкото му се искаше. Изведнъж извика и бързо се втурна напред — мулето му извади езика си от чайника и отскочи настрана. Джонстън го грабна, още докато се клатеше, погледна го с горчивина и го върна обратно на огъня.

— Елате, готово е — извика той след малко. Първи дойде сипаничавият пищовджия. Джонстън посегна към чайника, но Сами поклати глава.

— Нали не смяташ, че ще пия от един и същи чайник с мулето ти, а?

— Ако изобщо искаш да пиеш, нямаш голям избор. В чайника отиде и последната вода от манерката ти.

Пищовджията се ухили:

— Но в твоята има още доста, нали? Значи всичко е наред.

През нощта, около два часа след като вдигнаха лагера, измъчвани от жажда, Джонстън посочи една подобна на паница котловина и каза

на дебелото конте:

— Това там е Тортила Флет. Там има извори. Хубава вода. Най-добре е да напълним всичко, което имаме. Отгоре тече и поток, но сега сигурно е пресъхнал.

Стигнаха до мястото, утолиха жаждата си, напълниха манерките и седнаха да починат, докато се напият и конете.

— Далече ли — попита чернокосото момиче неочаквано — Тонто, където отива сега ние?

— Не разстоянието, ами качването и слизането, дето го няма на нито една карта, то изплезва езиците на конете — обясни ѝ Джонстън. — Ако летиш като гарга няма да е на повече от двайсетина мили, но не си мисли, че ще стигнем тази нощ. Страшен късмет ще е ако стигнем преди...

Обади се Макреди с величествения си глас:

— Изобщо няма да стигаме. Не отиваме там.

— Не... — каза Джонстън с провиснала уста, после обра луфта и изруга:

— Но, дявол да го вземе, ти каза, че...

— Внимавай как говориш, Джонстън! Много добре знам какво съм ти казал! При моята професия това е задължително. — Той се усмихна суховато.

— Но не може да се стигне до Хубавата долина, без да...

— Това място не се включва в плановете ни. Ние те заблудихме съвършено умишлено като застраховка именно срещу такива неприятности, които сега се мъчат да ни настигнат. С една дума, срещу преследване. Хайде човече! Да не мислиш, че сме толкова наивни, че да се оставим изцяло в твои ръце?

В объркването си Джонстън не схвана и половината от тези високопарни думи. Схвана само факта, че е праметнат, че чисто и просто са го излъгали.

Той не беше от хората, с които можеш да си играеш безнаказано. Не и след горчивия опит, придобит от „Булнивър“ Но се беше научил да държи чувствата си настрана. Подсигуряването на собствения гръб чрез заблуда не беше нещо непознато за него, така че скри възмущението си зад гримаса на изумено невежество и поиска да му се обясни как би могъл да им бъде водач и да открие мината, като дори не знае в каква посока трябва да се движат.

— Уместният въпрос изисква уместен отговор — каза довольно Макреди. — Засега можеш да ни водиш към мястото, наречено Сънфлауър. Знаеш ли къде е?

Джонстън знаеше и беше напълно готов да им каже да се водят сами и да вървят по дяволите, само че точно тогава си спомни парчето син кварц, което му показва Микаела, и реши, че моментът не е подходящ, за да даде воля на яда си. Изоставената мина „Спасение“ може би не съществуваше, освен на листа хартия, който му бяха дали, но дебелият и момичето не бяха дошли тук само да се поразходят. Ако наистина щяха да пълнят дисагите с руда, трябваше да е пълен глупак да се откаже точно сега.

— Мога да го намеря — изръмжа той, — ако сте сигурни, че искате да отидете точно там.

Микаела, с две еднакви червени петна, избили на бузите ѝ, каза:

— Аз срамува, задето измамили теб. Сега каже истина. Място, кое търси, недалеч оттук. Може би три часа път.

— Мазатцалс? — челюстта на Джонстън увисна отново.

— На картата е — каза Макреди и потупа джоба си.

Като че ли, помисли си Джонстън, това доказва каквото и да било. Но не успя напълно да прикрие възбудата си. Част от нея се промъкна в гласа му, когато каза:

— Някой може и да я е открил досега...

Дебелият поклати глава:

— Не мисля, че това е много вероятно. Изпратих там човек, който уж търсеше инвестиции. Според информацията, която ми даде, това са все фермерски земи. И от двете страни на река Верде. Няма и следа от стара или нова мина.

— А следи от син кварц?

— За това нещо — каза Макреди, — много внимавах да не повдигам въпрос.

ГЛАВА IX

Единствената разлика, след като Макреди му каза истинската им цел, беше, че сега трябваше да се насочат малко по на север. Маршрутът никак не обещавахе по-лесно придвижване. В непристъпната бъркотия от скали и дерета, високи върхове и осеяни с камънак каньони, извън които през повечето време няма как да погледнеш, те нямаха големи възможности да подбират пътя си. Движеха се накъдето могат и се надяваха пред тях да не се изпречи непристъпна стена или да не се объркат така, че съвсем да загубят ориентация.

На доста хора, тръгвали из тези планини, се беше случило точно това. Много повече бяха влизали, отколкото излизали от тях. Помощник-шерифите бяха открили костите на доста заблудени хора, тръгнали да търсят химерични съкровища; два или три от черепите имаха и дупки от куршуми.

Джонстън държеше очите си отворени. Нямаше намерение да остави черепа си, пробит от куршум, на произвола на койотите и лешоядите, или да стане жертва на объркването, взело живота на много други преди него.

Престана да мисли за възможността двамата конници още да са по петите им и отдаде цялото си внимание на належащата работа. Беше преминавал от тук един-два пъти и смяташе, че ще си спомни достатъчно, за да доведе прехода им до желателния край. Без да обръща внимание на непрекъснатите съвети на Макреди, той ги накара да вървят, докато не стигнаха до едно място, подходящо за дневен лагер, върху скален перваз високо над осеяна с камъни клисура, където — под прикритието на разкривени смърчове и борове — той реши първи на пост да застане дебелият адвокат.

Въпреки че Макреди изглеждаше склонен да спори, Джонстън беше непреклонен и му каза, че Сами Дарлинг трябва да го смени в десет.

— Аз ще съм трети — каза той на сипаничавия. — И гледай да не ме събудиш преди дванайсет и половина, освен ако не стане нещо, с което не можеш да се справиш сам.

Мястото беше усамотено — далеч от непрекъснатата бъркотия на населените места. При такава тишина човек чува собствените си мисли, а Джонстън имаше какво да поизглади в главата си, преди да се отпусне и заспи.

Когато червенокосият го събуди по пладне, Джонстън му каза:

— Буди другите. Тръгваме веднага.

Без да изчаква докато се разрази спорът, той отиде при конете и започна да мята седлата на гърбовете им, сякаш нямаше търпение да се махне от това място.

Когато Макреди дойде намръщен, за да го пита какво му е хрумнало, Джонстън му отговори кратко:

— Лошата част на прехода е пред нас и нямам никакво намерение да я минавам по тъмно.

Подаде им няколко късчета изсушено месо.

— Мушнете си това в устата и да тръгваме.

Дебелият запази мислите за себе си и се качи на седлото, без да приказва повече. Микаела също се качи на коня с въздишка, но Сами Дарлинг, по-разговорлив от обикновено, с мърморене пожела да узнае как това дневно пътуване ще се отрази върху времето на пристигането им.

— Сигурно — отговори му Джонстън — ще стигнем три-четири часа преди предвиденото. Това няма да е никак лошо, като се има предвид, че ще намерим всички заспали между чаршафите.

Сами Дарлинг и дебелака си размениха унищожителни погледи, а Джонстън, със замръзнало лице, заби петите на ботушите си в хълбоците на мулето. Макреди и момичето тръгнаха след него, а Сами изкриви челюстта си наново и подкара товарните животни.

Макар и да не беше съвсем наясно накъде да тръгнат, когато можеха да избират, Джонстън успяваше да прикрие съмненията си по заслужаващ възхищение начин. Адвокатът не забеляза никакви признаци на объркване и колебание. От време-навреме той разменяше по няколко думи с момичето, твърде тихи, за да бъдат разбираеми, но Джонстън и без това не им обръщаше внимание. Доколкото беше

възможно, се стремеше да държи върха на планината Пайн точно пред тях, но иначе подбираше най-лесния за минаване път.

Малко преди залез Микаела каза на Макреди, че Джонстън се тревожи повече за конете, отколкото за тях. Дебелакът само изсумтя и остана погълнат от собствените си мисли. Малко след това, докато животните почиваха, Джонстън им раздаде още малко месо:

— Да ви помогне да запазите силите си, докато ще можем да се нахраним както трябва.

Дебелият му отвърна с нещо като усмивка:

— Надявам се, не смяташ да подминем Сънфлауър.

— Не смятам — отвърна грубо Джонстън, — но се радвам, че няма да се наложи да говоря вместо теб.

Адвокатът го погледна втренчено и попита:

— И какво би трябвало да разбираме под гореказаното?

— Разбирай каквото си искаш — отвърна Джонстън и смуши мулето си към планината пред тях.

Всъщност Джонстън един вид страдаше от нежелание да говори — лош навик, придобит през многото прекарано в самота време при предишните му експедиции. Това, Коего чувстваше по отношение на Макреди, не можеше просто да се постави на място, като, да кажем, риба или копчета за яка, в кутия с надпис „лош човек“. Обаче беше сигурен, че у дебелото конте има нещо — може би надутите думи, които използваше — което не заслужава напълно доверието, очевидно оказвано му от момичето.

Иначе тежеше на мястото си — нямаше как да не признае. Лицето му изглеждаше достатъчно добре, за да го облекат с бяла риза и поставят върху реклама за уиски; беше достатъчно убедителен, за да заложиш с готовност на неговата карта. Приличаше на тези, които спокойно можеш да предложиш за кмет на някой град — пряк, с дар слово, здравеняк и добре приет от хората. Докато слушаше, той гледаше човека право в устата с цялата тежест и авторитет, дадени на един съдия.

И въпреки всички тези положителни качества, очите му напомняха на Джонстън за прикрити нокти. Чувстваше го, макар и видът му да беше далеч от това, като голяма мъркаща котка. Човек, от когото Макреди иска нещо, би могъл да се окаже — при положение, че достатъчно упорито отказва — в доста затруднено положение. И всяка

девойка, която е достатъчно глупава, за да му повери делата си, без никакво съмнение сама си търсеше белята и щеше да се превърне в оскубано пиле... тоест, ако край себе си няма някой като Джонстън, който да я предупреди.

Чудеше се, дали това не е причината договорът му да бъде подготвен толкова много време преди да говорят с него — да бъде нещо като спирачка за правната хрътка на баща ѝ. Тя нямаше вид на глупачка — без съмнение имаше прехласнат поглед и беше твърде малка, за да притежава голям опит — но сигурно имаше някакво скрито предчувствие, иначе нямаше да дойдат да търсят него. Не дебелото сладкодумно конте го беше ангажирало в цялата работа, беше го ангажирало момичето — Микаела Пералта — която беше оценила качествата му, беше го открила и му беше дала половината си мина. Именно тя каза на шишкото да му даде договора.

Заради нея именно беше решил да бъде известно време с тях. Абсолютно сигурен беше, че през това време не би могъл да свърши нищо по-добро. В Тумстоун нямаше нищо, от което да направи някоя и друга пара, а нейната карта, ако наистина е собственост на семейството ѝ от триста години, можеше наистина да се окаже нещо добро.

Когато след известно време тя отново се изравни с него, той я попита дали наистина не знае нещо по-определено за мината, например, как родът и я е придобил.

— Мината? Но разбира се! Цял живот чувала за тази мина!

Някъде далеч в миналото испанският крал направил един от прадедите ѝ барон — Дон Мигуел Немецио Силва де Пералта де ла Кордоба, първи барон на Аризонак — и с този акт му предоставил земя, която ако в днешни дни можеше да се узакони пред съда, би представлявала седем десети от цялата Територия. Наистина, за възвръщането на тази земя били правени постъпки, но оттогава изминало толкова много време, документите се изпозагубили или били изпратени не където трябва, така че нищо съществено вече не можело да се очаква.

Явно Макреди все още усилено се мъчеше да изкопчи поне част от тази земя. Бил събрал, по думите на Микаела, карти, удостоверения, документи, с които се надявал поне да регистрира претенциите ѝ. Въпреки че това само по себе си не доказвало нищо, поне можело —

твърдял адвокатът — да създаде климат, който да се окаже финансово плодотворен.

Джонстън се почеса объркано по челото, но не успя да разбере как би могло да стане това. От своя страна Микаела сякаш вземаше думите на контето за евангелие. Тя му обясни и причината — идвали са няколко фермери от околността и са предлагали пари в брой, за да се откаже от претенциите си над думите им. Нещо като доказателство *prima facie*, бил й казал Макреди, достатъчно, за да защити пред съда легитимността на претенциите й.

Това за Джонстън не означаваше нищо — той никога не бе успял да усвои тънкостите на съдебните бъркотии. Но ушите му щръкнаха от изумление, когато тя му каза, че някакъв минен магнат плащал по петстотин всеки месец, за да помогне в посрещането на разходите при продължаващото издирване на документи. И още — ако можеше да се вярва и на четвърт от това, което казваше — че преди това компанията „Садърн Пасифик“ им била платила чрез дъщерна фирма, наречена „Пасифик Импрувмънт Ко.“ главозамайващата сума от петдесет хиляди долара, за да си откупи терени за ЖП линия.

Независимо какво Джонстън мислеше за адвоката, започна да му става ясно, че Дан Макреди не е глупак в света на големите пари. Претенциите на Пералта не бяха попаднали при дребните чиновници и канцеларските чираци.

— И знаеш ли — каза му тя с напрежение в гласа и поглед, впит в лицето му, — че сеньор Барни, собственикът на твоя „Силвър Кинг“, даде на Дан пет хиляди долара в замяна за подписа ми, че се отказвам от претенции?

Загубил дар слово, Джонстън я гледаше с широко отворена уста.

ГЛАВА X

След като тези невероятни приказки го изпълниха до козирката, той пусна мулето в тръс, за да остави достатъчно разстояние между себе си и тях. Трябваше да даде възможност на развихрилата се в главата му вихрушка да се уталожии. Тези двамата, мислеше си той, ако имат шанс, ще придумат и крава да им даде телето си!

Но помия или не, това, което наистина събуди бесовете му и го накара да настръхне като котка на градушка, беше споменаването на Барни и мината „Силвър Кинг“. Ето това събуждаше жаждата му за мъст — Джонстън му беше продал находището, малко след като го откри, точно за пет хиляди нещастни долара!

Колкото повече умът му се въртеше из тези басни, толкова повече се объркваше. При толкова много дим не трябваше ли да има и огън? Колкото и невероятни да изглеждаха твърденията на Микаела, той вече не беше така сигурен, че в тях няма никаква истина. По този свят ходят далеч повече проклети глупци, отколкото можеш да си представиш! Добре му беше известно, че сам той беше постъпвал глупашки няколко пъти — следствие от полетите на фантазията му.

И ако в думите ѝ имаше и грам истина, не беше ли напълно възможно това парче син кварц да е дошло от същата мина „Спасение“, за която говори?

Но пък... изоставена от триста години?

Трябваше му време, за да смели това. Беше чувал поне от три различни места за една друга изоставена и впоследствие открита отново мина. Как така точно тази не е била намерена?

Човек би могъл да разбере, ако погледне трезво на нещата. Всъщност, след като картата винаги е съществувала, местонахождението на мината не е било забравено нито за миг — просто тя не е била разработвана известно време... би могло да се каже. И съвсем не беше трудно да види как е могло да стане това, ако Пералта наистина са наследници на барона с дългото име.

Испанските крале — особено Филип V — имали навика да раздават земя, която никога не са и виждали, на хора, които могат да са им от полза. Съдилищата бяха пълни с подобни претенции за земя, макар че за първи път чуваше за нещо толкова тлъсто — да се опитваш да лапнеш цяла една територия.

Джонстън не вярваше, че ще успеят, без значение кой седи зад гърба им. Звучеше безумно. И, мислеше си той, дебелилото конте не може да не е наясно с това, щом гребе с лопати злато от нагласени сделки за отказване от претенции, както твърдеше момичето. Боже! Та мазният му кучи син можеше да живее като бог, ако намереше достатъчно будали, които да изстисква по този начин!

Изражението на Джонстън стана навъсено, когато той си припомни предимствата и недостатъците на този договор, и съзря новите хоризонти, откриващи се пред него. Всеки човек с малко мозък в главата си би трябвало да намери начин да пипне тлъстия кокал в положение като това. В края на краищата, лесните пари са на този, който успее да стигне до тях.

Джонстън отново изостана, за да се изравни с момичето.

— Тази мина — каза той, — тази изоставена мина „Спасение“, която искаш да разработваш... Само тя ли ти е останала или имаш и друг имот, например земя?

Докато тя се опитваше да смели същината на думите му, напред излезе Макреди и с дразнещия си тон на проповедник обясни:

— Има много неща и разполага с добри възможности.

А Микаела добави:

— О, да! — и се усмихна лъчезарно на Джонстън. — На тях ние разчитаме!

Джонстън изтръпна и погледна дебелака подозрително.

Но адвокатът, без ни най-малко да се обезпокои, заяви с поверителен тон:

— Наследството на дон Мигуел не е толкова малко, че да не може да...

— Така ли е сега? — изръмжа Джонстън и погледна подигравателно. — От думите на Микаела, бях останал с впечатлението, че нейният старец е умрял с такава пачка дълг, че не е останала и тенджерата...

— Драги приятелю — прекъсна го контето, — моля те внимавай как и кога хвърляш наляво-надясно думите си. Една млада дама като госпожица Пералта е била... — той остави тази тема, за да каже рязко: — Имах предвид неотчуждаемостта на наследството на Пералта. Дон Мигуел, ако говорим за пари в брой, без съмнение беше разорен. Но това далеч не означава, че беше останал без никакви средства. Той притежаваше земи, хасиенда, сто подчинени нему работници...

— Кое то според нея е било продадено, за да се плати на...

— Не съм все още всичко — Макреди се усмихна. — Има много други подробности, за които в момента не сме готови да разговаряме. Ти не трябва да смяташ госпожица Пералта за останала без средства и толкова. Значително по-малко от това, на което е свикнала — това да, значително по-малко, но едва ли за тях може да се говори по начина, по който говориш ти.

Усмивката му самодоволно се разшири.

— Все още контролираме компанията „Каса Гранде Импрувмънт“, напоителната система в долината на Солената река, още няколко други доходоносни имота, включително и земите на Пералта, за които ще докажем в съда, че са значителна част от наследството ѝ.

Джонстън се чувстваше, сякаш е преминал през огледалото и всеки миг ще срещне говорещите зайци на Алиса. Потри брадясалото си лице със задебелялата си от труд ръка, наду бузи и пришпори напред.

Слънцето бе слязло ниско — вече не се виждаше — и бързо спускащата се в пустошта нощ започваше да сгъстява тъмнината в каньоните.

По-добре, реши той, да впрегне ума си, за да ги изведе от това място. Но не можеше да не мисли, че ако Макреди не вярва искрено в думите, които казва, трябва да му се присъди кралската награда за актьори. Макар и да не беше готов да приеме всичките му приказки за чиста монета, той не можеше и да ги нарече отявлени лъжи. Нямаше как поне малка част от тях да не са истина.

Работата е — кои?

Той наду отново бузи, промърмори под носа си една-две псувни, пришпори стария Талоу Ай и раздражено потърси с очи планината Пайн. Доколкото можеше да си спомни, оттук нататък каньонът, по който се движеха, беше прав като стрела — един, два завоя, може би, и няколко разклонения, но човек трудно можеше да се загуби, ако си

отваря очите на четири. Най-малко от всичко сега му се искаше да се окаже, че се е заблудил в планината-убиец.

Мина полунощ и изгря луната, чиято сребриста светлина смесена с тази на звездите, направиха околността да изглежда дори още по-неземна. Джонстън продължаваше напред; спираше съвсем рядко, колкото да си починат конете — искаше му се да печели време. За всеки случай, каза си той, избягвайки да се задълбочава.

Мина първият час и зад тях бавно се завлачи вторият. Един летящ прилеп стресна Микаела и я разбуди напълно, някъде като измъчена душа изви койот.

Макреди се изравни с него и попита колко им остава до Сънфлауър.

— Ще мога да ти кажа по-точно, като стигнем планината Пайн — отговори Джонстън. — Предполагам, нямаш намерение да спираме в този град?

— Малко добра храна и чифт чисти чаршафи ще се отразят много добре на момичето.

— Там няма хотел, ако това те измъчва.

— Може да има някаква поща за мен — каза Макреди.

— Ако си казал там да ти изпращат пощата, значи си си търсил белята. Моят съвет е да я забравиш.

— И на това място ли му има нещо?

— Имам доста добра памет.

— Е?

— Последният път, като бях там, обстановката не беше, както се казва, здравословна. Получи се малък спор и като изстинаха патлаците, се наложи да се погребват трима. Падаш ли си по погребенията? В това градче се събират някои доста опасни индивиди.

За момента по този въпрос не се каза нищо повече. Макреди изостана назад, за да поязди известно време до Сами с разкопчания кобур, който се беше умълчал. Явно дебелакът не спираше да бърбори, но толкова тихо, че думите не достигаха до Джонстън.

Не че даваше пет пари. Това, което беше казал за Сънфлауър, макар и не съвсем точно, не беше далеч от истината. Може и никого да не са погребали тогава, но това не се дължеше на липсата на опити. Бяха трещели изстрели и цялата работа беше станала доста напечена. Истината беше, че Джонстън, далеч повече угрижен за собственото си

оцеляване, не се беше задържал достатъчно дълго, за да отчете резултата. В себе си беше доволен, че бе повалил поне двама от тях — така поне си мислеше.

Макреди, ако решише да спре там, щеше да види колко лошо може да е лошото. На места като това непознатите сто на сто се превръщат в обект на подозрение.

ГЛАВА XI

Според Джонстън, по-подходящо име за обрулената от вятъра купчина паянтови постройките и обори наречена Сънфлауър, би било „Конекрадец“, защото му се струваше, че единствената що-годе правдоподобна причина човек да се навърта в гнезденце като това, може да бъде само желанието, при това без да си даваш особен труд да го прикриваш, да следиш движението на добитъка, който обикновено прекарваха някъде откъм Блу и спираха тук за кратка почивка. На това място всеки конник по един или друг начин беше свързан със занаята.

Всички знаеха, с какво се занимават тамошните приятелчета. В онези дни, преди да повикат Бърт Мосман от Ню Мексико, за да закове ковчезите на най-противните от тях, цяла Аризона беше рай за конекрадците. Навсякъде гъмжеше от господа, спасили се от други, по-добре поддържани места, които обичаха да стрелят и след това да изчезват. Може би влиянието на Къдравия Бил не се бе разпространило чак толкова далеч на север, но и без това имаше десетки други — от същия дол дренки — които не биха се спрели пред нищо, за да спечелят някой и друг долар. Животът на по-невнимателните не струваше и пробит цент.

Може би нещо подобно бе споменал сипаничавият на дебелото конте при тихия им разговор. Във всеки случай, когато след малко адвокатът избърза напред още веднъж, то беше за да обяви доста троснато, че се отказва от пощата си и че следващият им лагер трябва да бъде на Верде.

— На река Верде? — попита Джонстън смръщен.

— Сега пък какво има? Само не ми казвай, че и за реката имаш притеснения!

Джонстън дръпна юздите на мулето си.

— Не. Но ще ти кажа нещо друго. Писна ми да не знам къде отиваме. Няма да направя нито крачка повече, докато не ми кажеш къде, по дяволите, отиваме. Добре си го забий в главата!

Пълното лице на Макреди почервения. Очите му се свиха и устните му се стегнаха като захлопната врата. Но изглежда беше усетил, че Джонстън този път няма да отстъпи.

Изглежда го злобно, почти с презрение, и каза:

— Точно там отиваме. На река Верде. Хайде.

— Там ли е мината?

— Там е мината.

— Къде на Верде?

— Ти трябва да я откриеш. Първо намери място за лагер.

Преди Джонстън да продължи да настоява, се обади момичето:

— Не мога повече за тази вечер.

Тя внезапно замръзна на мястото си и погледна Джонстън особено.

— Какво става с него? — попита тя Макреди.

— Иска да знае къде е мината.

— Не можеш ли да почакаш до сутринта? — попита тя. — И без това сега е тъмно и без светлина няма да видиш нищо.

— Добре тогава — отвърна Джонстън, — ще направим лагера тук. — После добави категорично: — Не съм се пазарил да гоня Михаля! Щом съм съдружник, значи имам някакви права!

Тя го изглежда объркано, освен това умората ѝ личеше.

— Разбира се, че имаш права. Никой не го отрича. Но и аз имам права, а сега съм толкова... Разпъни ми палатката, моля те.

Тя му се усмихна унило.

— Утре, обещавам ти, всички ще разгледаме картата. Тогава ще знаеш, колкото и ние.

Джонстън, макар и да се съмняваше в последните ѝ думи, започна да разтоварва конете, а дебелакът измъкна одеялата и отиде настрана, за да опъне палатката ѝ. Той също не би могъл да издържи повече тази вечер и беше доволен, че са спрели. Сипаничавият погледна Джонстън и му смигна.

Това беше също толкова изненадващо, колкото и току-що демонстрираните нови езикови способности на Микаела.

Той извика на Макреди:

— Коя смяна ще стоиш на пост?

Адвокатът скръцна със зъби и каза ядосано:

— Не може ли поне веднъж да изоставим тези постове?

— Не съм го измислил аз — сопна се Джонстън. — Ти искаше да си играем на стражи, не аз.

Огледа се, за да види какво мисли по въпроса виртуозът на револвера, но Сами Дарлинг не се виждаше никъде. Той никога не спеше близо до тях, сякаш се боеше да не се зарази от нещо.

Джонстън изсумтя и се уви в одеялото си. Едва беше затворил очи, когато някакъв адски трясък го накара да изскочи от постелята като див заек от храст. Изстрели. Грабна револвера си и се заозърта наоколо в утринната мъгла.

За щастие никъде нищо не помръдна, защото ако беше помръднало, както беше полузаспал сигурно щеше да повърне.

— Какво става? — извика момичето от палатката, а адвокатът показва лицето си изпод одеялата и изпъшка:

— Оттам някъде се чу — той извади ръката си навън и посочи към конете.

Те всички си бяха на мястото и наострили уши, гледаха през мъглата към хребета, по който се бяха спуснали.

Джонстън прибра револвера в кобура, мушна краката си в ботушите и взе една карабина. Някъде в мъглата чу призрачни стъпки. Те ставаха все по-близки и безпокояха конете. Гърмения бързо вдигна уинчестъра и го насочи.

— Няма нужда да стреляш — каза Сами Дарлинг и силуетът му се отвори в мрака. — Сега има нужда само от лопата.

Той се ухили пред стъписаните им погледи.

— Добре, че реших да съм нащрек. Ония двамата най-накрая са успели да се докопат до хребета там. Очистих единия, но другия побягна като заек. — Той кимна на Джонстън: — Май е по-добре да дойдеш да погледнеш.

Фактът, че наемният патлак се обърна към него, а не към този, който му плаща надницата, можеше да се изтълкува като знак на уважение, макар и в такъв неприятен момент, но Джонстън и не помисли за това. Евентуалните последици от нежеланото събитие изпълваха мислите му до краен предел и в главата му нямаше място за странични неща.

Стиснал пушката, покрит със ситни капчици пот, Гърмения закричи в мъглата след Дарлинг и запсува под нос тъпата алчност, която бе накарала двамата глупаци да тръгнат по петите им. Не го

вълнуваше факта, че единият е застрелян, а факта, че другият се е измъкнал. Тази недовършена работа твърде скоро щеше да им напомни за себе си — веднага щом побягналият се окопити.

Слънцето се показва над скалите и освети билото на хребета с ярки лъчи, а мъглата започна да се вдига. Там, където стоеше Сами Дарлинг и махаше с ръка, все още имаше бели валма, сякаш някой бе сложил вълна в криволическите пукнатини.

Когато Джонстън застана до кльощавия пищовджия, той изплю една златиста тютюнева плунка, преглътна и каза назидателно:

— Някои хора никога няма да се научат да познават, кое е добро за тях и кое не. Ако си беше продавал коне, сега можеше да закусва и да си мърда краката под масата.

Мъртвото нещо на земята с окървавена на гърдите риза, до преди съвсем малко беше Мозес Кели. Собственикът на конюшня бе сключил последната си сделка и повече нямаше да стане от там, където сега лежеше.

Джонстън потри лицето си с ръка и каза сговорчиво:

— По-добре да струпаме малко камъни отгоре му. Няма смисъл да хабим хубава лопата за такова нещо. Успя ли да видиш другия?

Сами цвъркна още малко сок:

— За това исках да говоря с теб. Първият изстрел беше за него. Хвана се за пистолета, веднага щом ме видя... Щях да го гръмна, само че този палячо тук се изпречи... — той бутна с крак рамото на Кели.

— Видя ли го добре? Ще го познаеш ли, ако го срещнеш?

— Ще го позная. Колкото мен на ръст, малко по-дебел в кръста... почти без врат. Тексаски панталони и тексаска шапка... южняк... кривоносо копеле... за малко можеше да ми види сметката. Синя каубойска кърпа, стегната високо на врата.

Премлясна с хапката тютюн в устата си и отново се изплю:

— Познаваш ли го?

Джонстън сякаш имаше проблем с преглъщането.

— Имал си късмет. Истински късмет. Този тип не е мухльо. Казва се Уминуки Бил... Надзирател в мина „Планинска дева“.

ГЛАВА XII

Дарлинг сякаш се замисли върху думите му.

— Приятел ли ти е?

Очите на Джонстън сякаш се преобърнаха.

— Не бих се изразил така.

— Какво мислиш, че ще направи сега?

— Сигурно ще духне към Тумстоун. Сигурен съм в едно. Ще се върне. Не се съмнявай.

Пищовджията се намръщи.

— Може би няма да е лошо, ако си остане между нас за известно време. Не искам това конте да добие грешно впечатление...

— Например, че не си си свършил работата както трябва?

— Например, че ако смяташ да пускаш шегички като тази, може и да си изпатиш.

Мъркането на гласа му звучеше малко обезпокоително и дулото на светкавично извадения револвер накара Джонстън да каже без никакви заобикалки:

— Знам кога да си държа устата затворена!

— По-добре е да знаеш. Иначе могат да ти я затворят завинаги, дървенияк такъв!

С многозначителен поглед и кимване той подкани Джонстън да се размърда и сам тръгна след него към лагера.

Очите на Макреди бяха пълни с въпросителни. Микаела — станала права — стоеше до лакътя му с широко отворени очи и нервно опипваше предната част на роклята си.

— Говори! — изръмжа Макреди. — Познаваш ли го?

— Мозес Кели. Дето ви продаде конете.

— Той... мъртъв ли е? — попита Микаела.

— Приличаше ми на много умрял — отговори Джонстън, а адвокатът каза:

— По-добре веднага да се махаме оттук.

След като никой не се възпротиви, той започна бързо да сгъва палатката, а Сами — все едно че нищо не е станало — се включи в товаренето. След много малко те отново тръгнаха към планината Пайн, която сега се виждаше по-отчетливо.

Умът на Джонстън беше изцяло зает с Уиминуки Бил, макар че пазеше мислите си по този въпрос за себе си. Едно нещо не му излизаше от главата — щом като любопитството беше довело този обесник дотук, той неминуемо щеше тръгне отново след тях и следващата им среща нямаше да се понарави на никой жив човек.

Като нищо, мислеше Джонстън горчиво, бих зарязал всичко и бих се разкарал. Но от друга страна беше уверен, дори още когато си го помисли, че това са само добри пожелания. Връзваше го парчето син кварц. И с диви коне да го теглеха, той не би се отделил от Микаела, защото тя имаше карта, която би могла да му донесе богатство.

Когато излязоха от каньона и изминаха достатъчно голямо разстояние покрай извисяващия се високо нагоре гранитен масив, така че да не може да ги види никой преследвач, Джонстън дръпна юздите на мулето си и сви цигара, за да изчака да го настигнат другите.

С праметнат през седлото крак той прибра тютюневата си торбичка, драсна клечка кибрит и запали.

— Е — каза той, когато главата му се напълни с дим, — май стана време да видим тази карта.

— Не можем да я гледаме тук — отвърна троснато Макреди.

— Аз мога и ще я видя — отвърна Джонстън, — или ще се наложи да стигнете до мястото сами, дявол да го вземе!

Той отправи твърд поглед към момичето.

Микаела се изчерви очарователно:

— Дан, той е прав. Обещах му...

— Да, но тази работа с Кели променя всичко и...

— За мен нищо не се е променило — каза Джонстън. — Извади я или пътищата ни се разделят веднага.

Адвокатът изръмжа и се наду като крастава жаба:

— Ще си тръгнеш и ще оставиш едно беззащитно момиче само в тази пустош? Безпомощно сираче, отгледано в...

— Няма да е сама, освен ако ти не я изоставиш. Помощ можеш да получиш в Сънфлауър. Не е далеч от тук. Малко след този хълм, ако

си достатъчно глупав да се довериш на тамошните бандити. Ще можеш да си вземеш и пощата, нали толкова напираше за нея. Само на пет мили е!

Той пое юздите. Момичето каза:

— В края на краищата тази карта е моя... Не се учудвам, че не ни вярва. Покажи му я, Дан.

Адвокатът не помръдна и Микаела извика с очевидно раздразнение:

— Ти сам каза, че вече сме наближили мястото, където ще трябва да я разчетем.

Макреди още се колебаеше и самото му нежелание да я покаже, вече говореше, че картата не е случайна, независимо каква ще се окаже истинската ѝ стойност по-късно. Това колебание още повече втвърди решимостта на Джонстън да не помръдне от мястото си, докато не я види.

Адвокатът присви устни и се замисли, явно поразен от приликата между Джонстън и косматата глава на клепоухото му муле. Най-накрая извади един плик, а от него измъкна изпомачкан и протрит от пипане лист, който беше пред разпадане.

Макреди го разгъна много предпазливо.

— Внимателно — промърмори той. Държеше го по начин, който подсказваше, че не става дума само за зле прикрито нежелание да им го покаже.

Картата беше по-подробна, отколкото Джонстън очакваше — река Верде беше ясно очертана, наименованията бяха изписани на испански. В североизточния край беше обозначен Сънфлауър с водоема на О'Нийл отдолу и още един водоем без име. Но Джонстън не видя никаква легенда.

Означени бяха Диамантената планина, Блек Меса, Кръглата долина. Лесно можеше да види къде е Каньонът на индианските извори и планината Мавърик; Гранитната планина беше отдолу, а Червената — на запад, може би на две мили по лош път. Потокът Олдър също беше обозначен и до него имаше нещо като мишена, а отгоре му се намираше Черният хребет. На мястото, където потокът се вливаше в подобния на подкова завой на река Верде, имаше кръст.

Джонстън вдигна глава и направи гримаса.

— Това тук не е много нещо, ако няма мащаб и точни данни за местоположението на мината. Къде е легендата?

— Там, където няма да се изгуби — отговори адвокатът троснато.

— Добре, дай да я видим.

Макреди пусна тънка усмивка, обърна се към Микаела и повдигна вежди. Тя каза:

— Обещала покаже карта. Не видял ли? Вуено.^[1] Легенда по-добре стои, където е. Ние тебе кажем къде върви. Колко стъпки насам, колко стъпки натам.

— Да не мислите — изкрещя Джонстън, — че ще ви го взема и ще избягам?

— Не мисля, че можеш — каза Макреди и погледна Сами многозначително. След това добави добронамерено, като змия: — Няма да избягаш никъде. Докато аз не кажа. Това достатъчно ли ти е?

Джонстън, макар и да нямаше обичай да оставя отправените му предизвикателства без последствие, не беше и глупакът, за когото повечето хора го вземаха. Нещата в този случай бяха твърде ясни, за да може да има спор. Само безумец би се изправил срещу Сами след неотдавнашната му демонстрация с олово и барут. Въпреки че цялата му душа се бунтуваше и го караше да се чувства като пълзящ по корем аутсайдер, Джонстън изостави позицията си доста бързо, когато сипаничавият Сами сграбчи дръжката на револвера си.

— Добре де, добре де — промърмори той с изкривено лице. — Кажете ми къде трябва да ви заведа?

— Ето така ще се разберем. Не трябва да забравяш, че си част от това предприятие. Заедно с всички нас. Макар че половината мина е твоя, когато и ако я намерим, всичко ще бъде под мой контрол — той се усмихна доволно. — А сега ми покажи на тази карта къде се намираме.

Джонстън огледа смръщено околността. Щеше му се да знае, как така, винаги щом си има вземане-даване с други хора, те го изиграват като истински левак. Не понасяше да се държат с него снизходително. А когато така се държеше дебелият конте с бомбе на главата — просто го побиваха тръпки. Какво ли не би дал само да имаше куража да натъпче тази скапана карта в гърлото на Макреди!

Още веднъж огледа обраслите с храсталаци склонове.

— Върхът точно пред нас е планината Седъл.

Адвокатът заби поглед в картата:

— Не е обозначена тук.

— Майтап си правиш — каза Джонстън, но никой не се засмя. Преглътна притеснено и продължи, изпълнен с отвращение:

— Този път не води натам... За нея трябва да тръгнем на юг. Покажи на картата къде искаш да стигнем. — Той погледна през рамото на контето и потърси с очи нарисуваната мишена. — Потокът Олдър?

Макреди се усмихна меко:

— Ще свърши работа.

— Тогава ще тръгнем към Блек Меса. Ще ти се стори, че е по-кратко, ако минем през Диамантената планина — той посочи с пръст на картата, — но там пътят е много лош. Каквото и да правим, няма да успеем да преминем.

— Идвал ли си някога по тези места? — попита момичето.

Джонстън поклати глава:

— Не по-нататък от Сънфлауър. Там съм ходил само веднъж и ми е достатъчно. — Той погледна косо адвоката. — Как ще извозваме рудата, ако я намерим? С конски товари?

— За това ще мислим, когато му дойде времето — отвърна Макреди. — Колко е до Блек Меса?

— Може би към три мили, но ако пътят беше прав. Иначе е някъде към седем.

— След това накъде? — попита адвокатът, без да скрива нетърпението си.

— Ще се насочим към Индианската пътека. Тя е някъде тук, но не е нарисувана на картата. Доколкото познавам индианците, по нея ще трябва да стигнем до Олдър.

— Ще се доберем ли дотам преди мръкване? — попита Сами.

— По-скоро по някое време утре. Ако имаме късмет.

Макреди го погледна и изсумтя:

— Човек сам прави късмета си, Джонстън. А ти гледай нашият да е добър. Погрижи се за следите, които могат да останат след нас. Да стреляш по хората не е най-доброто разрешение на проблемите, когато се въртиш в даден район, за да търсиш изоставена мина. Умният човек се стреми да остане незабелязан.

[1] Добре. (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА XIII

Тази нощ лагеруваха до Индианската пътека и всички бяха доволни, че имат възможност да си починат. Околният пейзаж напомняше накълцана зелка — падини и възвишения осеяни с камънак и подли трънаци. Подобно на хората, свиквали да се спотайват в тъмните ъгълчета, те въобще не се впечатляваха от пускането на кръв.

Когато пристигнаха на това място, все още беше светло, но съвсем скоро щеше да се стъмни. Хоризонтът беше безразборно осеян с потъващи в мрака зъбери и пукнатини — дива пустош, в която и човек с половин ум не би искал да остане. Единственото доказателство, което Джонстън можеше да представи, че са при Индианската пътека, бяха хаотичните черни кръгове по земята — според него тук апахите бяха палили огньове.

Момичето се огледа нервно наоколо и потрепери. Лицето на адвокатата беше смръщено, сякаш беше лапнал нещо гнусно. Единствено Сами не се вълнуваше от пустотата околоръст. Той помогна да разтоварят и отиде да събере дърва за огъня, докато Джонстън приготви тенджерите и тиганите.

Някъде изрева пума, но мислите на Гърмания бяха само на няколко фута встрани — там, където Макреди стовари наръч клони. Изглеждаше комично с жълтите си обувки и бомбето, с пурата забита в устата му и пелерината, която се развяваше при всяко подухване на вятъра. Джонстън с учудване разбра, че никак не му е до смях.

И преди беше виждал странни птици, но винаги беше успявал да се справи с тях. Докато не попадна на този чудат адвокат.

Той представляваше кълбо от противоречия. Например, последните му думи! „Умният човек, беше казал той, се стреми да остане незабелязан“. Все едно, че говори за лилави камили! И след като толкова иска да не го забелязват, за какъв дявол бе тръгнал с човек като Сами Дарлинг?

Наистина, Сами беше най-доброто средство, ако искаш да се справиш с неприятностите, но най-лошото — ако искаш да не си ги

навличаш. Тогава що за птица е Макреди? Във всеки случай не беше бялото гълъбче на мира.

Джонстън удари смачканата тенджера с черпака и извика:

— Хайде, идвайте да ядете, докато не съм го изхвърлил!

Тази нощ той дълго се въртя, докато заспи, и причината не беше само, че вече беше свикнал да спи денем. Мислите за времето, прекарано с Макреди, не можеха да премахнат неприятното чувство за надвиснала беда, което стягаше стомаха му, колчем видеше или се замислеше за това копеле. Джонстън никога не беше блестял с особена интуиция, но знаеше какво е змия. Дан Макреди — най-малкото заради парите му — той беше причислил към двукраката разновидност на това влечуго.

Ясно е, че хората невинаги са последователни в действията си, но този дебелак с жълти обувки наистина трудно можеше да бъде разбран. Бързай! Бързай! А когато най-накрая почти бяха стигнали до целта, Джонстън не можеше да се отърве от подозрението, че зад купчината префърцунени думи на оня чисто и просто се крие презрение към мината, която търсят. Как, по дяволите, може да се обясни това?

От друга страна, преди малко не искаше дори да му покаже картата!

Джонстън стана, порови в денковете, отметна глава назад и преглътна доза от еликсира си. И за да е сигурен, че наистина ще му помогне, преглътна още една — значително по-голяма — и запуши бутилката с длан.

След това се замисли за момичето — тази Микаела Пералта, наследница на донове, на един барон... ако човек може да вземе думите ѝ за чиста монета. Джонстън трудно можеше да ѝ се довери, като гледаше с каква компания е тръгнала и как говори ту завалено, ту нормално. И все пак допускаше, че това, което казва, може и да е искрено. Тя нямаше да е първият откъснат ябълков цвят, станал жертва на безскрупулни мошеници.

Беше готов да признае, че външният вид, независимо колко странен или почтен е на пръв поглед, невинаги отговаря на реалността. Въпреки че едва ли някой би му повярвал, той самият беше завършил минно училище. Правеше се на невеж пустинен плъх, за да се предпази — водеше се от максимата: „Когато си в Рим, прави каквото

правят римляните“. Не бе попаднал на „Силвър Кинг“ и „Бул Уивъл“ само заради единия късмет.

Така че, може би тази Микаела Пералта наистина беше Пералта — и по-странни неща беше виждал през жизнения си път. От друга страна, за момиче, прекарало по-голямата част от живота си в манастир, тя изглеждаше доста добре запозната с неща, които обикновено не се включват в този вид учебни програми. За нея беше съвсем естествено да потърси помощта на адвоката на своя старец, но със сигурност в далечна Гуадалахара не би могла да чуе за Джонстън Гърмания!

Стана с още първите зари на новия ден — не точно със задника нагоре, но твърдо решен веднъж завинаги да уточни за каква част от мината може да храни надежди. Сами Дарлинг с храчене и плюене отиде в храстите, за да удовлетвори естествените си нужди, след това отиде да събуди Макреди. Дебелакът се съвзе и събуди момичето, а когато тя се върна от сутрешния си тоалет, осъществен с вода от манерка, в чиниите вече имаше готова закуска.

Адвокатът нямаше вид, както друг път, на страшно притеснен, че още не са напуснали лагера. Може би си мислеше, че смъртта на Мозес Кели автоматично изключва преследването от кръга на възможните опасности. Ако беше така, скоро щеше да изтрезнее. С ненаситен гъсок като Уиминуки Бил човек никога не може да бъде сигурен — родословното му дърво се състоеше от твърдоглави поклонници на твърдението, също като Макреди, че човек сам определя късмета си. Разбира се, контето още не знаеше за Уиминуки Бил и затова, докато то си угаждаше с пурата след закуска, Джонстън се изкачи на една височина, за да се увери още веднъж, че всичко е наред. Поне за момента.

Изглежда същата мисъл беше дошла и в главата на пищовджията — завари го приклепнал зад една скала да оглежда околността с кавалерийски бинокъл.

— Откъде е най-вероятно да се появи този досадник?

Джонстън поклати глава:

— По скоро мога да предскажа накъде ще скочи някоя жаба. Сигурен съм само, че ще се върне, при това с помощници. — Той замълча за миг, докато оглеждаше внимателно района. — Какви са шансовете, според теб, да намерим тази мина?

Дарлинг изсумтя, без да сваля бинокъла.

— Ти си с тях повече време от мен — възропта Джонстън. — Може би вече си наясно за какво става дума.

Сипаничавият направи гримаса:

— Ти как мислиш?

— Странна работа. И все пак не виждам защо ще им е да ме лъжат. — Джонстън опипа лицето си — четината по брадата започваше да го сърби. — Ако няма мина, защо им е да идват чак тук? Човек не тръгва току-така, само за едното забавление.

— Ти го чу — изплю се Дарлинг. — Не е открил всичките си козове.

— Какви например?

— Ако знаех — каза Сами, — можех и сам да намеря рудата. Да се връщаме.

Макреди беше свършил с пурата. Крачеше напред-назад — самото нетърпение. С преправен глас той пожела да му обяснят защо го будят посред нощ, след като не смятат да тръгнат от това място преди залез-слънце.

— Тръгваме веднага — каза му Дарлинг, — само проверихме какво движение има наоколо.

Очите на адвоката се стесниха. Джонстън отбеляза:

— Няма признаци някой да е тръгнал по петите ни. Но това не означава кой знае какво.

Сами Дарлинг отново заговори:

— Вие сте в добри ръце. Няма нужда да се тревожите. Два чифта очи следят за интересите ви. Няма проблеми, когато си с най-добрия наемен стрелец на целия Запад.

Джонстън отиде да доведе конете, а дебелият адвокат изглежда сипаничавия с хладен поглед.

— Как ти се струва това приятелче? — попита го той.

— Какво има да ми се струва? — отвърна Сами. — Поредният тиквеник. Ще прави каквото му кажеш. Докато му дишам в яката.

Момичето тръгна след Джонстън. Докато той оседлаваше конете, тя го гледаше с нещо като завист.

— Ще ми се да можех да върша някои от тези неща — каза тя накрая.

Джонстън я погледна изненадано:

— Няма нищо особено... въпрос на практика.

— Можеш ли да ме научиш? — попита тя, когато ѝ подаде юздата.

В очите му проблесна възхищение:

— Ще се заема с това, мадам. Веднага, щом мината започне да работи.

Тя се качи на седлото, като все още го гледаше особено:

— Ами ако е изчерпана?

— Има ли причина за такива опасения? — гласът на Джонстън беше малко по-остър, отколкото му се искаше.

Момичето имаше вид на объркано, но каза само:

— Понякога се чудя...

След това тя тръгна и поведе коня на Макреди. Дарлинг се качи на своя. Джонстън се провикна към адвоката:

— Още ли искаш да стигнем до Олдър?

Макреди кимна:

— Там, където се влива във Верде. Ако успееш да ни преведеш през тези напечени камънаци.

— Само се надявам — каза Джонстън, — когато стигнем там, да намерим мина.

Преходът се оказа много по-труден и много по-бавен, отколкото бяха мислили. Към четири часа Джонстън каза на Макреди:

— Тази вечер няма да успеем. Сигурен съм. Искаш ли да починем? Както върви, няма да стигнем до Верде преди утре по обяд.

Докато адвокатът смилаше тази забележка с навъсено лице, Сами Дарлинг каза:

— По-добре да спрем.

Микаела въздъхна в знак на съгласие. Никой не предложи да оставят пост, но след вечеря Джонстън се намери на една висока скала заедно със сипаничавия Сами Дарлинг. Останаха там, докато светлината съвсем отслабна, но не откриха никакви признаци, че ги следят.

— Не може да се разчита на това — изсумтя Джонстън. — Някой може да се появи пет минути, след като си отидем. Може цяла дузина да са се изпокрили в пукнатините ей там. Ще остана тук до десет. Ти ще поемеш до два и после ще събудиш Макреди за последната смяна. Вярно, че е досадно и сигурно напълно безполезно. Но не искам да си

имаме неприятности, преди да намерим тази проклета мина... ако изобщо има мина.

Дарлинг не показва голям ентузиазъм, но стана, когато Джонстън го сбута.

— Чу ли нещо? — попита кльощавия наемник.

— Щурци. Някой и друг койот. Мисля, че е рано она да се върне. Но както казват, тъкмо когато не чуваш индианците, те са най-близо. Уиминуки е от този тип. Няма да се учудя, ако някой от хората му се навъртат наоколо с индиански мокасини. По-добре си отваряй очите на четири.

Никога не му стана ясно, кой от двамата не си е отварял очите. Макреди го събуди, когато първия сив светлик започваше да разсейва мрака на нощта. Джонстън хвърли на огъня малко от събраните предната вечер дърва и извади тигана. Изядоха си закуската без излишни приказки — никой от тях не беше в най-прекрасното си настроение толкова рано сутрин. Дарлинг намръщено се зае с вдигането на лагера, а Джонстън отиде да доведе конете.

Повечето от тях се бяха научили да идват, когато им подсвирне. Тази сутрин, обаче, не дойде нито един, освен Талоу Ай — неговото сиво муле. Не след дълго ги намери. До един с прерязани гърла.

ГЛАВА XIV

Повика Макреди и останалите, показва им ги, за да ги видят със собствените си очи и забележа, че страните на Микаела преbledняват.

— Но кой може направил такова нещо?

Погледът на Джонстън се плъзна по лицата им и се спря най-дълго върху това на Сами Дарлинг.

— Мислиш ли — каза сипаничавият, — че може да е Уиминуки?

— Мисля, че би одрал и баба си, ако това ще му донесе печалба.

— Но да убие наши caballos^[1] — момичето кършеше пръсти.

Макреди заоглежда подозрително ту единия, ту другия, след това пожела да узнае, за кого говорят.

— Приятелчето, дето го видя Сами преди два-три дни... или може би така му се е сторило — промърмори Джонстън. — Не съм много сигурен, но описанието съвпада... Нещо като надзирател е в „Планинска дева“...

— И за какво му е да идва чак дотук?

— За да види какво сме си наумили, така си мисля. Може да се е сдушил само с Кели, но не мога да се обзаложа, че няма и други... Ако е тръгнала мълвата, че сме напипали нещо...

Адвокатът се намръщи злокобно:

— Не е ли по-вероятно Кели да е тръгнал сам и да се е срещнал с него по пътя?

— Този коняр не е от тия, дето тръгват сами. Той е бизнесмен.

Последните думи на Джонстън прозвучаха така, сякаш обясняват всичко. Но Сами изръмжа:

— Кой го знае какви ги е надрънкал, докато обикаляше да купува нещата! Целият град сигурно вече жужи. Ако тези двамата бяха приятелчета, щях да ги видя заедно още там. Кой знае още колко са тръгнали! — Той хвърли убийствен поглед на Джонстън.

Гърмяния вдигна рамене:

— Не можеш да направиш омлет, без да счупиш яйцата. Оплетохте ме в тая история пред очите на тоя дългоноско.

— Ако не му беше показал договора...

— Като плачем за разсипаното мляко, то няма да се върне в кофата — отбеляза Микаела. — Сега трябва да помислим как да стигнем до там без коне.

— С крачна кобила — изсумтя Джонстън и добави, понеже видя, че тя го гледа озадачено — Май ще трябва да използваме краката, дадени ни от Бога.

Това не се понрави на Макреди повече, отколкото на нея. В погледа ѝ се четеше разочарование. Лицето на адвоката излъчваше бяс:

— Тя може да язди твоето муле.

— Не днес. Мулето ще го яздят храната, тенджерите, тиганите и одеялата. Ако иска да се държи за стремето, не възразявам.

Докато адвокатът оголваше зъбите си, за да се възпротиви, момичето каза:

— Нямам нищо против. Не бива да ме глезите, само защото съм жена.

Но погледът, който хвърли на Джонстън можеше да изсуши и дъбова дъска.

Дарлинг явно се забавляваше, защото се усмихна и на двамата. Джонстън порозовя около устата и беше готов да зареже приказките, но не всичко беше казано. Сами видя изражението на лицето му и не можа да се въздържи:

— Като си помисля, хич не съм сигурен, че не е с тях и сам не е убил кончетата.

Това вече беше прекалено. Джонстън полетя към него като стрела.

Само с едно бързо движение сипаничавият извади револвера си. Не по-бавно от него, Гърмания направи финт настрани и докачи брадата му с юмрук, който направо го вдигна от земята. Главата му отлетя назад и тялото я последва. Револверът изхвърча от ръката, Сами се препъна в шпорите си и се строполи тежко по гръб.

Джонстън изрита оръжието в някакъв трънак.

— Стани и кажи това нещо още веднъж, ако се чувстваш късметлия!

— Стига! — изпищя Макреди. Пелерината му се вееше на вятъра, а очите му бяха издути като стиснати гроздови зърна. Един

пистолет с къса цев, здраво хванат от месестата му ръка, направи властен знак на Джонстън да отстъпи назад.

— Ако вие двамата, жалки отрепки, не се разбирате помежду си както трябва...

— Аз съм дотук — каза Джонстън със свиреп поглед, но момичето не искаше и да чуе.

— Не можеш да ни изоставиш сега! — извика то с широко отворени очи.

— Кой казва, че не мога?

Дарлинг се изправи. Накърнената му гордост му придаваше отровен вид, като на настъпена змия. Оголи зъби подобно на кон, на който дивашки са дръпнали юздата, и каза:

— Никога повече не ме докосвай с ръка — в гласа му нямаше прошка.

— Ха, ха, ха — подигра му се Джонстън и отиде до денка, където беше бутилката. Извади я, и както беше изнервен, я пресуши наполовина, преди Микаела въобще да успее да си отвори устата. Гвоздеят беше, когато му се примоли, стиснала ръката му, сякаш никога нямаше да я пусне:

— На кого бих могла да се доверя, ако не на теб — моят съдружник?

Джонстън се вгледа в зелените очи и отчаяното лице, преглътна и се почувства загубен. Защото думите ѝ бяха точни — ако той си тръгнеше, тя щеше да бъде, изложена на произвола на тези двамата. Разбра защо му е отстъпила половината мина — трябваше да има някой, който да я защити. Ако ги оставеше, тези мошеници щяха да я ошмулят до последния цент! А може би вече бяха свършили тази работа!

В светлината на тези нови мисли, той не можеше да не си задава въпроси относно конете. Наистина му се струваше, че е рано Уиминуки да бъде тук, ако се е връщал до Тумстоун. Макреди можеше и сам да е заклал животните — това му се струваше съвсем реално. Поне колкото и другите неща, за които не можеше да намери обяснение. Кой знае на какво е способно едно чепато дърво като него!

— Добре. Ще остана още малко — изръмжа Джонстън, но го измъчваше необяснимо безпокойство. Тя пусна ръката му и той се дръпна настрана, за да си поеме дъх както трябва. Младите същества

от нежния пол винаги успяваха да открият слабите му места, а тя — необикновената чужденка — беше доста по-красива от всички, които въобще беше виждал.

— Ето ти мулето — каза Макреди и му хвърли юздата. — Преди да си тръгнеш, не забравяй да ми върнеш договора. Нямаме полза от съсобственици, които не стоят при нас.

— Той промени решението си — каза момичето с отново изправена глава, а адвокатът попита сухо:

— Чудя се защо ли?

Той погледна Джонстън, сякаш виждаше през него, като човек, чийто ум е зает с нещо друго.

— Не виждам смисъл да убият конете ни, а да оставят храната и водата ни недокоснати — Макреди подсмръкна с раздражение.

— Не ми харесва тази работа.

— Защо не пишеш на приятеля си Бартън за това?

Адвокатът не обърна внимание на тази любезност и каза:

— Ако са искали да ни спрат...

— Може да е било само предупреждение.

— Искаш да кажеш, намекват, че сме нежелани?

— Някои от тези люде не изпитват особена слабост към непознати. Може би искат да ни спрат. Да ни кажат, че ни чака по-лошо, ако не се махнем.

Макреди го погледна изпитателно:

— Мислиш ли, че е това?

— Не.

— И аз не мисля — излая адвокатът. — Ако този Уиминуки ти е приятелче...

— Мога да мина и без приятелчета като него — Джонстън опипа лицето си. — Обяснението е, че са искали да ни забавят. Така по-лесно ще ни държат под око. Не мисля, че са смятали да ни спрат. Сетили са се, че търсим нещо тлъсто и искат да го пипнат те.

Адвокатът захапа устната си.

— Въпросът е, можем ли да им попречим?

— Мислех, че затова си взел Сами.

Очите на дебелака се стесниха, но той каза само:

— Ще му кажа да ти помогне с багажа.

Завъртя се на пета, пелерината му се развя зад него и той се отдалечи. Сега някак си не изглеждаше толкова нелепо.

След десет минути напуснаха лагера — най-напред Джонстън с мулето, зад него Микаела и Макреди, най-накрая платеният пищовджия. На рамото на всеки висеше манерка, в ръцете си стискаха пушки. Както казваше Джонстън, по тези места човек никога не може да е сигурен. Споменът за закланите коне беше още пресен и те искаха да са готови за всякакви други изненади.

Човек може да е нащрек, за да не го безпокоят, но да внимаваш да не те убият, е нещо съвсем друго. Увереността, с която Джонстън обясни смъртта на конете, с нищо не повдигна духа му. Беше изпълнен с безпокойство, което не можеше да си обясни, някакво тревожно чувство, което се засилваше с всеки изминал час.

Не беше от хората, които се самозалъгват с илюзии. Беше убеден, че тревогите му са вкоренени по-дълбоко, че са по-сложни и не може да са резултат само от неприязънта, възникнала вследствие на спречкването им със Сами. Нямаше съмнение, че наемникът не ще преглътне лесно накърнената си гордост, но имаше и нещо друго, нещо много по-ужасно от това... нещо свързано с Макреди и мината.

Колкото беше в състояние да помръдне тлъстия адвокат от земята, толкова можеше и да му се довери. Освен протритата карта, която този дебелак му беше показал, несъмнено имаше и още нещо — как така момичето е поверило легендата и картата на него, вместо да ги държи у себе си? Дали не е било принудено да постъпи така? Дали Макреди не е сложил ръка на всичко?

Не беше трудно да си представи как е станало това. Адвокатът може да е попаднал на картата и описанието сред документите на баща ѝ, докато е уреждал завещанието. Можеше да е всякакъв, но не беше от тези, които пропускат добрите възможности.

Колкото повече Джонстън мислеше за това, толкова повече се убеждаваше, че зад цялата безумна експедиция стои Макреди, защото е открил картата. Вероятно е дръпнал Микаела настрана и е запалил въображението ѝ, придумал я е, че ако си възвърне забравената от всички мина, бъдещето ѝ ще бъде напълно осигурено. Може би я е убедил, че няма как да защитава в съда претенциите ѝ за онази земя в Аризона, ако не разполага със средствата, получени от мината. Тя беше млада, неопитна, оставена изцяло в ръцете му...

Да, така ще трябва да е станало. Поиска му се веднага да поговори на четири очи с нея, та макар и само за да разсее съмненията си.

Огледа се, все още замислен, но този път по-предпазливо. Теренът наоколо изглеждаше подходящ за минерализация. Повечето големи находища напоследък бяха открити именно на подобни места — настръхнали, почти непристъпни. Да се прокарат пътища би струвало много пари, да не говорим за докарване на нужните машини — ако, разбира се, си заслужава усилията.

Часовете минаваха и денят ставаше все по-топъл. Почти половината време прекарваха в почивки, за да поддържат силите си, макар че момичето се държеше учудващо добре.

По пладне стигнаха до мястото, където потокът Олдър ромони покрай склона на планината. Джонстън не изпускаше никой от тях от погледа си.

Почти беше оневинил Микаела в мислите си, но безпокойството му засягаше и нея. Преправеният говор — чуждестранният акцент, който ту използваше, ту не, когато вниманието ѝ се отклони другаде — го караше да не ѝ се доверява напълно.

Дори и момиче, възпитавано в манастир, може да има трудности с един чужд език, но няма как под напора на силните чувства изведнъж да проговори съвсем правилно.

[1] коне. (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА XV

Случи се така, че възможността да поговори с нея на четири очи дойде по-рано, отколкото беше очаквал. Той клечеше край потока и лъскаше с пясък тенджерите, когато тя дойде бавно до него, сякаш се разхождаше безцелно, и пусна парчето син кварц между широко разтворените му колене.

— Мисли, че по-хубаво ти пази това.

Това огромно доверие, тъкмо когато го глождеха най-силните съмнения, го обърка. Вдигна рязко очи към нея и видя, че тя гледа вълничките на потока, хипнотизирана като дете. Отблясъците на отразената от водата светлина придаваха на лицето ѝ особен вид, като на фея, като на малко момиченце, който изумително контрастираше с едрогърдата, изящна фигура на зряла жена отдолу.

Зелените ѝ очи напомняха изумруди. Дори уморена и изтощена, а че това е така нямаше никакво съмнение след многочасовия преход, у нея имаше нещо свежо, нещо неподправено, нещо, което силно го впечатляваше.

Той се протегна, взе камъка и като се изчерви и намръщи, го мушна в джоба. Отдавна не беше виждал момичета и близостта ѝ, както и това, което му се стори, че долови в момента на непринуденост преди малко, го объркваше. Ръката ѝ се вдигна и с един изразителен жест отстрани падналата над челото коса. Устните ѝ бяха отпуснати и му се стори, че се усмихва на нещо свое. Имаше в изобилие от всичко, което един мъж някога може да пожелае.

Тялото ѝ леко се извърна към него, макар че тя продължаваше да не отделя поглед от водата. С едва движещи се устни каза:

— Трябва да ми вярваш, Джонстън. Нещата не както мислиш.

— А от къде знаеш, какво мисля? — тросна се той.

— Не може да не мислиш, че странно едно момиче търси своя мина с адвокат и човек, който вади хляб като стреля други човеци.

Да, имаше нещо вярно в думите ѝ. „Странно“, обаче, беше много слаба дума.

— Тогава — каза той, — можеш да оставиш играта на горкото бедно-богато момиче и да свалиш картите на масата. Просто ми кажи, без да ме лъжеш, какво по дяволите става тук?

Лицето ѝ пребледня, но погледът и беше прям и искрен, човешки, като неговия собствен.

— Боя се от него, Джонстън. Страх ме е да си помисля, какво ще направи, ако...

Думите ѝ замръзнаха на устните, тя цялата се стегна, после бързо се завъртя и с каменно лице се отдалечи сред шумоленето на роклята си.

— Е, Джонстън — каза Макреди с мек като на пепелянка глас, когато се доближи достатъчно от другата му страна, докато той гледаше отдалечаващото се момиче. — Знаех си, че рано или късно ще стигнеш до това.

— К'во!? — Джонстън се втренчи в него. Струваше му се, че нещата следват твърде бързо едно след друго.

— Няма да успееш да я измамиш със сладки приказки. Нищо няма да постигнеш. Всичките ѝ дела, докато навърши пълнолетие, ще минават през моите ръце. — Той се усмихна тънко, самодоволно. — По волята на нейния мил баща аз съм изпълнител на завещанието му. Разбери, че тя и пръста си не може да помръдне, без моето съгласие.

Джонстън беше объркан. Когато постепенно осъзна какво говори дебелакът, очите му се превърнаха в тънки цепки, а дланите му се свиха в юмруци.

— Трябва да ти завра проклетите зъби в гърлото! — каза той побеснял. — За кого ме вземаш? — той пристъпи напред заплашително.

Дебелият отстъпи.

— Чакай малко! — адвокатът преглътна нервно и протегна пред себе си ръце. — И преди съм имал вземане-даване с иманяри, но...

Джонстън го прекъсна въвн от себе си:

— Ако кажеш още една дивотия като тази, ще ти...

Макреди вдигна помирително ръце:

— Добре, добре, направих грешка...

— Гледай да не я направиш пак! — изръмжа Джонстън и тръгна да товари мулето.

Следобедът напредваше, когато излязоха на едно равно място, от което за първи път можеха да видят устието, мястото, където потокът се вливаше в река Верде. През главата на Джонстън, след като се отдалечи от дебелака, мина мисълта, че най-сигурният начин да премахне долните му подозрения, би било да се откаже от половината си дял — не че беше такъв глупак, че да вземе да го направи наистина!

При всички случаи, адвокатът сам беше одобрил да му го дадат, нали? Той собственоръчно му беше дал договора. Вероятно е искал да се застрахова по този начин, да го обвърже, да е сигурен, че няма да ги изостави щом му скимне. Сега обаче му се струваше, че няма да му позволят просто да си вземе половината или каквото там му се полага и да си отиде.

Мислите му светкавично се върнаха към реалността, когато видя постройките и оборите недалеч от водоема, там, където се сливаха двете реки. Погледна лицето на Макреди и никак не му бе трудно да разбере какво си мисли. Намръщи се и попита:

— На това място ли трябва да търсим?

Макреди не отговори, а извади картата. Намираха се на около две мили от нещо, което приличаше на ранчо, при това не от бедните. Нямахше голяма опасност да ги видят, освен ако не се приближат или не изоставят всякаква предпазливост. Джонстън погледна през рамото на Макреди, но на нея не видя никакъв водоем и се заоглежда, за да открие друг ориентир.

На мястото, където двете реки се събираха, беше нарисувана гора и пишеше „тополи“, но сега пред тях се виждаше само едно дърво. Беше много старо, може би дънерът му имаше диаметър пет фута, и се намираше на оттагъшния бряг, точно пред паянтовите бараки.

Той отново се огледа наоколо и видя, че от водата, в отсамния край на водоема, на двадесетина ярда от брега стърчи остър камък. На картата на това място пишеше „скала“.

Джонстън сбута адвоката:

— Надявам се, няма да търсим мината до тия бараки.

Макреди се обърна към него със зачервено лице:

— Ще научиш всичко, когато аз реша да ти кажа. Стой тук с момичето — отсече той и кимна на Сами да го последва до края на склона, накъдето се затътри с тежко пухтене.

Джонстън видя, как влизат в един храсталак и клякат с приближени една до друга глави — вероятно обсъждаха нежеланите постройки или по-скоро наличието на хора там, където са очаквали да намерят само пустош. И Робинзон Крузо, когато е видял отпечатъка от крак на пясъка, едва ли е бил по-обезпокоен от кучия син с бомбето.

Ядосаното боботене на гласа на Макреди отекваше в собственото безпокойство на Джонстън. Всякакво търсене на изоставени мини не предразполага към откровеничене пред съседите и ако това, което търсеха, беше някъде тук, всеки сляп глупак би видял, че ще има усложнения.

Двамата слязоха долу; лицето на Макреди беше изкривено и злобно. Беше покрито със ситни капчици пот, очите му се въртяха като на див жребец.

— Отиваме там — каза той сърдито и грабна една пушка, но Джонстън го задържа с ръка.

— Май е по-добре първо да се поозърнем наоколо. Като гледам това място, никак не ми прилича на странноприемница. Може да се окаже по-голяма хапка, отколкото можем да преглътнем.

— Това се мъчих да му обясня — каза Сами.

Макреди ги изглежда злобно, но овладя нервите си:

— Имате ли по-добра идея? — попита със сарказъм той.

— Аз бих ги оставил те да дойдат при мен.

Адвокатът започна да премисля това, да го премята в ума си и да се мръщи, а Джонстън в същото време каза:

— Като пълноправен съдружник в предприятието, струва ми се, че имам право да погледна тази легенда. Дойде време всички да разберем къде е мината. Имам усещането, че е близо и че ще трябва да работим пред очите на онези от ранчото...

— Близо! — проехтя дрезгавият смях на Макреди. — Ако съм разчел легендата правилно, проклетата мина е точно под това езеро!

ГЛАВА XVI

Сами, който очевидно се забавляваше, каза:

— Хубава шегичка.

Микаела и Джонстън размениха изненадани погледи. Челюстите им увиснаха от изумление.

Макреди подаде картата на Джонстън, до когото стоеше момичето, бръкна в джоба на самото си и извади малкият, пожълтял лист, на който с паче перо беше написана легендата. „Двадесет стъпки южно от тополовата горичка“, прочете адвокатът с присвити очи, „между ударения от гръм бор и острата скала. Вдясно по оврага, четиридесет и седем крачки, до малък кафяв камък, напомнящ буре. При него завий вляво, по посока към обрасло с храсти възвишение на запад...“ следите ли описанието?

— Следя картата — промърмори Джонстън, — но повечето от тези неща са под водата.

— Значи сте съгласни с мен — Макреди погледна момичето.

— Виждам това възвишение — каза тя и посочи с ръка, — виждам острата скала, която стърчи от водата и тополата на отвъдния бряг. Не виждам никакъв овраг...

— И аз не виждам, кой знае защо... — обади се Сами.

Макреди се ядоса:

— Кое намираш за толкова смешно, Сами?

Наемникът изопна грапавото си лице:

— Не, нищо. Само ми хрумна, че може да се окаже единственият дивак, който ще спечели някой долар от това.

Макреди го изгледа продължително, изсумтя и отново насочи поглед към листа:

— Оврагът очевидно е пълен с вода. По-нататък легендата ни насочва към източния му бряг, „под една скала, обрасла с храсти, се намира входа на шахтата“ — прочете той и прибра листа.

— Така че дори не знаем, дали наистина има мина, или не — каза Джонстън, — дали е имало мина, дали не е била изчерпана! —

Ритна един клон и погледна с горчивина. — Защо искаше да отидеш там? — попита той и посочи постройките.

— Независимо дали има мина или не, това ранчо е построено на земя, която е неразделна част от имението Пералта.

— И ти си помисли, че тук би могъл да продадеш още един договор за отказ от претенции?

Адвокатът го изгледа свирепо:

— Не съвсем. Като изпълнител на завещанието на Пералта реших, че е дошло времето да разберат къде са построили ранчото си.

Джонстън се замисли, после каза:

— Но те имат подобрения, които...

— Те са тук незаконно, човече! Не притежават земя колкото и да се изплюят!

— Мога да се обзаложа обаче, че имат пушки, и че ще ги използват без много-много да му мислят. На твое място щях да съм повнимателен.

— И ние можем да играем тази игра — каза адвокатът и погледна Сами.

— Той е сам, колкото и добър да е. Ако се приближи повече, отколкото трябва, може да се наложи и да го погребваме — каза Джонстън, без особено да го е грижа дали наистина ще стане така.

Сами Дарлинг се изплю, за да покаже презрението си.

Адвокатът изкриви лице и каза:

— Ще видим какво ще стане. Ще слезем долу сега, преди хората да са се прибрали от работа. Имаме на разположение още час-два — добави той и погледна към слънцето. — Скоро ще разберем какво е положението.

Джонстън изръмжа.

— Нямате нужда от мен. Ще остана тук с Микаела.

— Отиваме всички! — озъби се Макреди. — Демонстрацията на сила никога не е погрешен ход. Така не могат да са сигурни дали и ние нямаме още хора. Със здрава ръка...

— Ръцете ни никак няма да изглеждат здрави, когато тръгнем натам.

Макреди явно нямаше да се откаже лесно. Джонстън реши да не хаби повече усилия:

— Добре, води тогава, храбрецо.

Заобиколиха водоема откъм лявата му страна. Джонстън наблюдаваше много внимателно, но докато не влязоха в двора, ранчото изглеждаше пусто. Когато го пресичаха, от бараката, която се използваше за кухня, се показва кривокрак готвач, който ги загледа с отворена уста.

— Има ли някой вкъщи? — попита Макреди и вдигна ръка за поздрав.

— Откъде, по дяв... Извинете ме, госпожице... — измърмори готвачът, когато видя Микаела. — Искам да кажа, откъде се взехте?

— От нашия лагер, разбира се — каза адвокатът. — Кой държи това ранчо?

— Джубъл Клий.

— Къде е той?

— В голямата къща ей там — каза готвачът и я посочи.

Макреди, без да губи повече време за любезности, се запъти натам, а останалите го последваха.

— Здравейте! Има ли някой вкъщи? — извика той и почука на вратата.

— Влезте, влезте — обади се сърдит глас. — Направо през коридора.

Това посрещане се стори доста странно на Джонстън и той спусна ръката си към дръжката на револвера. Минаха през коридор, от двете страни на който имаше врати, и влязоха в нещо средно между всекидневна и кабинет. Стените на това светилище бяха украсени с препарирани глави на животни, на пода покрит с чамови дъски имаше индиански черги. Но най-много го изненада мъжът, който беше вътре, защото седеше в инвалидна количка.

От кръста нагоре той беше едър — имаше мускулести рамене, вратът му беше като на бик, над боксърската челюст и стоманената му уста гледаха две мрачни очи, добронамерени колкото оголена кама. От кръста надолу беше покрит с одеяло и едната му ръка беше скрита под него. Ясно се виждаше, че този човек не обича да му губят времето. Това пролича и от нетрепващия, сърдит глас, не по-дружелюбен от изражението на лицето, с което ги попита:

— Какво искате?

— Вие ли сте Джубъл Клий?

— Това е името ми.

Макреди му показва колосана усмивка. Той също нямаше намерение да изпада в подробности. Ясно и категорично, заяви:

— Тази млада дама е Микаела Марикита Пералта и Моро. В случай, че не знаете, длъжен съм да ви уведомя, че постройките на ранчото ви се намират на нейна земя. Дошли сме, за да разберем какво смятате да направите във връзка с този факт.

Мускулите на мъжа се стегнаха заплашително, очите му се превърнаха в бляскащи цепнатини. Пурата между зъбите му се претърколи и отиде в другия им край, а лицето му през облака дим напомняше пума, чиито малки са застрашени.

В огъня изпука борова цепеница, а по тавана и белите стени заиграха светли петна. Пад камината висяха кръстосани кавалерийска сабя и карабина, а отдолу имаше избеляла литография на човек с униформа — стар генерал, под чието командване може би някога е служил собственикът на ранчото. Изглеждаше достатъчно възрастен и войнствен, за да е така.

Той показва повече сдържаност, отколкото Джонстън беше предполагал.

— Какво ви кара да мислите, че съм на нейна земя?

— Не говоря за размишления. Аз съм тук, за да дискутирам факти. Тя е пряк наследник по бащина линия на Дон Мигуел Немецио, първи барон на Аризона с декрет на Филип Пети. Този испански крал с кралска грамота му е дал титлата, заедно с подобаващите земи, които законно са признати на трети януари 1758 година. Вторият факт е, че разполагаме с документите, доказващи горното. Факт номер три е, че ранчото ви се намира в границите на тези земи, следователно тук нямате никакви права. Заели сте това място напълно незаконно. — Гласът на Макреди беше изпълнен с презрение и той вдигна нагоре пръст. — Съветвам ви да освободите имението не по-късно от утре вечер.

Човекът го гледаше, сякаш някой го души. Лицето му потъмня, очите му сякаш щяха да изпаднат от орбитите си. Джонстън нямаше да се изненада, ако скочеше от стола си. Но мъжът се овладя и само попита:

— И ако не го направя?

Макреди каза с равен глас:

— Не сме дошли да ви заплашваме. Ние излагаме позицията си. Ако решите да освободите доброволно, ние сме готови да заплатим хиляда и петстотин долара за вашите подобрения...

— Махайте се от къщата ми! — извика Клий и от очите му захвърчаха мълнии. — Махайте се от ранчото ми!

Сякаш от погледа му в стаята стана по-горещо. Ръката се появи изпод одеялото, стиснала пистолет.

— Ако стъпите още веднъж в „Роумън Файв“, няма да има кой да ви погребее!

ГЛАВА XVII

Когато се върнаха при мулето на Джонстън и провизиите, който не бяха принудени да изоставят, момичето — изпаднало в мрачно настроение след посещението в къщата на Клий — изведнъж заговори:

— Толкова път да изминем и какво? Цели триста години! От самото начало си знаех, че работата е абсолютно безнадеждна!

Изпълненият ѝ с негодувание и упрек поглед, се отмести от адвоката, сякаш главата му беше покрита с индиански пера.

— О — каза той, — още не бих казал, че това е провал. Естествено, човек не може да не се чувства потиснат, след като мината е потопена под водата и отгоре ѝ е построено това ранчо, но пътуването ни не е напълно безполезно. Само — той се ухили на Джонстън — вноската от „Силвър Кинг“ беше предостатъчна, за да се покрият всички разходи досега, а останалите договори за отказ от претенции, да не говорим за този с „Пасифик Импрувмънт“, са подсладили банковата ни сметка поне с още сто хиляди.

— От които не съм видяла и цент!

Макреди я погледна с такава болка, сякаш го беше обвинила, че ги е откраднал.

— Мила моя, разбира се, че не си — каза той. — Като изпълнител на бащиното ти завещание, аз съм натоварен от съда да се грижа за тези средства от твое име. Знаеш това. Говорили сме и друг път. Ти си облечена и нахранена, всичките ти нужди са задоволени.

— Искам да видя нещо конкретно...

Той я прекъсна с движение на ръката и каза с достойнство:

— Аз нося отговорност пред съда. Всички действия, които предприемам от твое име, са обект на най-внимателно наблюдение. Издирването на многото документи и факти, необходими за успешната защита на интересите ти, е свързано със значителни разходи, въпреки всичките ми усилия да ги избегнем. Но позволи ми да те уверя, че когато достигнеш до необходимата възраст, ще получиш подробен отчет за всеки похарчен цент.

Момичето се намръщи и извърна лице, без да отговори, а Макреди се обърна към Джонстън:

— Ако позволиш, не мога да не отбележа, че всички бихме се почувствали по-добре, ако в стомасите ни имаше малко храна.

— Смяташ да ядеш тук!

— Разбира се, че ще ядем тук.

Джонстън го дръпна настрана:

— Не смяташ да продължаваш с тази безумна работа, нали?

— Но не сме дошли чак дотук, само за да се върнем, веднага щом някакъв си глупак ни покаже пистолета си.

Джонстън го гледаше, без да вярва на ушите си.

— На времето съм имал вземане-даване с някои от тези босове-кравари. Този можеш да го гледаш отвисоко и да му се цупиш колкото искаш, но казвам ти, той не говори само за да слуша как кънти главата му!

— Добре — ухили се Макреди, — да си имаш работа с истински и добре гледани копелета е полезно за здравето. Така казват лекарите. — Той мушна Джонстън в ребрата и се изкиска. — Не се безпокой, не са ни почнали още. Поеми си въздух спокойно.

— Видя ли бараката, където спят? Има поне дузина хора, и ако те не са опасни, аз съм чичо на китаец.

Макреди хвърли на Джонстън поглед, какъвто повечето мъже не биха издържали, освен ако не е на жена им.

— Почвам да си мисля, че славата ти е била силно преувеличена — каза той.

Джонстън се изчерви.

Макреди сложи точка:

— Ако искаш да си вземеш нещата и да се махнеш, не мисли, че те спирам.

На смрачаване чука как се завръщат хората на Клий. Джонстън искрено се чудеше, дали адвокатът си дава сметка на какъв риск се излагат, като стоят тук, пред очите на тези от ранчото. Остана буден, с пушка в ръце, дълго след като другите се бяха увили в одеялата. Беше сигурен, че ще имат неприятности още преди разсъмване.

Но нямаха. Не се случи нищо. Изглежда никой не беше идвал да проучи лагера им, но му се струваше малко вероятно човек като Клий да ги остави дълго на спокойствие. Той им каза да се махат от ранчото

му, а те не се бяха подчинили — бяха прекарвали нощта тук. Тези кравари не са склонни да търпят подобни неща.

Клий нямаше вид на човек, който говори празни приказки, така че, какво го спираше? Приказките на Макреди за наследството на Пералта? Това не беше много вероятно и все пак, адвокатът явно имаше нещо предвид, за да е толкова самонадеян. Най-накрая, към десет часа, в двора на ранчото трима души се качиха на конете си и тръгнаха към тях.

Сами ги видя първи и намигна на Джонстън, преди да предупреди Макреди. Джонстън хвана мулето си и застана до Микаела, която кършеше ръце.

— Настрани от пушката — Макреди предупреди Дарлинг. — Това е техен ход. Нека го направят. Ще говоря аз.

Сами се ухили с кривата си усмивка, но ръката му остана да виси недалеч от дръжката на пистолета. Лицето на Джонстън не изразяваше нищо. Момичето приличаше на човек, който иска да избяга.

— Какъв хубав ден — каза Макреди на тримата, когато те спряха конете си до тях.

Не можеха да сбъркат тартора на групата. Седеше на коня си в средата, сякаш беше залепен за него — мъж с голяма челюст, бичи рамене и уста, чиято форма издаваше нрава му. Погледът му се впи в адвоката.

— Мисля, че ви се каза да напуснете това ранчо.

— Така ли? — усмихна се Макреди.

В базалтовите очи на мъжа просветна мрачно доволство:

— Казва ви се и сега. Събирайте си багажа и да ви няма.

— Струва ми се, че не ви е обяснено за какво става дума — каза адвокатът спокойно. — Аз съм Дан Макреди, изпълнител на наследството на Пералта. Не може да не сте чували за Пералта. Ранчото ви е построено на тяхна земя.

— Така ли? — твърдият поглед на оня премина по втречените им физиономии. — Това — продължи той и се потупа по бедрото — е револвер. Най-доброто средство за уреждане на нечии претенции. Ако след три минути сте още тук, ще го накарам да заговори.

Устните на Макреди се стегнаха:

— Можем да получим съдебно нареждане.

— Получете, мистър — мъжът погледна часовника си. — Междувременно, ако ви е мило здравето, по-добре тръгвайте, докато още сте в състояние да се движите.

Джонстън реши, че този тип не се шегува и очевидно това беше разбрал и Макреди, защото показва зъбите си гневно и вдигна пръст:

— Кажи на Джубъл Клий, че скоро ще се върнем на земята си, и това ще е завинаги. Събирай багажа! — изрева той ядосано на Джонстън.

Тарторът кимна:

— Два фута дълбока и два широка — толкова земя ще ви се даде по тези места.

— Трябваше да ме оставиш да го продупча — каза Сами Дарлинг, когато тримата от ранчото вече не се виждаха.

— Шансовете не бяха на наша страна — каза Макреди, — но ще се погрижим да станат. — Лицето му показваше, че го мисли.

След три или четири мили, адвокатът неочаквано се усмихна и каза:

— Има повече от един начин да сготвиш заек. Спрете. Оставаме тук. — Дебелакът изръмжа, а Джонстън изпъшка.

— Дори не знаем дали наистина има мина!

— И за това ще се погрижим — каза сърдито контето, — нали още пазиш гърмящия прах?

Джонстън го изгледа слисано:

— Имам една кутия, но ако имаш предвид това, което си мисля, че имаш...

— Дойдохме тук, за да намерим и разработим една златна мина. Не можем да разработим мината, ако тя е под водата, нали? Ще трябва да махнем този вир.

— Мили Боже! — извика Джонстън и преглътна. — Да не мислиш, че онези ще стоят и ще те гледат как го правиш?

— Ще видим. Човек трябва първо да опита.

ГЛАВА XVIII

При първата възможност да го направи, без да го видят, Джонстън измъкна бутилката си с отрова за плъхове и поля куража си почти колкото му трябваше, за да държи хладните тръпки настрана. Той не беше от тези, които наблягат прекалено много на проклетата пиячка — при него тя беше повече като навик, все едно че се изправя да пикае.

Многократно и редовно, като по часовник, се бе заклевал да не пие, но малко по малко си бе създал един друг навик. Когато усетеше как в него се надига жаждата, той прибираще настрана по четвърт или половинка — колкото му позволяваха средствата в момента. Научи се да крие пиенето, като съвестно изпълняваше поетата клетва — упорито отказваше да близне и капка, докато не мине уреченото време. След това се заемаше с не по-малко усърдие да пресуши спестената течност и това нерядко продължаваше по цели две седмици.

Но когато най-накрая приятелите му златотърсачи, подобно на капризната богиня на късмета, го изоставиха и по-благопристойните граждани го задраскаха от списъка на нуждаещите се от благотворителност, той с ругатни заряза всякакви опити да не ние. Каква, по дяволите, е ползата? Все едно да викаш на овцата коза! Смъртта, беше научил той, е съдба на всички. По-добре да я посрещнеш щастлив.

Но и в най-страшните кошмари, не си беше представял, че ще свърши по този начин. Това, което Макреди предлагаше сега, беше равносилно на самоубийство — при това нямаше никаква възможност да се откаже в последния момент.

Дълго време се чудеше, дали да не хвърли кутията с динамит, или да се направи, че я е загубил, но синият кристал на Микаела не му позволяваше да унищожи последната си надежда за тази мина. По-скоро би дал да му отрежат дясната ръка, отколкото да си тръгне, без дори да научи каква е истината!

Малко преди да се стъмни Макреди поиска взрива.

— Надявам се, че си купил достатъчно фитил?

— За тази работа ще стигне. Сигурен ли си, че искаш да направиш точно това?

— Знаеш ли друг начин да махнем водата от там?

— Можеш да им предложиш да влязат в играта — каза Джонстън смирено. Дебелият го изгледа изпълнен с презрение, без да каже дума.

Джонстън си пое въздух дълбоко:

— Каквото и друго да направим, тези няма да си смучат палците. Ще ни налетят като бесни и дори няма да приказват.

— Мисли само как да пресушиш вира — посъветва го дебелото конте. — Това, което ще се случи после е моя грижа. Ти няма нужда да оставаш с нас. Само вдигни този бент във въздуха и можеш да си вземеш мулето и да се пръждосваш където ти видят очите.

Джонстън изпитваше силно желание да му каже къде сам той да се пръждосва. Вместо това изръмжа:

— Взривяването на бента няма да е достатъчно. Така няма да се изпразнят галериите на рудника.

— Ще докараме помпи — каза Макреди, сякаш напълно беше забравил ранчото „Роумън Файв“. — Има ли още нещо, което смяташ, че трябва да чуя?

Джонстън изруга и отиде да донесе динамита. Сами Дарлинг се помъкна след него.

— Ти пък какво искаш, по дяволите?

— Имам нареждане — отговори му той.

— Ще стоя до теб, докато не свършиш каквото трябва.

На Джонстън му мина през ум да се замисли още веднъж, дали в цялата работа има и зрънце истина. Но ако всичко беше измама, той продължаваше да не вижда от какво може да спечели Макреди.

Когато се канеха да тръгнат, дойде момичето и го хвана за ръката. Подаде му пушка.

— Внимавай — прошепна тя в ухото му, изправи се на пръсти и го целуна.

Това толкова го стъписа, че когато тя вече беше изчезнала в тъмното, той още събираше въздух, за да може да преглътне. Но и без това му беше оставила изобилен материал за размишление.

Когато стигнаха до вира и мястото, което той избра, беше станало тъмно като кожата на черна котка. На отсрещния бряг

светлинките от прозорците на ранчото блестяха като скъпоценни камъни. Джонстън си помисли, че е прекалено тихо, но нямаше какво да прави, освен да продължава, колкото се може по-предпазливо и да се надява, че няма да ги забележат, докато не засъска фитила.

Беше достатъчно опасно да издълбае и само една дупка за заряда, да не говорим за повече. Бентът беше примитивен — от дървета и камъни — но се беше слегнал и беше здрав като самите брегове на езерото. Въпреки това, дори и единичен заряд можеше да свърши работа, ако се постави където трябва. Но въпросът беше как да го постави, без тази банда да усети. Повече от ясно беше, че Сами Дарлинг няма никакво намерение да си цапа ръцете с лопатата.

— Аз съм тук, само за да е сигурно, че няма да се чупиш, преди да свършиш работа.

— Чудесно! — каза Джонстън и си плю на ръцете, без да му обръща повече внимание.

Задачата беше деликатна, истинско изпитание за нервите; трябваше да действа много предпазливо, за да не го усетят. Струваше му се, че е по-добре да се мъчиш да избягаш през решетките на затвора с трион — поне няма да те убият. Трябваше да изкопае дупка по-голяма от кутията с взрив, а непрекъснато попадеше на камъни, които се налагаше да вади — още след първия се натъкна на друг. Цели два часа му бяха нужни, докато достигне дълбочината, която може би щеше да свърши работа. Накрая беше подгизнал от пот и уморен повече от всякога.

— Подай ми кутията — прошепна дрезгаво той, потънал до колене в дупката. Сипаничавият, да се чудиш, му я подаде, без да възрази.

— Сега фитила.

След миг изпълзя навън.

— Готово ли е?

— Почти — изсумтя Джонстън и започна да размотава фитила. Напълни шапката си с пръст и отново влезе в дупката, без въобще да е сигурен, че сипаничавият няма да изравни резултата помежду им, като му драсне клечка кибрит. Краят беше навън и можеше да го изкуши. Той свърши каквото трябваше, без излишно губене на време и бързо се измъкна навън.

Сами се усмихна в мрака, драсна клечка кибрит в панталоните си, задържа я за миг до фитила, колкото да е сигурен, че се е запалил, и хукна през глава. На стотина метра Джонстън спря и двамата легнаха запъхтени на земята. В светлината на една отворена врата той видя човека, който ги беше предупредил да си вървят. Гледаше към другия край на вира. Бяха много далеч, за да чуят какво се говори, но движещите се сенки около обора ясно показваха, че вътре се оседлават коне.

Обади се Дарлинг и гласът му звучеше зловещо:

— Ако това нещо не гръмне...

Гръмна със страхотен, оглушителен тътен. Бели пламъци осветиха повърхността на водата и тя се втурна към разрушения бент, заглушавайки шума на падащите камъни.

— По-добре да се изпаряваме — каза Джонстън и скочи на крака.

Сами искаше да се върнат направо в лагера при другите, но Джонстън го разубеди.

— Утре тази шайка ще започне да се оглежда за следи и никак не искам те да ги отведат при мен. Най-добре е да хванем в друга посока и да ги заблудим.

— Каква полза от това? Няма никакво съмнение кой стои зад тази работа.

— Така е. Но да си мислиш нещо е едно, да го докажеш, е друго.

— При всички случаи ще ни погнат.

Джонстън се разтрепери и си помисли колко дяволски прав е Сами Дарлинг.

Човек, който иска да не се занимават с него, би хванал тръстиката и би изчезнал, без да се обръща. А и дали тази мина, ако въобще я имаше, си заслужаваше такъв голям риск?

Реши, да спре в лагера, само колкото да си вземе бутилката.

ГЛАВА XIX

В лагера бяха чули експлозията и ги очакваха с тревога, когато двамата се появиха около половин час преди разсъмване.

— Какво стана? — попита Макреди, като ги гледаше изпитателно. Сами Дарлинг изсумтя и отговори:

— Не се задържахме много, но мисля, че досега водата ще да е изтекла. Бучеше като водопад.

На лицето на адвоката се появи задоволство. Джонстън се обади кисело:

— Виждам, че си преместил лагера по-високо. Мислиш ли, че заради това онези ще ни оставят на мира?

Дебелият се ухили.

Джонстън продължи:

— Ще бъдат тук съвсем скоро, знаеш това.

— Тревожиш се прекалено много — каза Макреди и преспокойно извади от джоба си фас от пура. Завъртя го между пръстите си, задържа го над запалената кибритена клечка и дръпна силно.

— По-добре пийни нещо и махни тези парцали — каза той зад облака дим.

Джонстън се огледа от горе до долу на засилващата се светлина на утрото и разбра какво има предвид дебелият. От пълзенето и копаенето целият беше станал в кални петна. Всеки би се сетил защо. Микаела му подаде одеяло и каза:

— Съблечи си дрехите, веднага ще ги изпера на потока.

Твърде уморен, за да спори, той отиде в храстите и след малко се върна, увит в одеялото, като й подаде дрехите с кокалестата си ръка. Нещата от джобовете си беше натъпкал в шапката. Момичето се отдалечи, а той седна, облегна се на близката скала и мрачно сложи една от пушките напърно върху увитите си колене.

Макреди и наемникът се отдалечиха, за да не ги чува и заспориха за нещо с приближени една до друга глави. Джонстън се чудеше какъв

ли още номер могат да извадят, но мислите му преди всичко кръжаха около бандата от ранчото. Просто нямаше как да не си отмъстят. Едно ранчо, голямо колкото това, не е станало такова с подлагане за шамар и на другата буза.

Нямаше как Макреди да не е наясно с това. Дръзката самоувереност на този човек не можеше да е резултат от късогледство или наивност. Струваше му се, че той едва ли не иска да го нападнат! И това беше още по-необяснимо от всичко останало.

Джонстън изпухтя и стана, за да намери течната си утеха, но внезапно на мястото му го прикова далечен конски тропот.

— Стой там! — извика Макреди, а Сами изчезна в храстите.

— Къде тръгна той? — изръмжа Джонстън.

Дебелият се обърна по посока на звука и не отговори.

— Питал ли си се някога как ще свърши цялата тази работа?

Макреди го погледна:

— Питал съм се за много неща, но никога не за това. — Студените му очи го гледаха снизходително. — Ако не знаех накъде съм тръгнал, щях да съм последният голтак — като тебе и останалите отрепки. И също толкова глупав.

Лицето на Джонстън потъмня от възмущение, но преди да успее да състави подходящ отговор, тарторът на „Роумън Файв“ се появи на голото място и дръпна юздите на коня си, който беше запъхтян и разпенен, а лицето на ездача му красноречиво издаваше гнева, който бушуваше у него.

— Къде са другите ти хора? — излая той на Макреди.

Адвокатът повдигна с безразличие пълните си рамене.

— Никога не ги проверявам преди десет часа. Нещо да те тревожи?

Мъжът го погледна свирепо.

— Трябваше да ви избеса всичките!

— По-добре е да говориш по същество.

Ако сега конникът не получи апоплектичен удар, то не беше поради липса на вълнение. Мускулите на челюстта му набъбнаха като въжета. Кожата на лицето му посивя от гняв и той процеди през зъби:

— Ще платиш за това, дебелако, не мисли, че ще се измъкнеш!

Адвокатът каза хладно:

— Може ли да знам за какво става дума?

— Много добре знаеш! Снощи сте дошли и сте взривили бента. Сега няма вода колкото да покрие и умряло муле!

— Струва ми се — каза Макреди, — че впрягаш каруцата пред коня. Ако не успееш да докажеш тези твърдения, ще се наложи да...

— Не на мене тия! Никой друг наоколо не би...

— На твое място щях да се замисля, преди да хвърлям налявно-надясно обвинения, които не мога да докажа. Има закони, които третираат въпросите за клеветата и дори на място като това, те важат и са достатъчни, за да призова работодателя ти в съда. Моралните щети...

В изблик на бяс мъжът сграбчи пистолета си. Намерението му беше повече от ясно. Не успя да го осъществи. Още преди да успее да вдигне оръжието достатъчно високо, някъде встрани се чу пукот. Конникът трепна и залитна назад. Ръцете му се разпериха встрани, очите се изцъклиха от болка, той потрепери, загуби равновесие и се свлече безжизнен на земята.

— Глупак! — изкрещя Макреди, когато от храстите се показва Сами Дарлинг с димящ пистолет. — Съвсем ясно ти казах да не...

— Но проклетият скапаняк щеше да те очисти! — извика Сами и гледаше изумено, без да разбира защо адвокатът му крещи за нещо, което очевидно беше спасило живота му.

Макреди поклати глава при мисълта колко безполезно е да му обяснява, погледна сърдито Джонстън и отиде до грохналата в тревата купчина.

Обърна тялото по гръб и каза с отвращение:

— Напълно умрял!

После се изправи и с безизразно лице, сякаш събираше мислите си, погледна Джонстън и каза мрачно:

— Стореното, сторено. Ще трябва да търпим последствията.

Точно тогава на поляната изтича Микаела с дрехите на Джонстън и спря ужасена, когато видя трупа, чиято ръка все още стискаше юздата на коня.

Макреди обясни:

— Той извади пистолета си и Сами го застреля.

Джонстън облиза изсъхналите си устни и се прокашля. Микаела изглеждаше, сякаш всеки момент ще хукне нанякъде.

— Какво ще правим сега? — попита Джонстън.

— Ще съобщим за него, разбира се — отговори равнодушно адвокатът. — Какво друго можем да направим?

Джонстън можеше да предложи и други изходи от положението, но преди да успее да ги облече в думи, Сами излезе от вцепенението си с ругатня.

— Слушай! — каза той дрезгаво, но погледът на Макреди го накара да млъкне и да остане с отворена уста.

— Ние сме с теб — каза му той рязко. — Човекът стана жертва на недоразумение. Ако някой носи отговорност за този тъжен инцидент, това си е самият мъртвец. Той прояви достатъчно безразсъдство. Да вади оръжие по този невъздържан начин! Точно това стана. Това и ще съобщим.

Сега дойде ред на Сами да оближе сухи устни.

— Не може ли просто да го метнем на коня му и да се махаме оттук?

Макреди го погледна с ледено презрение:

— Такова нещо не може да се скрие. Рано или късно истината ще излезе наяве и тогава какво ще правим? Ще ни тикнат зад решетките с обвинение в убийство.

Дарлинг сякаш имаше проблеми с гръкляна си. Джонстън попита:

— На кого смяташ да кажеш за това?

— На шефа му, естествено. Ще го занесем там...

— Исусе Христе! — втренчи се в него Джонстън. — Искаш да ни убият всичките ли? Нали още като ни видят с него, праметнат през седлото, ще ни запукат, преди да успееш да кажеш и дума!

— Откъде си толкова сигурен?

— Няма нужда да си слагам врата в примка, за да видя какво ще стане, ако някой дръпне въжето!

— Както и да е, ще направим каквото казвам аз. Ще отидем там утре, независимо от всичко, и ще представим претенциите си за мината на Микаела. Там ще си направим и лагера тази вечер. — Той вдигна ръка, за да не го прекъсват. — Наистина, ще има лоши погледи, може би и безотговорни изказвания, но след като главатарят им го няма вече, не ми се вярва да проявят особено усърдие. — Устата му се разтегли в усмивка. — Точно сега най-малко от всичко ще искат да си имат нови неприятности.

ГЛАВА XX

Едно нещо трябваше да му се признае — ако самоувереността се измерваше с долари, той щеше да е милионер.

Как можеше да е толкова дяволски самонадеян? Наистина ли беше наивен глупак, на какъвто толкова често приличаше, или беше най-печеният мошеник, появявал се някога по тези места?

Раздвоен по този начин, Джонстън мислеше, че е пълно безумие да участва в откачения план. Но ако пък Макреди се окажеше прав, той като абсолютен глупак щеше да загуби половината приходи от мината. Освен това, все някой трябваше да се грижи за Микаела, нали?

Малко преди да тръгнат към ранчото, Джонстън, с юздата на мулето в ръка, се повлече към Макреди, който говореше нещо на Микаела с гръб към него. Госпожица Пералта явно не изпитваше удоволствие от разговора и гледаше адвоката ядосано и предизвикателно. Не беше работа на Джонстън да си пъха носа в чужди работи, но с тези двамата... Той небрежно се приближи, така че да ги чува.

— Не разчитай на това — каза адвокатът троснато и протегна ръка. — Сега можеш да ми дадеш този син кварц.

Очите на момичето го гледаха непокорно.

— Не е у мен.

Макреди я наблюдаваше с интерес.

— Не съм дошъл да си играя на детски игрички — каза той с хладно спокойствие.

Микаела присви устни:

— Не ме заплашвай!

Адвокатът остана неподвижен, сякаш щеше да последва експлозия. Когато заговори, думите му режеха като нож:

— Значи го даде на онзи палячо?

— На когото съм го дала, знае как да го пази! — в гласа й имаше доволство.

— Ъ-ъ... какво чакаме? — попита Джонстън.

Макреди се обърна, сякаш някой го дръпна с въже. Злият му поглед се впи в него, сякаш се канеше да го къса парче по парче, но само направи презрителна гримаса и се провикна към Сами:

— Тръгваме!

Те изминаха последните метри до ранчото под надвисналите облаци на оловносивото небе. Макреди, с нелепата си пелерина и бомбето, вървеше най-отпред с момичето, гордо изправило глава. Отзад беше Джонстън с мулето и най-накрая, хванал юздите на коня с умрелия товар, с котешки стъпки се промъкваше напред жилестата фигура на Сами Дарлинг.

Във вятъра спускащ се от планините вече се чувстваше хладния дъх на есента. Начинът, по който хората бяха заели позиции в двора, им подсказа, че са ги видели отдалеч. Погледите им вече бяха уловили увитата в одеяло фигура, но по нищо не личеше дебелият контур да се е развълнувало.

Джонстън присви очи към верандата и не се оказа заблуден. Джубъл Клий седеше на груб, прав стол ръчна изработка, а върху одеялото, напърно на скута му имаше пушка „Уинчестър“.

Макреди, спокоен колкото си иска, мина покрай опипващите спусъците ръце и застана направо пред шефа. Съпровождащите го, всеки с притесненията си, спряха малко по-назад.

— Вашият човек дойде в лагера ни, хей там горе. Извади пистолет и наговори цял куп невероятни глупости, но изглежда не е бил подходящ за задачата, за която е бил изпратен. Затова го донесохме, в случай че искате да продължим да се караме.

Очите на Клий бяха плувнали в гняв, но той не направи грешката на своя човек. Въпреки че хората му бяха готови и настръхнали, в погледа на Макреди имаше нещо, което го накара да остане вдървен и неподвижен, да запази мислите си за себе си.

Останалите наблюдаваха и очакваха знак. Джонстън се опита да отгатне как Макреди успява да накара Клий да си мълчи. В отпуснатата стойка на контето нямаше нищо заплашително — беше самата небрежност и незаинтересованост. В гласа му нямаше нищо, което да предизвиква предчувствия за лоши последици. Може би постигаше това с ледения блясък в очите си, с невъзмутимото хладнокръвие, което го обгръщаше, докато очакваше отговора на ранчерото.

Лицето на Джубъл Клий стана пепеляво, тялото му се стегна от напрежение заради вътрешната борба и разкъсващата го нерешителност.

По всичко личеше, че Макреди е овладял положението; сега Джубъл Клий не им се струваше толкова страшен. Беше изчакал, за да ги изслуша и това беше грешка. Дързостта на Макреди го беше изпълнила със съмнения, бе го накарала да преосмисли ситуацията и с това той беше ликвидирал надмощието си. Хората му бяха озадачени; върху лицата на неколцина от тях дори имаше откровено отвращение. Вече не бяха готови да рискуват живота си заради хрумванията на човек, който не отмъщава заради своя пръв помощник. Клий ги беше оставил да се замислят и сега те бяха станали неспокойни като него самия.

Погледът на Джонстън се отклони за миг към тинестото дъно на изчезналия вир, но гласът на Макреди го върна отново напред:

— Имаме работа тук и искам да се споразумеем. Оставете ни на мира и ние ще ви оставим земите на север от този двор. Ще подпишем отказ от претенции. Какво ще кажете?

Не можеше да се очаква, че Клий ще му благодари. Червенината, заляла бузите му, цялото му лице, съвсем ясно показваше колко го е жегнало това предложение. Огледа хората си с вид на победен, после наведе очи към пушката в ръцете си.

— В противен случай — каза Макреди спокойно — ще бъдем принудени да предприемем необходимите стъпки, за да освободим собствеността си от присъствието ви. — Огледа го, без да трепне и продължи: — Как предпочитате да направим?

Мъжът не отговори в продължение на няколко тягостни секунди. Джонстън вече търсеше с поглед накъде да хукне, когато Клий каза пресипнало:

— Дай да видя този отказ от претенции.

— И стисна устни.

След като купиха от ранчерото малко провизии, за да издържат, докато уредят снабдяването си, Макреди събра групата и каза:

— Ще устроим лагера на южния бряг на този овраг. — Той посочи към коритото на вира, в чиято подобна на желе тиня все още се виеха водите на река Верде, макар и силно стеснена и намаляла. —

Някой ще трябва да отиде до Сънфлауър, за да вземе дървен материал и някои други неща, които сигурно ще...

— Дори още не знаем — прекъсна го Джонстън — дали изобщо има мина.

— Докато си там, по-добре направо поръчай и помпа...

— Аз? — извика Джонстън. — Защо трябва аз да ходя? Защо не изпратиш своя пищовджия? Какво ще му стане?

— От нас само ти познаваш този град; можеш да намериш пътя, освен това имаш и муле. Така че направо тръгвай...

— Преди дори да погледнем?

— Веднага — каза Макреди, отдели няколко банкноти от една доста дебела пачка и ги мушна в ръцете му. — След като тази мина е била тук цели триста години, можеш да си сигурен, че когато се върнеш, още ще е на мястото си. И без това ще трябва да изчакаме поне още ден, за да изсъхне тинята на дъното. Трябва някак си да ходим по него. Ако тръгнеш веднага, би трябвало да си тук до утре вечер.

Джонстън намръщено разтовари мулето си.

— Вземи друга палатка за Микаела — продължи адвокатът — и поръчай да ни докарат два товара летви за обшивка и четиристотин фута талпи, два на четири инча.

— Нещо друго? — попита Джонстън иронично.

— Ще ни трябват двама дърводелци, две буренца пирони и бичкия. И землемер, ако въобще намериш такъв. — Той извади още две петдесетачки от пачката. — Вземи коне за Микаела и Сами.

Момичето се приближи до Джонстън точно когато той се канеше да яхне мулето.

— Ще се пазиш, нали? — каза тя и го погледна втренчено.

— Не аз, а ти трябва да си отваряш очите на четири — изръмжа Джонстън и хвърли мрачен поглед през рамо към Макреди. — На този адвокат не бих се доверил и за заровен кучешки кокал, да не говорим за нещо, което може да му е от полза. — Той я изгледа особено. — Имаш ли представа кой е измислил името на тази мина?

Очите на Микаела се разшириха:

— Дан Макреди.

Така и очакваше. Това му даде много материал за размисъл докато напредваше през храсталаците, които нерядко стигаха до

раменете му. Всичко в тази работа се въртеше около Дан Макреди. Само като си помислиш, как дебелото конте мами Микаела... Старецът ѝ трябва да е бил слепец, за да се довери на такъв...

Нещо се раздвижи, и накара отпуснатата му брадичка да се вдигне от гърдите. Той се изправи в стремената. В плетеницата от светлини и сенки не можеше да е сигурен, че е видял каквото и да било, но му се стори, че някъде вдясно, с периферното си зрение е доловил силуета на препускащ кон.

А в ума му сега имаше само един кон — Моли Макарти, — кобилата на Джак Маккан, на чийто гръб последния път беше видял Уиминуки Бил.

ГЛАВА XXI

Едва беше успял да го зърне, но сега, след като със сигурност знаеше, че го е видял, въобще не беше в състояние да реши какво трябва да направи. Имаше няколко възможности и никоя от тях не го караше да се изправи в стремената и да запее от възторг.

Уиминуки беше голям скандалджия и много-много не му мислеше, когато имаше да си връща за нещо. И все пак, след като бе стигнал чак дотук, едва ли омразата му беше толкова силна, че да му попречи най-напред да разбере за какво те са дошли по тези места.

Гърмяния прогони тези мисли от главата си с намерението да се върне към тях по късно. Главният въпрос за момента беше свързан с нещата, които Макреди искаше от града. Конете за Сами и Микаела не бяха нещо неочаквано. На тях можеше да натовари провизии. Дори пироните и бичкията не бяха нещо странно, като си представиш състоянието, в което трябва да е тази мина... Ако, каза си той и изсумтя, ако въобще има мина и ако имат късмета да я намерят!

Такива запуснати и забравени мини много трудно се откриват отново. Той самият беше търсил през последните години, но с не голям успех от полковете други налудничави златотърсачи, които бродеха из незнайни каньони, обвеяни с легенди за баснословни богатства.

Но — мисълта му се върна отново към Макреди — двата товара летви за обшивка, талпите, да не говорим за двамата дърводелци, всичко това говореше за по-трайни намерения и накара Джонстън да се почеше по главата. Като си спомни с какъв тон му беше казал за тях, сякаш всичко се разбира от само себе си, ставаше ясно, че тези солидни приготовления отварят пред него нови, непредвидени до този момент перспективи.

Според чутото досега, тази мина на времето е била доста добре експлоатирана от предците на Микаела, най-вероятно с индиански робски труд. В онова далечно време испанците са използвали примитивни методи, но ако от нея е произлязла основната част от

богатството на Пералта, на него му се струваше, че ще съумеят да изгребат остатъците за много кратко време, без да се нуждаят от никакви постройки.

И за какво, по дяволите, им е земемер?

Какво ли още е наумил онзи дебелак?

Сега Джонстън и мулето му се движеха значително по-бързо, отколкото при идването им насам — не се налагаше да се влачат бавно заради неколцина набедени пешеходци — и малко преди залез пред очите му се показаха неизмазаните кирпичени къщурки на Сънфлауър. Не намери никаква разлика от последния път, когато беше тук, и искрено се надяваше това да не важи и за населението.

От онова сбиване бяха изминали няколко години и имаше някакъв шанс хората да не го помнят, а тези, с които се беше забъркал в кашата, да са отишли да търсят по-сочни пасища.

Завърза Талоу Ай пред смесения магазин и влезе вътре със свито сърце. Още от вратата го лъхнаха познатите миризми и ушите му регистрираха с нищо непроменените звуци. Собственикът, облегнат на тезгяха си, продължаваше да слуша някаква история, която му разказваше, за да го забавлява, някакъв орфан тип, подпрял лакътя си до кутията с бисквити. С малкото търпение, което можеше да събере, Джонстън застана притеснено до тях и се заслуша, готов да ги изчака, ако разбира се, както често се случва, едната история не премине направо в друга.

Явно търговията не беше много активна, защото кривоносият собственик с ръкавели попита Гърмания дали случайно не бърза, едва след като се засмя на края на разказа.

Джонстън призна, че го чака дълъг път и би желал да започне веднага с поръчките си.

— Искам да изпратиш колкото се може по-бързо в ранчото „Роумън Файв“ два пълни товара летви за обшивка, четиристотин фута талпи, два на четири инча, и двама дърводелци. Ще ни трябват още и две буренца пирони. Ще ти направя списък за консерви и други провизии, които също ще изпратиш и колкото по-бързо, толкова по-добре.

Двамата го гледаха, зяпнали от учудване. Собственикът си припомни, че готвачът на ранчото беше купил продукти само преди два дни и попита:

— Какво ще изхранвате там? Цяла армия?

— Не работя за Клий — отбеляза Джонстън. — Той току-що продаде част от земите си. Тези на юг от постройките.

Магазинерът продължаваше да го гледа изумен.

— Искаш да кажеш на юг от езерото? Той не би продал тези земи за нищо на света!

— Няма никакво езеро. Бентът отиде по дяволите — Джонстън му подаде списъка с хранителните продукти. — Сметни какво ти дължа и ще платя веднага.

Те бяха пълни с въпроси, но той ги остави с отворени усти и отиде с мулето до една конюшня, където избра два коня, както му бяха поръчали.

След като плати за тях, както и за чуловете, седлата и юздите, Джонстън се върна отново в магазина. Приятелчето на собственика си беше отишло, явно за да разтръби новината.

— Искам палатка и ще я взема с мен. Малка ще свърши работа. Най-малката, която имаш. И още, изпрати греди, осем на десет инча, осемнадесет фута дълги. Гредите и палатката ще запишеш на сметката на Дан Макреди. Кога ще изпратиш тези неща?

— Вече започнахме работа. Този... Макреди... сигурен ли си, че има сметка при нас?

— Той е изпълнителят на наследството Пералта. Чувал си фамилията Пералта, нали?

Очите на магазинера се разшириха, после се стесниха, сякаш гледаше нещо извън помещението. Джонстън каза хладно:

— Не е изключено и този град да се намира на тяхна земя. Може би ще ти е от полза, ако запомниш това.

— Да, сър — каза магазинерът. — Ъ-ъ-ъ... желаете ли още нещо?

— Не знам къде да намеря землемер. Ти можеш ли да ми кажеш?

Лицето на човека срещу него се вкамени, сякаш щеше да заспи зимен сън. Очевидно не можеше да се довери и на гласа си, но събра достатъчно сили, за да поклати отрицателно глава. Намери една палатка, даде му и малко въже. Джонстън ги взе и отиде при мулето си.

Той остана известно време замислен и намръщен, а очите му шареха нагоре-надолу по улицата между постройките. Най-много те се задържаха върху бара „Червен тигър“. Въпреки че не се виждаше

никой, имаше чувството, че го наблюдават стотици очи и макар жаждата му да бе наистина мъчителна, той отмина този оазис и продължи към конюшните, от която купи конете.

— Нещо не е наред с животните ли?

Джонстън ги погледна през рамо и каза:

— Всичко е наред. Доколкото аз мога да кажа. Не идвам за конете. Мина ми през ум, че може да знаеш къде да намеря земемер.

— За какво ти е земемер?

— Хубав въпрос. Другия път ще кажа на Пералта да ми се доверяват, преди да ме изпращат по работа. Да кажа ли на шефа, че тук няма земемер?

— Не съм казвал това. Ей чакай! — каза собственикът, защото Джонстън дръпна юздите. — Всъщност и аз мога да тегля линии, ако си струва усилията.

Джонстън го изгледа недоверчиво и каза безразличие:

— Плащат суха пара. Ако искаш да работиш, отиди в „Роумън Файв“ и питай за Дан Макреди. Ако ще ти трябва нещо, по-добре си го вземи оттук.

Понеже не желаше повече да предизвиква злото в града, той пое забързано в посока към ранчото и тъкмо си мислеше, че вече спокойно може да си поеме дъх, пред него, точно на пътя му, се изпречи едно друго зло. Яздеше кобила на име Моли Макарти.

ГЛАВА XXII

— Няма да пренебрегнеш един стар приятел, нали? — Устата на Уиминуки Бил се изкриви в зла усмивка.

Гърмания го гледаше зяпнал от ужас. Нямаше накъде да избяга, нямаше шанс дори и крачка да направи, без да се превърне в мишена за куршум.

Бившият надзирател на „Планинска дева“ разклати револвера си и каза:

— Май дойде време да проведем един откровен, сърдечен разговор. Като в доброто старо време, помниш ли? Като яздехме по едни и същи пътища.

Той отметна назад глава и се изсмя злобно.

Добрият живот беше добавил пояс сланина около кръста му, но подигравателният поглед си беше същият.

— Какво става с тебе, Джонстън? Езика ли си глътна?

Гърмания се помъчи да говори хладнокръвно, но нещо не се получаваше:

— Отдавна не съм те виждал...

— Сега ще поправим тази грешка — каза Уиминуки с неподправено удоволствие.

— Какво искаш?

— Като начало можеш да ми кажеш за тази жила.

— Няма никаква жила. Дори не сме...

— Следващата лъжа ще ти струва малко кръвчица, приятелю! Ще ти късам по едно пръстче за всяка лъжа, в която те хвана. — Уиминуки, без да го изпуска от поглед, слезе от седлото. — Обърни си джобовете.

Това не обезпокои много Джонстън, докато не стигна до джоба, в който беше парчето син кварц, за което си спомни, когато го напипа. Притеснението му пролича веднага, защото Уиминуки мушна цевта на пистолета в ребрата му:

— И този джоб!

— Аха! — засмя се той, когато взе камъка в ръка. — Значи няма жила, така ли? На това какво му казваш?

— Това е семейно наследство на Пералта. Даде ми го момичето...

— Би трябвало да ти разбия зъбите! — каза Уминуки с неопишуема жестокост.

— Но това е истината! — извика Джонстън. — Погледни това проклето нещо! Някога виждал ли си толкова загладена руда? Много ръце са го пипали, за да се лъсне така...

— Така е — каза човекът от Тумстоун и заоглежда камъка от всички страни, после го вдигна срещу светлината. — Разкажи ми за всичко, без да изпускаш и дума.

Изпотен и унил, Джонстън му разказа. Да си излива душата по този начин за него беше болезнено, но след като цевта на револвера се намираше малко извън обсега на ръката му, какъв избор имаше? Този Бил с медената уста би го застрелял, без да изпитва никакво притеснение — все едно че си чопли носа наред главната улица.

— Още не сме намерили мината — каза най-накрая Джонстън.

— Ще я намерите — каза сладкодумно Уминуки. — И ако знаеш кое е добро за теб, а мен няма да ме измамиш с празни приказки за половината от твоята половина, когато регистрирате мината, ще запишеш на мое име първото разширение на главната галерия, което е най-близо до жилата.

Устата му отново се изкриви в зла усмивка:

— Ще те наблюдавам, приятелче. С бинокъл и пушка. Гледай да не измамиш стария си приятел!

Гърмяния беше изминал половината път до ранчото, когато си спомни, че трябваше да поръча и помпа, но в момента значително по-сериозни неща се въртяха в бясната вихрушка на мислите, му. Където и да погледнеше, пред очите му изплуваше физиономията на Уминуки Бил със сатанинската му усмивка.

Къде ли са помощниците, за които се беше върнал, когато Сами застреля Мозес Кели?

Другият въпрос, който смразяваше кръвта му и го гризеше отвътре безспирно, без да го е задал гласно беше, какво би направил Уминуки, ако не му се подчини. Не беше нужно да пита такова нещо.

Отговорът беше повече от ясен. Кучият син можеше и да не успее, но със сигурност щеше да опита!

Изтормозен от тази увереност и от възможността хората на Уиминуки да следят действията на Макреди дори в този момент, той пришпори напред, без да спира за каквото и да било по пътя си. Ако нищо неочаквано не се бе случило, щеше да спи, когато се прибере в лагера. Надеждата, че все някак биха могли да се отърват от Уиминуки, не го напускаше.

Чак се разтрепери от облекчението, което почувства, когато премина и последния хребет, малко преди да изгрее слънцето, и видя лагера непокътнат. Страхуваше се, че Джубъл Клий, подтикнат от наранена гордост и злоба, би могъл вече да е излязъл от вцепенението си, да е отмъстил за потъпканото си достойнство и да си е върнал загубеното.

Но в студената сивота на утрото не видя следи от такова посещение. На другия бряг на изпразнения вир не се виждаше никакво движение — освен димът, който излизаше от комина — и нищо не подсказваше, че хората на Клий са станали от постелите си.

Когато Джонстън влезе в лагера с конете, иззад един кедър излезе Сами Дарлинг с пушка в ръка.

— Стоял си цяла нощ в града — каза му той и се приближи. — Не виждам никакъв дървен материал. Идваш с празни ръце.

— Всичко ще пристигне по-късно — каза Джонстън мрачно и спря. — Срегнах Уиминуки Бил. Може би и сега ни гледа отнякъде с бинокъл.

Дори и новината да го беше заинтересувала, Дарлинг не го показва с нищо.

— Колко души са с него? — попита той, без да се озърта наоколо.

— Само него видях.

— Няма страшно — каза Сами и се ухили. — Ако беше толкова опасен, колкото казваш, въобще нямаше да тръгне да търси помощ. Той знае от коя страна да си намаже филията.

Гърмяния спъна конете и мулето на едно открито място, където можеха да ги виждат, нарами палатката и тръгна към огнището. Момичето беше будно и когато той се приближи, стана на крака.

— Как мина?

Гърмания вдигна рамене.

— Намерих повечето неща. Искаш ли да ти опъна палатката?

— Джонстън ли се върна? — извика Макреди.

Микаела потвърди, а дебелият се измъкна изпод одеялото и дойде до тях намръщен и по риза, като се озърташе.

— Мислех, че...

— Спести си приказките. Дървеният материал и провизиите ще пристигнат по-късно. Дойдох с коне и палатка. Намерих ти човек, който казва, че разбира от землемерство. Само помпа не поръчах. Няма смисъл, докато не разберем точно каква ще ни трябва.

Адвокатът го изглежда, без да говори, после протегна ръка.

— Дай ми тази палатка. Аз ще се погрижа за нея.

Гърмания му я даде, стъкна огъня и докато той се разгаряше, отвори една кутия консервирано месо. Изведнъж почувства такъв глад, че му се струваше, че може да изяде и неодрано куче.

По време на закуската не разговаряха, а Сами Дарлинг държеше пушката на коленете си. По нищо не личеше дали ги наблюдават от ранчото, макар че любопитството на Клий сигурно беше осигурило допълнителна работа на някого.

— Как беше в Сънфлауър? Видя ли някой стар познат? — попита Макреди, когато свършиха.

— Налетях на Уиминуки — отговори Джонстън.

Адвокатът продължи:

— Така ли? Беше ти много обиден, нали?

— Показа ми цевта на пистолета си.

Дебелият кимна:

— Тогава знае, колкото знаеш и ти. Какво се опита да измъкне от теб?

— Каза, че няма да се задоволи с половината от моята половина. Исква първото разширение на главната галерия.

Макреди съвсем изненадващо се ухили.

Джонстън, потресен, най-накрая изръмжа:

— Нали, дявол да го вземе, нямаш намерение да му играеш по свирката?

— А защо не? — смееше се Макреди. — Това е начин да успокоим алчността му.

— Доста свободно се разпореждаш с неща, които не са твои — каза Джонстън с гримаса на възмущение.

Адвокатът каза хладно:

— Договорът, който имаш ти, се отнася до половината мина „Спасение“. В него не се казва нищо за никакви разширения. Дали ще получи каквото иска, според мен зависи от...

Микаела го прекъсна:

— Според мен Джонстън е прав.

Гърмяния, окуражен, заяви:

— Плащането не е начин да се отървеш от шантаж. Този тип е опасен като цяла кошница змии. Заради него затвориха „Планинска дева“. Работниците крадяха като бесни и шефовете наеха Уиминуки, за да ги спре. Наистина ги спря, но после сам с хората си се зае с тази работа.

— Защо не са го изгонили?

— Сигурно ги е било страх. Ще разбереш защо, ако го включиш в играта.

Макреди се усмихна отново и повдигна рамене. Момичето каза:

— Кога ще започнем да търсим? Преди да се караме кой какво ще вземе, струва ми се, че е по-разумно първо да разберем с какво разполагаме.

Макреди, изпълнен със съмнение, погледна оврага.

— Все още изглежда лепкав. Може би още един ден...

— Изчакай още един ден — каза Гърмяния — и този дивак ще ни налети като лешояд! Като разбере какво се е случило с вира, веднага ще се досети къде е мината. — Очите му внезапно се присвиха и погледът му се насочи към дъното. — Струва ми се — извика той, — че вече някой я е търсил вместо нас!

ГЛАВА XXIII

Те проследиха с поглед ръката му и видяха какво го е обезпокоило и ядосало — дълбоките следи от нечий ботуши, започващи откъм двора на ранчото, спускащи се на зигзаг по сиво-кафявата тиня до дъното и изкачващи се по западния бряг след поредица подхлъзвания и падания, които не оставяха никакви съмнения у наблюдателите.

Макреди се мръщеше. Микаела изглеждаше уплашена. Сами Дарлинг, който беше дошъл, за да види какво е привлякло вниманието им, раздвижи хапката тютюн в устата си и каза с глас, пълен с отвращение:

— Сигурно е някой от ония песоглавци в ранчото. Било е по някое време през нощта. Иначе щях да го видя.

Джонстън се отърси от вцепенението си и с бързи крачки се запъти към мястото, където стъпките излизаха извън оврага. Според него Сами беше прав, но трябваше да се убеди. Ако следите не бяха на някого от хората на Клий, тогава може би бяха оставени от някое приятелче на Уминуки, а в момента нямаше как това да се разбере със сигурност.

Той премина реката, при което водата стигна почти до кръста му, и излезе на отсрещния бряг. Доколкото си спомняше от картата, входът на мината би трябвало да се вижда оттук.

Той спря, засенчи с длан очите си и се огледа замислено. Нямаше нищо, напомнящо изход на минна галерия или пълна с вода шахта, но на едно място брегът беше почти отвесен и в горния му край имаше нещо като козирка с обратен наклон. На шейсетина ярда от там, на дъното на бившето езеро имаше издатина. Дали това не беше скалата, напомняща буре?

Изпълнен с вълнение, той вдигна поглед към обраслото с храсталаци възвишение. Никак не му беше лесно да се въздържи и да не отиде до козирката още сега, но неспокойните мисли за Уминуки в края на краищата надделяха и го възпряха. Реши, че ще е по-разумно

да почака. Нещата им не бяха много добре обмислени, при случай, че се наложеше да си имат работа с нарушители на собственически права.

Отиде до мястото, където излизаха дирите и започна да ги оглежда с присвити очи. Трябваше му време, за да разсъди, да подреди фактите в главата си, но мислите му идваха една след друга в главозамайваща вихрушка, докато накрая се сляха в общ поток и съвсем го объркаха. Сви цигара, запали я и после я хвърли с недоволно ръмжене.

Не че липсваха следи. Двама или трима души бяха изчакали на това място, докато другият излезе от оврага, и после всички се бяха запътили към някакви храсталаци, където тревата беше силно стъпкана от конски копита. После следите тръгваха на юг, покрай източния бряг на Верде.

В главата на Гърмания се въртяха толкова много варианти, че не знаеше с кой от тях да се захване. Да тръгне по следата му се струваше най-доброто за момента решение, с което можеше да направи поносим броя на неизвестните, но въпросът кой точно е пресякъл тинята изглеждаше не по-малко съществен за определянето на бъдещите им действия.

Мястото, откъдето тръгваха стъпките, подсказваше, че може да има някаква връзка между Уминуки и ранчото. Можеше и да няма. Може би хората му само са се опитвали да разберат разположението на силите, да видят кого имат насреща си. Но все пак, тези следи тръгваха от „Роумън Файв“; значи някой от хората на Клий е излизал, за да разговаря с шайката от Тумстоун. Може би за да се спазарят за нещо.

Дори и това не беше съвсем сигурно. Очевидно Уминуки е пожелал да се срещне с тези от ранчото. Следите от чакащите на брега и конските копита можеше да означават, че някой от неговите хора е влязъл в постройката от друго място, свършил е каквото е имало да свърши и поради нещо непредвидено, което го е накарало да се прикрие, е бил принуден да мине през тинята.

Дойде Сами Дарлинг и също започна да оглежда внимателно.

— На какво ти прилича това? — попита го Джонстън.

— На неприятности — отговори Дарлинг и Джонстън кимна. — След тях ли да тръгнем или да видим какво можем да изкопчим от Клий?

Дарлинг се намръщи.

— Според теб откога са следите?

Джонстън клекна, прокара пръст през мръсотията, после взе едно конско лайно и замислено го разчупи.

— Три-четири часа. — Той се обърна към двора на ранчото, където двама от работниците бяха излезли и ги наблюдаваха.

— Хайде — каза Сами и тръгна към мястото, където следите слизаха в калния овраг. Когато стигнаха до портата на ранчото, той подаде пушката на Гърмяния, нахлупи ниско шапката си и с присвити очи проследи стъпките почти до входа на къщата. Тръгна нататък.

Двамата работници се приближиха.

— Търсите ли нещо?

— Кажете на Клий, че са му дошли гости.

Те се спогледаха и единият тръгна към постройката.

Другият ги изглежда войнствено и каза:

— Нещата са малко по-различни, отколкото когато идвахте последния път.

— Точно така — отговори Сами, като го изглежда с присвити очи.

— Този път някой от вас може и да пострада.

На вратата се показва Джубъл Клий. Инвалидният стол буташе работникът, отишъл да го уведоми. Извади пура от джоба си, захапа я, драсна клечка кибрит, приближи я до края ѝ и се загледа в гаснещия пламък. После вдигна поглед и попита кисело:

— Сега пък какво има?

— Ние сключихме споразумение — каза Сами Дарлинг тихо. — От опит знам, че на тия, които нарушават договореностите, им се случват неприятни неща.

Вратът под големите челюсти на ранчерото потъмня. Гневът проблесна в очите му и му трябваше немалко усилие, за да възвърне самообладанието, с което беше решил да посрещне наемника на Макреди. Пое дълбоко въздух.

— Не знам за какво става дума.

— Тогава ще ти го смея — каза Сами. — Снощи някой е излязъл от този двор, пресякъл е оврага и се е сдушил като старо приятелче с онези, които са го чакали отсреща. — Той вдигна ръка и добави: — Преди да се опиташ да шикалкавиш, по-добре изпрати някой да види следите.

Клий заговори с тон на жестоко обиден човек:

— Искаш да ми кажеш, че не мога да разговарям, с когото си поискам?

— Слушай старче, с кого разговаряш изобщо не ме интересува. Нито пък какво правиш. Но всякакви пазарлъци с тая шайка от Тумстоун, дето клечи в шубраците, за Пералта ще означават абсолютно прекратяване на всякакви и на всички споразумения с вас.

Злобният поглед на скотовъдеца го прониза. Зад него изведнъж се появи Макреди и каза:

— Ни повече, ни по-малко, Клий. Ако по какъвто и да било начин ти заработиш срещу мен, ще ви считаме за незаконно настанили се в земите ни и ще се отнесем с вас по съответния начин.

Скотовъдецът изкрещя с разтреперан глас:

— Ако си мислиш, че можеш да идваш тук и да ме заплашваш така...

— Това не е заплаха. Считай го за обещание — каза дебелият, завъртя се мрачно и с жест подкани Джонстън и Дарлинг да го последват. След това спря и погледна назад през рамо:

— На това място има изоставена мина и ние ще я разработим отново. Тя е собственост на семейство Пералта от триста години. Предупреждавам те, че нашата дейност ще доведе тук тълпа скитащи нехранимайковци, които може и да не са привърженици на спокойствието и разбирателството. Ще направим всичко възможно, за да защитим правата ти... доколкото спазваш споразумението ни. И още един съвет. По шляещите се в наша територия ще се стреля без предупреждение.

ГЛАВА XXIV

Издирването на изоставената мина „Спасение“, когато Макреди най-накрая се зае с това, отне значително по-малко време, отколкото можеше да се предположи. Коритото на изпразненото езеро не беше много голямо и никак не беше трудно да се намерят ориентири от легендата. Гърмания откри входа на галерията на не повече от двадесетина разкрача от мястото, където среднощният посетител се бе спуснал към тинестото дъно.

Входът беше затлачен с наноси. Тъй като Сами Дарлинг беше поставен с пушката си на едно възвишение извън оврага, откъдето можеше да наблюдава всички подстъпи, ясно беше, че за лопатата ще трябва да се хване Джонстън.

Той доста бързо освободи входа и предварителният оглед им отне само половин час. Галерията, чийто под беше обсипан с камъни, продължаваше направо около шестдесет фута, след това завиваше под прав ъгъл надясно и продължаваше на юг още двадесет фута, където завършваше с отвесна шахта, в която се спускаше стълба.

Стените бяха подгизнали от влага. Въздухът вонеше ужасно. Макреди вдигна факела, за да освети дупката и каза на Гърмания:

— Слизай. По-добре да видим докъде е водата.

Гърмания го стрелна с ядовит поглед. Подпря се на лакти и огледа стълбата без особено въодушевление. Наведен над ръба, той видя отражението си. Също и това на момичето. Микаела изглеждаше възбудена и нервна.

Стана и заотстъпва, докато гърбът му не опря в стената.

— Водата е на около десет фута под ръба. Ако искаш да измериш по-точно, можеш да слезеш по стълбата.

Макреди я огледа. Беше много стара — две обелени от кората стебла и стъпенки, привързани с ремъци от конска или говежда кока през шестнадесетина инча. При толкова много влага през годините едва ли щяха да издържат нещо по-тежко от жаба.

— Можеш ли да прецениш каква помпа ще ни трябва? — попита адвокатът.

— Някоя, която е по-близо — отвърна Джонстън. — Не ми се вярва да намериш помпа насам от Сан Франциско. Дори и тогава ще трябва да я превозват чак от Финикс. Мога да ти кажа, че ще струва много повече, отколкото ще изкараш от тази дупка.

Макреди се обърна към момичето:

— Ето ти тебе ентусиазъм.

Тя сложи ръка на рамото на Джонстън и почувства, как ядът му нараства.

— Какво има? — го попита тя.

Без да отделя поглед от дебелия, Гърмящия изръмжа:

— Искаш ли да знаеш истината? Не мисля, че помпата ще свърши някаква работа. Мисля, че тази мина си е изпяла песента. Изчерпана е.

В настъпилата поради стъписването тишина Макреди каза:

— Точно тези думи може да се очакват от човек, който от десет години гони опашката на мулето си. Та той не би познал истинското нещо, дори и да се спъне в него. — В гласа му имаше презрение. — Това е ясно, като се има предвид какво е направил с двете находища, които е открил. Достатъчно е да погледнеш стените на този тунел и ще видиш, че е истински удар — целите са в син кварц.

Джонстън сви устни и отговори:

— Това, което виждаш, наистина е кварц. При това син. Но в него няма злато... няма достатъчно, за да е от значение. Пералта не са били глупаци. Никой от тях не се е върнал тук, защото не е имало за какво!

Момичето, объркано, поглеждаше ту към единия, ту към другия.

— Добре — каза Макреди. — Ако наистина вярваш в тази проповед, ще си взема обратно договора. Дори ще ти платя, за да видя гърба ти.

Джонстън бръкна в джоба си, за да извади документа, но видя лицето на момичето и извади ръката си празна.

— Виждаш ли? — усмихна се Макреди. — Когато чиповете са на масата, нещата изглеждат по-различно.

Джонстън, все още раздвоен, измъкна геоложкия чук от колана си и започна да удря стените. Взе няколко парчета и ги хвърли с

отвращение. Погледна отломките по пода.

— Дай малко светлина тук.

Взе няколко каменни къса, почисти ги и намръщен вдигна глава, за да види откъде са паднали. Подаде единия на Микаела и пусна останалите. Отново погледна влажната стена.

— Какво е това? — попита дебелият, без да откъсва поглед от парчето в ръцете на Микаела. Джонстън, който беше тръгнал към изхода, изръмжа:

— Нещо за спомен от тази дупка в земята. Може би ще можем да остържем към три-четири хиляди, ако се хванем здравата за работа, но си мисля, че отказите от претенции, дето тоя сладкодумец пробутва на леваците, ще му донесат пари много по-бързо.

— Мнение от първа ръка — въздъхна Макреди. — Като всеки артист-шарлатанин, той има право повече от всички да говори за измамване на леваци. — Пое си отново въздух, за да каже с още по-голяма злоба: — Ако някой по тия места е пипнал повече чужди пари от...

— Престани! — извика Микаела пламнала от яд. — Обидите няма да доведат до нищо! Ако положението е толкова лошо, колкото казва той...

— Но не е. Той не знае какво има на дъното на шахтата. За да разберем, ще ни трябва помпа, а поради факта, че макар и да му казах, той така изгодно за себе си забрави да поръча такава, съм склонен да мисля, че му е дошла на ум някаква хитрина. Това приятелче не е необразованият тъпак, за когото е успял да се представи пред хората. Микаела, преди да се съглася да го наемем, аз го проучих основно. Той е квалифициран геолог и е завършил минното училище в Голдън, Колорадо.

Той погледна хладно Джонстън:

— Познава и терените и скалните образувания, които подсказват къде се намира това, което търсим.

След това добави много възбудено:

— Когато си имаш работа с човек, който няма никакви скрупули, винаги към думите му трябва да добавяш щипка-две сол.

После я погледна в очите и каза:

— Кога съм те заблуждавал? Напълно уверен съм, че тази мина има стойност. Все пак има едно нещо, с което няма как да не се съглася

— Пералта не са били глупаци. Ако мината е била изчерпана, те не биха запазили картата. Никой човек не би погледнал такъв жесток номер на потомците си, кръв от кръвта му, деца на децата му. Не. Това е съкровището, което ще им остави, надежда за бъдещи тежки дни. Джонстън казва, че мината е изчерпана. Аз мога да ти кажа какво той си е наумил. Ако позволиш да те излъже и се махнеш, можеш да си сигурна, че ще се върне веднага щом ти види гърба и благодарение на доверчивостта ти, сам ще натрупа състояние от мината.

Момичето отправи изпълнен със съмнение поглед към Гърмания, който с мушнат отново в колана си чук, беше преминал през малкия коридор и сега завиваше към изхода.

— Не мога да повярвам, че би направил такова нещо.

— Разбира се, че не можеш — каза мрачно Макреди. — Умът ти е оформен в манастирския двор, където си отраснала. Не си виждала света такъв, какъвто е, вълчите закони, от които се ръководят хората като Джонстън, за да изпреварят другите, да постигнат целите си. Намираш го различен, може би дори му се възхищаваш. Но мога да те уверя — в мислите ти той представлява нещо, на което би го накарало да се изсмее — нещо като съвременен рицар, безкористно отдаден на...

— Какво искаш да направя? — прекъсна го тя рязко.

— Просто да ми дадеш възможност да докажа, че съм прав. Искam съгласието ти да продължим и да спечелим състоянието, което съм сигурен, че тази мина може да ни даде.

ГЛАВА XXV

Джонстън не чу и половината от този разговор, но от това, което чу, му стана ясно, че в края на краищата ще стане както иска Макреди. Неопитността и зависимостта на Микаела от адвоката бяха факт и никакви аргументи не можеха да го променят. Но целта на този човек, очевидно беше съвсем друга.

Дебелият беше дал името на мината — „Изоставената мина Спасение“ — изпълваща въображението фраза, привлекателна и многообещаваща. Нещо, което можеш да пробута на лековерните и алчните. Както беше казал Макреди, Джонстън разбираше от подобни хитрини и имаше известен опит в облагодетелстването чрез тях. Много лесно можеше да се досети, какво си беше наумил дебелият.

Адвокатът искаше да докара предприятието до положение, при което ще може да го изтъргува — това беше ясно. Със своята самоувереност можеше да достигне петцифрено число, ако никой не му попречи да заблуждава хората.

Когато Макреди стигна до чупката, извика на Джонстън. Той се обърна почти решен да му каже какво си мисли. Беше достатъчно ядосан. Но здравият разум надделя — та нима можеше да каже нещо, което в очите на момичето да не го направи или глупак, или подъл неблагодарник? Макреди държеше всички карти.

Адвокатът излезе навън с калните си жълти обувки, диамантът на вратовръзката му проблесна на слънцето, а бомбето беше нахлупено ниско над очите, искрящи от сатанинско задоволство.

— Питам се дали от висотата на образоваността си не би разсеял моето невежество по въпроса каква е разликата между кварц, съдържащ злато, и този, който според тебе не струва нищо? — погледна Микаела и добави. — Ние двамата бихме искали да знаем това.

Джонстън хвърли поглед на парчетата, които държеше Макреди. Проучи внимателно две от тях и каза:

— Пълен боклук. — После ги хвърли. Но следващото, което взе от ръката му, го накара да присвие очи и да замре от изненада. Беше по-голямо, дори по-добро от парчето, което Уиминуки беше взел от него — онова, което Микаела му бе дала.

— Това — промърмори той — наричат „бижу“. Виждате ли тези петънца, продълговатите кристали? Приличат на железен пирит или силванит. Когато това парче се изпече, ще получите късче чисто злато. — Той продължи да го оглежда замислен. — Къде го намери?

— Всичките ги взех от пода вътре — отвърна адвокатът и доволно взе обратно минерала. — Е, няма да те задържам.

Момичето последва Джонстън.

— Това ще те накара ли да промениш решението си?

Джонстън поклати глава:

— Държа на думата си. Ако тук имаше достатъчно руда, че да си струва да се разработва, Пералта нямаше да я оставят да стои запусната толкова много време. Когато мината е работела, предполагам, че са използвали индиански труд и са изнасяли рудата с кошове. Дебелият ти приятел е намерил някое изпуснато парче. Сигурно има и още, но една шепа първокласна руда не означава находище, освен ако не става дума за „посоляване“. И сигурно точно това иска да направи той.

— Посоляване?

— Така му викат. Когато вземеш някоя дупка без никаква стойност и я поръсиш с чувал-два качествена руда, която да подсказва, че в нея има истинска златна жила.

Тя каза разтревожено:

— Мислиш ли, че Дан би...

— Мисля, че би направил каквото и да е, стига да му донесе печалба. — Изгледа я кисело. — Кога ще се събудиш, дявол да го вземе? Ти си най-съблазнителният залък, който някога му е попадал!

— О! — извика тя и с високо вдигната глава се отдалечи сред шумоленето на роклята си.

След около час, когато Гърмания преместваше мулето си на друго място, Макреди излезе от мината. Джобовите му бяха издути от камъните в тях. Той ги остави до огнището и се приближи до Джонстън.

— Ще ми дадеш ли чука си за малко? — попита го той рязко.

Джонстън нямаше какво да спечели, ако откаже, и му го даде. Нямаше нужда да пита за какво му е. Всеки глупак би разбрал, че иска да разчупи пробите.

— Изглежда се готвиш да се хванеш за работа.

Макреди се усмихна хладно и отиде да направи точно това.

След разчупването камъните щяха да изглеждат току-що извадени и щяха да улеснят намеренията му.

Малко по-късно, докато Джонстън разпалваше огъня и преглеждаше купените от Джубъл Клий консервирани продукти, се чу тропот на конски копита и дрънкане на каруци. Пристигаха товарите с дървен материал и провизиите, поръчани от Сънфлауър.

Собственикът на конюшня, който твърдеше, че разбира от землемерство, седеше до човека, който караше първата каруца, а на останалите също имаше по един пътник — вероятно дърводелците, поръчани от адвоката.

Джонстън се изправи, махна им и те завиха към огъня.

Макреди остави заниманието си, приближи се до тях, придаде си важен вид и започна да оглежда дървения материал. След това почисти ръцете си от прах с дантелена носна кърпа и каза на най-близкия каруцар:

— Срещу десет долара на ден ще мога да наема трима помощници допълнително.

Джонстън помисли, че вече са му в кърпа вързани, но човекът попита:

— Какво ще става тук? — а другите двама проточиха вратове, за да чуят.

Лицето на адвоката цъфна в усмивка.

— Ще разкрием отново изоставената мина „Спасение“ — каза той и отиде до всеки, за да му подаде по едно голямо колкото юмрук парче син кварц.

Джонстън въобще не се съмняваше, че новината ще се разпространи и в този процес няма да се загуби нито една подробност. Достатъчно му беше да погледне ококорените очи и провисналите челюсти.

— Какво по дяволите е това? — попита с продран глас един от тях.

Макреди се усмихна.

— Това, приятелю, е телурид. Според нашия минен експерт — той хвърли изпълнен с признателност поглед към Гърмания, който го гледаше лошо, — това е златен телурид, който ще донесе от петнадесет до двадесет хиляди долара за тон.

Да, наистина беше хитър — да се позове на авторитета на Джонстън за безобразията, които дрънка. Знаеше много добре, че хората вярват в това, в което искат да вярват, и че ако сега го опровергае, само още повече ще затвърди убеждението им, че се мъчи да скрие пиленцето, изхвърчало от клетката малко по-рано, отколкото трябва.

Трескавите им погледи доловиха неприязънта му и двама от каруцарите скочиха на земята с нетърпение, не по-малко нелепо от доверчивостта им.

— Считай, че съм се хванал още сега — каза единият.

— Пиши ме и мен — извика другият. — Оси Хемптън, добър работник съм.

Вторият каруцар, с жадна физиономия, устоя на заразата и остана до каруцата си, макар че беше съвсем ясно, че се изкушава и повече никак не му се работи нещо, с което няма да стигне до никъде.

Макреди накара двамата си нови работници да се заловят с разтоварването, после дръпна Джонстън настрана и му каза с приглушен глас:

— По-добре веднага да очертаеш парцелите. Запиши най-близкия на името на Уиминуки; трябва да го държим под контрол. Но първото разширение ще запишеш на мое име и си мисля, че е добре да запишеш парцел и на Сами. Когато свършиш, се качвай на мулето си и отпрашвай за областния център, за да регистрираш всичко.

— Искаш да кажеш — каза Джонстън подигравателно, — че ти стига само едно разширение? Мислех си, че човек с твоята предприемчивост би заградил цялата източна страна на този овраг!

Дебелият се ухили.

— Направи както ти казах. Аз ще си получа своето. В игра като тази трябва да се мисли мащабно. Важна е цялостната картина на нещата, а не това, което става в момента. Момчето ми, големите неща се строят с финес.

Джонстън каза:

— А какво мислиш, че ще направят тия двамата, дето ги нае? Ще стоят и ще гледат, как си ограждаме парцели, без да направят нищо?

— Винаги имам грижа за приятелите си... и за враговете си. Ще им се даде възможност да си оградят добри места. Можеш да ги запишеш заедно с нашите. Веднага, щом ги отбележиш, ги повикай да си изберат.

— А как ще им попречиш да не спипат всичко?

Макреди сложи ръка на рамото му и посочи Сами Дарлинг, чийто силует с пушка в ръка се открояваше на фона на небето.

— Този отговор харесва ли ти? — той го тупна по рамото приятелски. — Мисля, че вече си разбрал — имам готов отговор за всеки проблем. Това включва и теб. И не забравяй да поръчаш помпа. Всичко трябва да изглежда нормално.

Той бутна Джонстън настрана и отиде да даде работа на дърводелците.

Раздразнен, но все пак доволен, Джонстън се зае да очертава парцелите, както му беше казал дебелакът. И без друго му беше омръзнало да яде, каквото сам е сготвил, и доброто похапване в града нямаше да му се отрази зле. Взе няколко празни кутии, за да сложи в тях бележките си и се запъти към входа на мината, за да измери крачките.

Но следите в калта, оставени предната нощ, го накараха да излезе от руслото на обичайните си мрачни заключения и да се потопи в други. Ангажиран до такава степен със собствените си мошеничества, може би Макреди в края на краищата не беше толкова умен, за колкото го мислеше.

Както и да погледнеш, не можеше да няма някаква сделка — сключена или поне в проект — между шайката от ранчото и Уиминуки, и Джонстън беше сигурен, че дръзките приказки на Макреди няма да са достатъчни, за да удържат Клий още много време.

Единствената му утеха беше не много твърдото убеждение, че с бинокъл или не, както и да се опитват, те не биха могли да разберат какво записва той сега на тези листчета, без да слязат долу при него.

ГЛАВА XXVI

Колкото и прагматично да е свикнал човек да гледа на нещата, все някога ще се улови, че сънува с отворени очи. Джонстън, възседнал сивото си муле по обратния път от областния център, беше потънал в най-мрачните от всички мечти — защото вече беше сигурен, че са изпепелени.

Наистина би трябвало да е луд, за да си помисли, че въобще е възможно да има каквото и да било между тях — той и момиче като нея, отгледано като нея, дъщеря на благородник, потомка на барон, в чийто крака сигурно е била цяла Гуадалахара.

Тези погледи, които беше уловил, наелектризиращото докосване на ръката ѝ, което беше подгонило пулса му в галоп и беше превърнало краката му в треперещи тръстики, за Микаела сигурно не бяха повече отколкото за сипаничавия Сами да намери гъгрица в хляба си. Сега всичко беше безвъзвратно свършило и без друго: беше казал, че Макреди е долен мошеник, а тя самата — заблудена глупачка.

Понякога му беше трудно, когато я гледаше тайно, да се застави да мисли за парите — това, за което в края на краищата беше тръгнал. Повече нямаше да се налага да си го напомня!

Доста слаба утеха. Горедолу като тази че отново не беше поръчал помпа, от която никой и без това нямаше да има нужда. Ако нещата се развиеха, както очакваше Макреди, той щеше да си тръгне с препълнени джобове, преди да успеят да докарат каквито и да било машини.

Въпреки омерзението си, Гърмяния не можеше да не се възхищава от ловкостта, от хитрата изобретателност, с които дебелото конте въртеше цялата работа. По начало той трябваше наистина да е хитър паяк, за да оплете цялата тази мрежа от заблуди, при което една-единствена неточна стъпка, един-единствен момент на невнимание можеха да срутят цялата постройка върху главата му и да последва възмездие.

На хора като Клий и Уиминуки Бил не можеш просто да тропнеш с крак и да кажеш „бау!“.

По настояване на дебелото конте той беше занесъл в града един чувал с проби и ги беше оставил за анализ — не че Макреди даваше пет пари за резултатите. Просто още една възможност да направи демонстрация, защото беше сигурен, че тези, които ги изследват, ще бъдат прекалено възбудени, за да запазят новината само за себе си.

Макреди имаше нужда от истинска треска за злато и беше много вероятно наистина да я предизвика. И все пак, две неща изненадваха Джонстън — бързината и мащабността на действията му.

За първи път се стресна, когато пресичаше последният хребет преди лагера, който беше напуснал преди няколко дни. Видя наскоро поставена табелка от чамова дъска, на която с нажежен метал беше написано: „СПАСЕНИЕ — 1 МИЛЯ“.

Но изненадата му от нея беше нищо в сравнение с това, което видя след още няколко метра, когато за първи път пред очите му се откри гледката долу — тя спря дъха му, очите му се облешиха и устата му зяпна. Цялата южна страна на бившето езеро гъмжеше от хора и кипеше от работа.

Сигурно имаше поне петдесет души. Поне още двадесет палатки бяха изникнали до тази на Микаела. Навсякъде по равното се суетяха хора, а по източния склон на оврага пълзяха още хора, подобно на мравки, бягащи от запален пън.

Джонстън гледаше като обезумял; почувства как главата му олеква. Най-напред си помисли, че очите му нещо не са в ред. Дори се ощица, защото му се стори, че сънува. Но всичко си беше истинско. Не, не можеше да е объркал пътя и да се е оказал някъде другаде, защото тук, на север от напуканата кал в оврага все още стояха бараките и оборите на ранчото „Роумън Файв“.

Сред палатките се издигаше дървена постройка, която свидетелстваше за нарасналата тежест на Макреди и пред вратата ѝ имаше опашка от раздразнителни и недоволстващи мъже. Джонстън се спусна по склона и насочи мулето си към дванадесетфутовата табела, която дръзко обявяваше:

„ПОСЕЛИЩЕ СПАСЕНИЕ

Той слезе от мулето си пред вратата, разбута хората с лакти и влезе в постройката, сякаш нямаше и секунда за губене, макар и да беше разбрал, че е закъснял с часове.

На грубо скованото, небоядисано бюро седеше Дан Макреди с целия си чар, а пред него имаше две купчини формуляри. Той смъкваше паричките от глупците със скоростта, с която вършачка отделя зърното от плявата. Той се ухилваше, тупваше по рамото всеки и го изпращаше — някои с един формуляр, някои с по два — като скъп, отдавна невиждан приятел.

Достатъчен му беше един само поглед: градски парцели и собственост в мината — и двете не струваха колкото умряла бълха. Формулярите явно бяха напечатани в Мексико.

Минните сертификати бяха истински произведения на изкуството. Вдъхваха доверие, колкото и истинските пари в брой — с цветно мастило и гравюри, украсени с винетки, орли с разперени криле и чували, пълни със злато. Но истинското изкушение, изложено на показ на бюрото между перодръжката и пистолета, на което просто не можеше да се устои, беше купчината проби от мината — истинска първокласна руда.

— О, ето те и теб! — извика Макреди, когато Джонстън се закова до него и го изгледа свирепо. — Нашият минен експерт, господа, мистър Джонстън, човекът, който откри прославените находища „Силвър Кинг“ и „Бул Уивъл“. Това е човекът, на когото трябва да сме благодарни, затова, че отново откри и гордостта на семейство Пералта, изоставената мина „Спасение“, която скоро ще започне работа и никак не е изключено да се окаже едно от най-богатите находища в цяла Америка.

Наивниците наоколо наддадоха ликуващ вик, а Гърмания сподави една ругатня и излезе навън с вид на човек, който търси някое куче, за да го ритне. Проби си път до мулето, качи се на седлото и с

навъсено като буреносен облак лице препусна към оврага, към входа на мина „Спасение“.

Не му беше ясно какво би могъл да види там. Беше прекалено развълнуван, за да обикаля наоколо и да си мълчи — и все пак, какво можеше да направи? Половината от тази паплач, дори и да им се кажеше истината, нямаше да повярват, а останалите, тези, които биха го изслушали, щяха да се ядосат достатъчно, за да ги линчуват всичките, включително и него, може би дори и Микаела.

И преди беше виждал тълпи. Разтреперан от спомена, той остави Талоу Ай да забави крачка и се заозърта, за да проучи обстановката. Коритото на езерото беше изцяло разделено на парцели и във всеки от тях стоеше по един човек с пушка. Сякаш той имаше намерение да им отнеме придобивките!

После, с присвити заради слънцето очи, видя бараката от дялани борови стъбла, напълно скриваща дупката, към която се беше запътил. Над отворената врата, през която се виждаше Сами Дарлинг, седнал на един сандък с пушка в ръце, имаше още една табелка. Когато се приближи достатъчно, за да може да я прочете, Джонстън изпсува. На нея пишеше: „Мина «Спасение». Влизането забранено“. И отдолу: „Собственици: Джонстън Гърмяния и Микаела Пералта“.

Когато спря мулето си до него, Сами му е усмихна кисело.

— Здравсти, собственик — поздрави го той и се изкикоти. — Както виждаш, изпълнихме нарежданията ти. Някои хора сметнаха, че е малко неучтиво да не ги пуснеш да погледнат мината, но им казах колко се безпокоиш да не би докато вземат проби да вземат да изнесат цялата руда. Нещо да поръчаш, шефе?

Джонстън чу шум зад гърба си и когато се обърна видя половин дузина собственици на парцели, сред тях Оси Хемптън — един от двамата каруцари, които Макреди беше наел в началото.

— Кога смятате да започнете производство? — попита Хемптън и докосна с пръст шапката си за поздрав. — Някои от нас биха искали да получат малко работа, да заздравят положението си докато чакат...

Преди Джонстън да успее да се намеси, Дарлинг каза троснато:

— Работа имаме много, но не е дошло времето. Знаете, че тук всичко беше под вода и докато не дойдат помпите, за да освободим шахтата, не можем да направим нищо.

Той ги изгледа изпитателно.

— Може би ще намерим работа за кирки и лопати, ако искате да изкарате пари за кльопачка.

После се обърна към Джонстън:

— Ти говореше нещо за допълнителна шахта, която да се свърже с главната, за качване на рудата. Искаш ли да отидеш с тях и да им покажеш къде да изкопаят дупката?

Гърмяния никога не беше говорил за допълнителни шахти и качване на руда, така че цялата работа, изглежда, идваше от Макреди. Но наистина звучеше логично да се изкопае втора, свързваща шахта, ако мината наистина някога започне да произвежда. Тази шайка беше наясно и очакваше нещо такова. Още един евтин начин да ги направи щастливи за известно време. Този кучи син не пропускаше нищо.

— Добре — каза той. — Трябва да е десет фута широка. Можем да наемем четирима души, които да работят на смени. Кой иска да започне?

Хемптън се обади:

— Аз се хващам.

Един дългонос също кимна, а двама други, без да показват особен ентусиазъм, изразиха желание поне да погледнат къде ще копаят. Джонстън попита Хемптън:

— Мислех, че работиш при Макреди.

— Помогнах да направим това и бараката горе.

— Нямаше ли още работа за тебе?

— Не е споменавал.

— Добре — каза Джонстън. — Вземете си инструментите и ще ви чакам горе на брега.

— Ето това ти харесвам — ухили му се Сами Дарлинг, когато другите отидоха да вземат кирки и лопати. — Бързо схващаш от какво имаш най-голяма полза. Добре се приспособяваш — добави той и се изкиска.

Гневът на Гърмяния беше започнал да придобива застрашителни размери и това, че трябваше да търпи ужилванията на този нехранимайко, когото искрено презираше, ни най-малко не му помагаше. Но той яхна мулето и оголи зъбите си в усмивка, докато се пъчеше да задържи злобата, която заплашване да го задуши.

— А — каза Сами, сякаш току-що се беше сетил, — приятелят ти Уминуки мина оттук преди час-два. Много му се щеше да размени

някоя и друга дума с тебе.

Джонстън се извърна на седлото, сякаш скорпион беше влязъл в крачолата му, и заби пети в ребрата на уплашеното муле, което полетя сред прашна вихрушка нагоре по наклонения бряг над бараката, скриваща входа на мината.

Не му трябваше врачка, за да разбере, че здравето му ще бъде в много по-добро състояние, ако не попада повече на Уиминуки Бил. Но да се надява, че няма да срещне този твърдоглав убиец, който щеше да попита къде е собствеността му, беше прекалено. При всички случаи, колкото повече можеше да се отложи разговорът, толкова по-добре. Този приятел имаше темперамент, самата мисъл за който беше непоносима.

Джонстън се изкачи горе и се огледа нервно, докато вятърът повдигаше полите на жилетката му и свиваше периферията на шапката му. Без да забравя за споменатия от Уиминуки бинокъл, той знаеше, че бие на очи като синина върху цапардосан нос. И тук означенията за новооградени парцели бяха в изобилие, но той не забеляза никаква непосредствена опасност.

Нататък, отвъд безразборно разпънатите палатки, до вратата на кметството трима-четирима души все още очакваха реда си, за да напълнят джоба на Макреди. Той видя роклята на Микаела, която се беше запътила за нещо към оврага и си припомни какво беше почувствал, когато тя се притисна до него, за да го целуне.

Мръщейки се несъзнателно, забеляза една оживено спореща група пред отметнатите платнища на най-голямата палатка, докато тук-там из парцелите хора въртяха кирки и лопати в безплодни усилия да намерят руда.

Разбира се, можеше и да греши, като смята този труд за безполезен. Макар и теренът наоколо да не беше подходящ за минерализация в нужните мащаби, явно Пералта бяха успели поне да възвърнат разходите си. Но жилата беше изразходвана — той беше абсолютно убеден в това. Това беше най-вероятното, защото кой човек, който е с всичкия си, би изоставил мина, в която още има руда, дори и наполовина по-лоша от тази, която му даде Микаела?

Наетите четирима души се изкачиха запъхтени при него и той, без да слиза от седлото, им показва къде да копаят — не че имаше някакво особено значение дали няма да уцелят шахтата с няколко инча

или с десет фута. Поставен тук, един скрипец за изкачване на руда и поставката му биха вършили точно толкова работа, колкото и ако ги поставеха върху бараката на кметството!

Джонстън взе юздите в ръце и каза:

— И помнете — никакви взривове. При терен като този може да се срути шахтата, а не искаме да рискуваме.

— Колко дълбоко мислиш, че ще трябва да копаем?

Джонстън вдигна рамене:

— Петдесет-шестдесет фута, може би. Но подпорите долу са изгнили — добави той мрачно, — затова прекратете, като ви останат десетина фута. Ако паднете в тази шахта, може и да видите повече белия свят.

Той препусна към палатките. Утре щеше да им трябва малко време, докато поставят макара и кофа за изваждане на пръстта. Може би щяха да минат още три или четири дни, докато достигнат на опасната дълбочина. Щеше да говори с Макреди да сменят подпорите в шахтата и след това, ако той още смята да продължава този фарс, можеше да поставят мрежи и да довършат свързващата шахта отдолу. Ако дебелакът беше и наполовина толкова умен, колкото се правеше, че е, би трябвало да вземе печалбата си и да се измете оттук, преди да разкрият измамата и да го окачат на въжето.

Но при всички случаи човек не можеше да не се тревожи, след като този главорез Уиминуки се навърта наоколо, да не говорим за краварите на Клий, които седяха в ранчото като апахи, набиращи злоба.

ГЛАВА XXVII

Конярят, който разбираше от землемерство, си беше отишъл, след като бяха очертани градските парцели. Макреди имаше този маниер — щом някой повече не му е нужен, не го оставяше да се навърта наоколо без работа.

Независимо от преценките на Гърмания, любезната увереност на Макреди действаше като зараза. Лагерът ставаше все по-оживен и повесел с новите хора ежечасно пристигащи с каруци, фургони, двуколки, пеша и на коне. Неравната пътека, по която бяха дошли първите товари дървен материал, сега беше утъпкана и се беше превърнала в често използван пращен път. Дори се говореше за дилижанс. Едва седмица беше минала, откакто Макреди продаде първите градски парцели, а хаотично разпънатите палатки бяха станали част от истинска улица — с шест бара, фурна, смесен магазин, билиардна и оръжеен майстор. Без отникъде да се вижда руда, освен тази на Макреди, която доста циркулираше из лагера, на повечето парцели кипеше усилен труд и няколко вече бяха сменили притежателя си срещу солидни суми. Жителите сега наброяваха почти хиляда и навсякъде никнеха нови постройки.

Говореше се за топилня и входа на мината се охраняваше денонощно. Пусна се слух, че ще сменят подпорите на шахтата под ръководството на Джонстън. Над дупката отгоре се издигна скеле, а оборудването за подемото съоръжение се намираше в сандъци с етикети пред магазина.

Всички барове бяха препълнени и беше дошъл дори Джордж Греъм Райе — борсовият посредник от Голдфийлд. В града беше и Текс Рикърд, който говореше за железопътна линия. Райе беше купил шест парцела за — така казваха — петдесет хиляди долара и прекарваше голяма част от времето си в компанията на Макреди. Х. В. Никърброкър щеше да построи валцовъчна мелница за рудата, а мадам Гърти — Високата стъпка беше дошла с момичетата си.

При вида на всичко това Джонстън можеше само да клати изумено глава. Макреди, изглежда, ловко избягваше да го среща — беше твърде зает около подплатеното със злато чудо, за да има време за празни разговори. Говореха, че бил бесен заради забавянето на помпите, които е поръчал, но не потърси Джонстън, за да му поиска сметка.

И тогава, една сутрин, която по нищо не се отличаваше от другите, Джонстън, тъкмо когато се канеше да влезе в бар „Големия рог“, се изправи лице в лице срещу стария си приятел Уиминуки Бил, чиято физиономия веднага се изкриви в порочна усмивка.

— Пипнах те! — простърга гласът му и той стисна ръката на Джонстън като с менгеме. — Хайде, приятелче, имаме да си поприказваме малко, нали?

Станал жертва на най-ужасното си видение, погледът на Джонстън заподскача наоколо като скакалец, но не се закачи за нищо, което би могло да му бъде от помощ. В този ранен час нямаше почти никакви хора и няколкото залитащи силуета, които зърна, бяха твърде погълнати от собствените си несгоди, за да обърнат внимание на чуждия проблем.

Озова се избутан в един проход през купчина боклук, докато най-накрая главата му, с пресъхнала уста и пълна с мисли твърде объркани, за да намерят израз в нещо повече от несвързано мрънкане, се опря в някаква стена, към която я притисна тежък юмрук.

— Почвай да пееш!

Джонстън — изцъклен и преглъщащ — изглеждаше ужасно.

С изкривена уста, но без да отслабва натиска, бандитът просъска:

— Достатъчно си живял на този свят и знаеш какво става с лъжец, който мами хората, които го мислят за приятел!

— По дяволите, Бил...

— Ще ти дам едно „по дяволите Бил“, скапан, дребен мошеник!

— Очите на Уиминуки представляваха два резервоара, пълни с немигаща злоба, и брадата му се намираше на два инча от носа на Джонстън. — Току-що се върнах от областния център!

Джонстън, обилно облян в пот, предположи, че настроението му е резултат на проверка в минния регистър.

— Как-к-к... кво искаш да направя?

— Ще ти кажа и ще го направиш бързо, ако не искаш да ти сложа примка на врата и лешоядите да чакат, за да ти изкълват очите!

Той го сграбчи отново и притисна раменете му към грубата стена.

— Искам този договор, дето ти го даде кобилката Пералта, и искам да подпишеш, че се отказваш от него в моя полза. Веднага!

Това беше толкова неочаквано, че на Джонстън, доста замаян поради отърваването си от по-тежки последствия, се стори, че треперенето на коленете му ще ги откачи от ставите им. За да прикрие смущението си, той изхриптя полузадушен:

— Може би искаш да си натопя пръста в кръв, за да подпиша?

— Там при Макреди има писалка. Ще отидем там и... никакви номера, за Бога, или няма да стигнеш до никъде!

Когато излязоха от прохода, той видя Оси Хемптън, подпрян до вратата на бара. Джонстън беше твърде объркан, за да му обърне внимание, но преди да продължи нататък, Уиминуки го изгледа остро и продължително.

Още нямаше и осем часа и пред вратата на Макреди не чакаше никой. Нощният студ още се усещаше във въздуха, но адвокатът вече седеше зад бюрото си и смяташе някакви цифри, които с раздразнение изостави, когато Уиминуки блъсна Джонстън вътре.

— Какво искате? — попита той троснато, хвърли неразгадаем поглед на Гърмания и после се обърна към Уиминуки.

— Този симпатяга тук има да напише нещо. Помислих дали не може да използваме писалката ти.

Макреди погледна още веднъж странната гримаса на Джонстън и попита:

— Какво има да пише? Колко време ще пише?

— Няма и минутка — отговори Уиминуки със зловна усмивка.

Адвокатът бутна перодръжката към тях.

— Хайде, симпатяга! — каза Уиминуки и сбута Джонстън.

Тъй като геологът беше наясно, че мината няма никаква стойност, всеки друг, който би знаел това щеше да се учуди на нерешителността му. Половин дял от нищо също е нищо. Тогава защо това нежелание да потопи писеца в мастилото?

Дали защото не му се искаше Микаела да си има работа с този безсъвестен грубиян? Или, може би някъде зад безпокойството му се

криеше някаква друга, лична причина?

Той въздъхна и извади от джоба си силно изпомачкания лист, даден му от Макреди. Преди още да го беше разгънал както трябва, дебелият вече знаеше какво се готви.

Той почти се изправи от стола си, издутите му бузи затрепериха, трескавите му очи заоглеждаха лицето на Джонстън:

— Няма да преотстъпиш дяла си на този палячо, нали? — напрежението в гласа му нарасна, той бръкна в джоба си и извади портфейла си. — Ако искаш да излезеш от играта, аз ще...

— Вече е излязъл — съобщи му Уиминуки. — Седни си на задника и престани да движиш лапичките си.

Той се надвеси над него като лешояд и изчака адвокатът да сложи ръцете си на масата. След това се усмихна с явно задоволство.

— Твоята кобилка има нов съдружник, дебелак. Човек, който знае как да се грижи за интересите ѝ. Вземай писалката, приятелче — просъска той, без да отделя поглед от Макреди — и не се опитвай отново да ме правиш на бунак! Пиши: „За един долар и поради някои други съображения долуподписаният Джонстън Гърмания, отстъпвам, продавам, предавам и потвърждавам, на името на Уиминуки Бил Бейлър, наследниците и пълномощниците му, завинаги всички права, дялове и доходи, предвидени в този документ“.

Макреди, чието лице беше започнало да блести от пот, извика побеснял:

— Това нещо по никой начин не ни обвързва с...

— Ще ви обвърже съвсем хубаво, когато се захвана с него както трябва — увери го Уиминуки и сбута Джонстън. — Подпиши го.

Джонстън въздъхна.

— Твой ред, дебелак! — Уиминуки се ухили над цевта на пистолета си. — Пиши: „Дан Макреди, адвокат. Свидетел и попечител“. Сега сложи датата... Задължен съм ви господа! — Той се засмя, взе документа и го разклати във въздуха, преди да го мушне в ризата си. — Не помня откога не съм имал по-приятна сутрин.

Той заотстъпва с гръб към вратата и протегна назад ръка, за да напипа дръжката.

— Няма да ти мине номера! — изсъска адвокатът.

Уиминуки се изсмя и каза на Джонстън:

— Отивам в града, за да регистрирам това листче. Ще се върна със свещеник и ще вдигнем хубава сватба, за да я запомнят всички. — После погледна Макреди и добави:

— Не се изпречвай на пътя ми, ако не искаш шайката от „Роумън Файв“ да се разбеснее из лагера като Божия гняв!

ГЛАВА XXVIII

Стъпките на натрапника едвам бяха затихнали и Макреди излезе от объркването си с вик:

— Този тип с всичкия ли си е?!

Джонстън поклати печално глава.

През цялото време знаеше, че Уиминуки не е сладък хап, но наистина не беше очаквал новини като тази; и най-лошото беше, че копелето ще направи, каквото казва. Хората от Тумстоун, които беше повикал, може би се криеха някъде в лагера и изчакваха момента, за да ударят още при първия знак.

— Но момичето е непълнолетно! Той не може да го принуди да...

— Щом е решил, най-малкото ще опита — озъби се Джонстън и изрита един стол, който отхвърча почти до другия край на стаята. — Можеш да си сигурен в това. Пет пари не дава дали още ходи на училище или не, а най-близкият шериф е в областния център. Този бандит докара управата на „Планинска дева“ до банкрут! И ти си мислиш, че като си дебелогъз адвокат, ще го уплашиш? Той е видял регистъра и знае, че всички парцели са записани на името на Микаела Пералта.

По лицето под бомбето премина стъписване, после чертите му се изкривиха отчаяно, последните следи от цвят напуснаха пълните бузи и адвокатът се подпря с ръка на стената.

— Няма време за истерия — изръмжа Джонстън. — Съвземи се! Има само един начин да го държим настрана от момичето.

Макреди беше като гръмнат. Намери фас от пура, запали го и започна жадно да дърпа дима, докато очите му пронизваха Джонстън с неприкритото обещание за едно много тежко бъдеще.

— Трябва да му кажем, че мината е фалшива — каза геологът.

Дебелият се изду като крастава жаба.

— Ако мислиш, че ще се хвана на тази игра, трябва да си превъртял! — С помътнели от злоба очи той изстрелваше думите като с пистолет. — Отиди до шахтата и кажи на Сами Дарлинг да дойде!

Светкавично! Чу ли ме? И никой да не влиза тук през това време! Изчезвай!

След като Сами тръгна, Джонстън седна мрачно пред вратата и съжали, задето не се е сетил да си вземе бутилката. Не виждаше никакъв изход от това положение, освен очевидния — този, който той предложи, освен ако Макреди не успее да убие Уиминуки. Че ще се опита да го направи, нямаше никакво съмнение — иначе защо му беше да вика наемника си?

Уиминуки, не ще и дума, също очакваше това. Щеше да го сложи на мястото му. Та Дарлинг нямаше шанс и колкото снежна топка в пъкъла! Нали Джонстън сам беше успял да обезвреди този глупав нещастник? Такива като него Уиминуки можеше да схруска още преди закуска. И го беше правил няколко пъти.

И все пак...

Макреди, спомни си Джонстън, не беше съвсем безпомощен. Сигурно имаше още козове и ако се съди по досегашните му дела, той все още имаше шанс да излезе победител.

Единствено за Микаела трябваше да съжалява. Тя щеше да загуби при всяко положение. Беше си мислил, че ако запише всички парцели на нейно име, при положение, че наистина има някаква руда, която си струва да се копае, все пак силните карти ще останат в нейни ръце.

Но беше забравил една подробност: както каза дебелакът, тя беше непълнолетна. Всичките ѝ дела бяха в ръцете на Макреди. Тя дори нося си не можеше да избърше без разрешението на този кучи син!

Наистина ли перодръжката е по-силна от меч?

Адвокатът се беше показал като много ловък мошеник, но Уиминуки беше ненадминат майстор, когато се налагаше да се решават бюрократични проблеми с изстрели. В Тумстоун насилието беше неговият готов отговор за всичко и той вземаше връх навсякъде — нямаше спор по този въпрос. И нямаше съмнение, че смята и тук нещата да са същите.

Клий и шайката му от „Роумън Файв“ без съмнение щяха да го подкрепят. Макреди ги беше хванал по долни гащи, но начело с Уиминуки тези твърдоглавци щяха да се превърнат в съвсем различна порода котки. Имаше и други неща в негова полза — например хората,

доведени от Тумстоун, които никой не би могъл да посочи със сигурност.

Човек може да се справи с познат враг, но как да се бори срещу призраци?

Те можеше да са навсякъде; всеки срещнат можеше да е от тях. Дори и в Тумстоун не всички от неговата шайка бяха известни; ходеха необезпокоявани от никого и вадеха пистолетите си срещу всеки, осмелил се да застане на пътя му.

Изведнъж във вихрушката на мислите му се появи името на Оси Хемптън. И, помисли си Гърмания с полузатворени очи, защо не? Копелето спокойно можеше да е един от тях — нарочно поставен в магазина, за да изпълни неочакваните им поръчки, по-късно нарочно изпратен при тях с дървения материал.

Когато Макреди предложи по десет долара на ден, нима Хемптън не прие първи? Джонстън си спомни, как той скочи от каруцата и извика: „Оси Хемптън. Много добър работник.“ И първи си предложи услугите, когато искаха да изкопаят свързващата шахта.

Защо Макреди повече не го използваше за нуждите си?

И когато Уиминуки го подкара по пустата улица, той висеше пред онази палатка...

И отгоре на това, след като този бандит си отиде и Джонстън тръгна, за да повика Сами Дарлинг, Хемптън седеше на слънце до бараката и дялкаше някаква клечка.

Съвпадение?

Джонстън изсумтя. Който повярва на това, трябва да е останал без мозък!

Огледа се наоколо с тревога. Тази работа отиваше на лошо и той не виждаше никакъв изход, но нямаше да се предаде. Немислимо беше Микаела да си изпати по този начин. Би трябвало да има някакъв начин да ѝ се помогне.

Но дори и да имаше, той някак си не можеше да го види.

След половин час — той все още се бореше с проблема — едно конско пръхтене и човешки стъпки го накараха да изправи глава. Към него идваха Сами Дарлинг, възседнал кон, и Оси Хемптън, с пушка в ръка.

Погледът на Джонстън най-напред беше привлечен от сипаничавия, по-скоро от гърдния му кош, на който се мъдреше парче

лъскава ламарина, изрязана във формата на шерифска звезда.

С коляно върху седлото и изкривена усмивка Сами му каза:

— В „Спасение“ вече има законност, Джонстън. — И се наду като пуяк. — Отсега нататък хората ще трябва да стъпват внимателно. Поне тия, които искат да ходят.

До него, вдървен като бастун, стоеше Хемптън и очакваше заповеди. Джонстън го засърбя главата и каза:

— А какво прави тук тоя никаквец?

— Трябват ми допълнително хора. Ти как мислиш? Оси е шеф на охраната. На всеки от тия парцели, дето толкова хитро си записал на името на Микаела Пералта, ще има по един пазач, за да няма недоразумения. Сега той ще застане тук, а ти ще дойдеш с мен. Дебелото момче има други планове за теб.

Джонстън присви очи и погледна Хемптън.

— Но, дявол да го вземе...

— Няма „но“, приятелче. Хайде, размърдай се!

Неизреченото възмущение още напираше в гърлото му, но той се остави да го поведат през изпълнения с глъчка овраг, после горе по брега и на единствената улица на лагера, изпълнена с викащи пешеходци, дрънчащи с шпорите си конници и скърцащи фургони, единствената полза от които беше, че вдигаха чудовищни количества задушаващ, фин като брашно прах.

Навсякъде се виждаха новодошли и пред затворената врата на Макреди отново се беше образувала нетърпелива и жестикулираща опашка.

Сипаничавият Сами разбута тези наивници, стигна до началото на тълпата, слезе от коня, и без да обръща внимание на възмутените подвиквания, бутна Джонстън в помещението, като тресна вратата пред едно разярено лице.

По пътя за насам Джонстън беше имал достатъчно време, за да прецени, че сега не е моментът да създава паника с недоказани подозрения, но все пак трябваше да предупреди адвоката.

— Преди да почнеш да се държиш като Цезар — каза той, — искам да махнеш тези пазачи. Не ти ли мина през ума, че някои от тях може да са приятелчета на Уминуки?

По лицето на Макреди можеше да се съди, че не му е минавало през ума. Той прехапа устна и после махна с ядосано сумтене.

— Дарлинг се занимава с тези неща. От теб искам да...

— Свърших с поръчките — озъби се Джонстън. — Искам малко да си поприказваме. Непрекъснато разправяш, че момичето ти е в ръцете. Докъде мислиш, че можеш да стигнеш, ако се наложи да я защитиш?

Сами се обади злобно:

— Искаш ли да го избухам?

Макреди погледна с потъмняло лице и каза с тънък глас:

— Тук съм се хванал с нещо добро и нямам намерение да го зарежа.

Джонстън кимна.

— Разбирам те добре, мистър. От сега нататък се оправяй без мен.

— Чакай! Къде тръгна?

— Отсега нататък за Микаела ще се грижа лично аз!

ГЛАВА XXIX

След като напусна адвокатата и новоизлюпения шериф, Джонстън, като някакъв властелин на планините тръгна нагоре по улицата, изпълнен с главозамайващото задоволство на добродетелността. Това светло и освежаващо еуфорично чувство продължи не повече, отколкото да замахнеш с десеткилограмов чук, защото в този момент той видя четири от конете на ранчото, завързани на гредата пред „Розовия слон“ и това събуди у него зловещите спомени за Уиминуки Бил.

Мислеше да се отбие и поприказва с Микаела, но неочакваната сухота в гърлото го накара да влезе в бара, където всяка солидна глътка сякаш си искаше другарче и след няколко питиета по-късно той се намери прегърбен над бутилката на една маса в дъното.

И преди беше давал празни обещания, но когато каза на дебелия адвокат, че ще се грижи за Микаела, той твърдо смяташе да удържи на думата си. Възвишените думи на този свят обаче невинаги вървят ръка за ръка с по-късните дела и той, гледайки от сегашното си положение, и да го убият, не можеше да види и най-малка възможност да доведе до край тази празна фукня.

Не разбираше как е могъл да бъде толкова глупав, че да каже такова нещо. Нещата толкова се бяха объркали в главата му, че му се струваше, че не може повече да различи къде е горе и къде долу. Въпреки това, имаше нещо, което му беше напълно ясно. Човек имаше повече шансове, ако влезе с голи ръце в меча бърлога, отколкото ако си има вземане-даване с подобните на Уиминуки. Съществуваша само две възможности да излезе от положението — да грабне момичето и да бяга, колкото му държат краката, или да причака Уиминуки, легнал зад приклад на пушка.

Първата не предизвикваше никакви особени надежди, а втората беше достатъчно само да се завърти в главата му, за да го докара до болест.

Шумно преглътна още една доза.

Въпреки тръпките, той продължи да мисли за това. Може би нямаше много, с което да се гордее, но пък и не можеше да си обере крушите, след като е заявил на всеослушание, че ще се грижи за Микаела.

Колкото повече мислеше, толкова по-тежък му се струваше проблема.

Искаше му се да си блъсне главата в някоя стена. Бутилката не му помогна, нито пък идеите, които му идваха. Само куршум щеше да спре онзи кучи син!

Минаха още два дни, без дилемата му да получи разрешение. Единственото разумно нещо беше да се качи на мулето и да зареже всичко, но нещо по-силно от разума го караше да се гърчи и пухти — всеки опит да вдигне седлото от земята завършваше с това, че го хвърляше отново.

Макреди, който спокойно можеше да загуби две трети от бързо нарастващите печалби, които му осигуряваше тази златна мина, продължаваше да върти мошеничествата си със смях и потупване по гърба, демонстрирайки най-прекрасно настроение. Ако нещо го тревожеше, човек никога не би си го помислил, като го види как се разхожда наоколо с Райе и Текс Рикърд и се шегува, и се хили. Досега не беше изкопчил от Рикърд обещание, че ще се премести тук. Богаташът беше купил два хубави парцела и беше довел предприемач, за да изчисли разносните по евентуално строителство, но засега само това се знаеше със сигурност.

И въпреки всичко, сега вече почти ежедневно идваха важни клечки — някои чак от Тонопах и Булфрог. Имаше няколко души от Баларат, двама господа от Корайд и половин дузина от Кейв Спрингс и Спангълър. Нито пък Райе, Рикърд и Никърброкър бяха единствените зарязали плюшения живот в Голдфийлд, за да видят какво може да им предложи мина „Спасение“.

Големия Нат Гудуин и комарджията Райли Гранън бяха казали вчера на Макреди, че смятат да купят парцели и да заложат на неговата карта. Сега имаше повече от хиляда и двеста души и всеки от тях се мъчеше да надхитри останалите. Градските парцели по протежение на улицата бяха утроили цената си и тази сутрин адвокатът беше продал един от тях за две хиляди. В края на улицата стояха дузина каруци за руда — чисто нови и блестящи, със знака на мина „Спасение“

отстрани и очакваха появяването на мулетата, които Макреди твърдеше, че е поръчал, а сам той слизаше до магазина по пет-шест пъти на ден и тормозеше продавачите с въпроси за помпите.

Вече се говореше за телеграфна линия и бяха подали заявление за поща. Само едно събитие помрачаваше жизнерадостната картина на очаквания просперитет — четирима от „Роумън Файв“ предния ден бяха започнали свата, която едва не срути „Розовия слон“ на Алфред Геди. Преди Сами Дарлинг и хората му да успеят да се намесят и спрат побоя, вече летяха маси и столове, трошаха се огледалата, размахваха се юмруци и всеки се биеше с всеки.

Никой не можеше да каже какво е подпалило искрата, но Джонстън беше сигурен, че е било нарочно, за да се покаже на всички какво ще стане, ако не правят каквото им каже Уиминуки Бил.

Макреди, ако това изобщо го тревожеше, не промени достатъчно обичайния израз на лицето си, за да му проличи. Подтикнат от някои по-граждански настроени собственици на терени, той разреши да се наемат още трима помощник-шерифи. Но тези, които приеха да се заемат с работата, нямаше да бъдат, според Джонстън, от голяма полза, ако дебелоглавците на Клий наистина решат да поведат битка.

Микаела го объркваше напълно. Нямаше представа какво става с нея. Още откакто каза на адвоката да се оправя без него, Джонстън търсеше възможност да я заговори, освен, разбира се, в присъствието на Сами Дарлинг или на самия Макреди. Дори и тогава тя изглеждаше замислена, хладна, едва ли не неучлива. Кой знае какви лъжи ѝ беше наговорил този мошеник!

Отвратен и с тихи ругатни, Джонстън Се качи на мулето си и се изкачи на едно възвишение над пътя, за да види кога ще се зададе Уиминуки със свещеника.

Хладният вятър изтръгваше виещи звуци от околните храсти.

Освен ако Макреди не успее да се отърве от всички парцели, записани на името на Микаела, когато бандитът се върне в лагера, ще го изрита направо навън не че Джонстън щеше да се разплаче от тази работа!

Не се беше заел с всичко това, за да облагодетелства дебелото конте. Единствената причина да дойде тук, беше острата нужда да посъбере малко пари, достатъчно, за да може да не му се слепне корема, докато намери някой друг „Силвър Кинг“ или „Бул Уивъл“.

Както сега изглеждаше, това едва ли щеше да се случи отново. Вслуша се във вятъра и се почувства дори по-зле, отколкото когато беше в Тумстоун. Всичко наоколо щеше да рухне всеки момент. Но Макреди можеше да вземе каквото е събрал и да отиде да търси нови пасища. Но момичето... то щеше да остане в развалините и с нея и Джонстън. Освен ако не остави тази донкихотовщина.

Защо да излага своя врат на опасност, за да я спаси? Тя беше хваната в чатал, обрасъл с тръни — от едната страна Уиминуки като пръчка динамит, от другата Макреди с хитрите си адвокатски трикове и авторитета на съда зад гърба си.

Дебелакът още веднъж мина с котешка стъпка през ума му. Абсолютно не можеше да повярва, че онзи ще удържи, ако му окажат натиск. Наистина, беше се изправил срещу Клий, но това стана, когато всичко друго беше в негова полза. Сега Макреди трябваше да играе срещу истински кент флош роял^[1] и Джонстън още не беше виждал стрелец, който да иска да свали картите си срещу Уиминуки Бил.

Независимо колко невъзмутим и самонадеян изглеждаше адвокатът, Джонстън беше сигурен, че отвътре трепери като желе. Разиграваше театър, мъчеше се да вдигне мизата, да блъфира успешно и да се омете със залозите, преди Уиминуки да успее да го спре. Иначе защо беше толкова гъст с Райе и Рикърд и този новия тип — Ганън?

Джонстън още веднъж се замисли за каруците за руда, така очебийно спрени в началото на улицата и за начина, по който Макреди ежедневно тормозеше магазинера за помпите, които въобще не бяха поръчани.

Да. Това беше. Явно смяташе да одере целия проклет лагер, ако го оставят на спокойствие да го свърши.

Съвсем вероятно беше дори сега копелето да е опаковало и последния цент и някъде да го чака оседлан жребец, с който да духне, веднага щом склучи последната сделка, преди Уиминуки да загрее за какво става дума.

Да, разсъждавам разумно, помисли си Джонстън. Наистина, ето това беше неговият дял. Нека Макреди смъкне кожата на тези леваци и да продължава да си мисли, че е много хитър. Накрая Гърмания ще мушне револвера си в ребрата му и ще прибере всичко.

Такъв шанс човек получава само веднъж в живота си, няма съмнение в това.

[\[1\]](#) Най-силната комбинация карти в покера. — Б.пр. ↑

ГЛАВА XXX

Съсредоточен, с две дълбоки бразди върху челото и силно присвити очи, Джонстън се качи на седлото и подкара клепоухото си муле в бавен ход. Оставено до голяма степен на собствената си воля, то се насочи към лагера, газейки лениво туфите трева, сякаш не го интересувахе накъде върви.

Джонстън беше прекалено зает с мислите, породени от дръзкото му решение, за да забелязва каквото и да било. Беше — ако трябва да се знае истината — немалко изненадан от себе си, тъй като нищо в миналото му не говореше за такива безумни способности. Беше нервен, стомахът му беше пълен с недоволство и все пак усещаше странно удоволствие при мисълта за провисналата челюст на Макреди, когато разбере за какво става дума.

Той внимателно премисли идеята си от няколко възможни гледни точки, но не видя нищо, което непреодолимо да застрашава възможността за успех. Дебелакът може би все пак държеше Сами Дарлинг под око, но никога не би предположил, че Джонстън може да му създаде неприятности — такива неприятности.

Наистина, когато Гърмания му каза, че е записал всички парцели на името на Микаела, той беше ядосан, но далеч не толкова, колкото можеше да се очаква. Джонстън подозираше, че вътрешно дори се радва, защото цялата собственост на Микаела беше под негово разпореждане и можеше да прави с нея каквото си поиска. Разбира се, тя трябваше да се подпише, че е съгласна, но той винаги можеше да я застави.

Не всичко щеше да бъде много лесно. Най-хубавото беше, че ставаше дума за пари, взети с измама. Дори да е бил принуден да ги даде под заплахата от оръжие, Макреди нямаше да може да се оплаче никъде.

С темпото, с което продаваше парцели и увеличаваше цените на градските имоти, досега трябваше да е събрал доста пари, да не

говорим за сумите, измъкнати било със заплаха, било с мазни приказки от собствениците на земя и предприятия.

Той не би внесъл тази купчина пари в банка. Както се движеше наоколо, би трябвало да са му някъде под ръка, за да може да ги вземе, в случай че, както беше сега, реши, че е по-добре да се измита. Боже! Трябваше да има поне двеста хиляди!

Стимулиран от тази приятна мисъл, духът на Джонстън полетя като издигащ се в небесата орел. Такава купчина пари със сигурност можеше да стигне докато човек е жив. Имаше едно-единствено препятствие и то беше свързано с въпроса за най-подходящото време. Дали да грабне каквото може веднага и да изчезне, или да почака, както Макреди с надеждата, че дебелият мошеник ще обере и останалите им пари?

Умното нещо, разбира се, беше да направи удара и да изчезне, преди Уиминуки да се върне и обърка нещата.

Но явно му беше трудно при тези изгледи за забогатяване да вземе само част от кокала, когато с малко повече търпение можеше да грабне целия. Очевидно затова се бавеше Макреди. Сигурно вярваше, че ще може да пипне повече, сигурно затова все още не тръгваше. След няколко часа може би всичко щеше да е готово — старият мошеник не би рискувал да остане в лагера до сутринта.

Джонстън присви очи и внезапно се запита нещо друго: как да държи дебелия конте под око?

Това щеше да е много трудно, без да се лепне зад него, за да го следи. Но нямаше как да ходи след копелето като някое куче... Моментът не беше подходящ, за да събужда подозрения.

Изведнъж Гърмяния се усмихна.

Можеше и да не се наложи да го следи. Всеки артист, ловък като Дан Макреди, не би дърпал лъва за мустака, без да е подготвил пътя си за отстъпление. Някъде трябваше да има скрит кон с пълни дисаги.

Ако намереше това място, всичко щеше да е наред.

Когато нощта облече тъмния си плащ, Талоу Ай най-после достигна до лагера с Джонстън на гърба си. Улицата му се стори необикновено осветена; стори му се и по-шумна, с повече движение от обикновено. Накъдето и да се обърнеше, виждаше групи ръкомахащи и разговарящи на висок глас мъже. Усети, как стомахът му се свива,

мярна с поглед метален отблясък и скочи от седлото, за да сграбчи Сами Дарлинг за ръкава:

— Какво, по дяволите, става тук?

— Не си ли чул? — изръмжа Дарлинг. — Трябва да си глух като прилеп. Един от тия копачи преди час-два попадна на жила, широка цели два фута!

Джонстън го изгледа е увиснала челюст.

— Искаш да кажеш... някой от тези, които сложих да копаят допълнителната шахта?

— Не. — Сами се ухили, сякаш някой го гъделичкаше. Един от собствениците на парцели в оврага. Камъните на Дан са като бедни роднини в сравнение е тях. Този Ганън вече предложи сто хиляди долара за мястото... и получи отказ.

ГЛАВА XXXI

Новият шериф тръгна нататък и ламаринената му звезда заблещука от отраженията на факлите и окачените по вратите фенери. Бурният човешки поток, движещ се между шестте бара, бързо го погълна.

Дори и казаното от Сами да беше истина, това още не означаваше, че е направен голям удар, а дори и да беше така, Гърмяния не мислеше, че Макреди ще промени намеренията си. Защото оставаше Уминуки и заплахата му да се върне със свещеник и да се ожени за източника на златните му яйца. Нямаше никакво съмнение, че ще поиска сметка, ще принуди Макреди да му даде всичко или ще го застреля.

Дебелакът беше свършен, нямаше съмнение за това. Още в момента, в който Уминуки стъпи в лагера. От друга страна, той сигурно ще бъде потресен, като разбере, че е седял върху достатъчно злато и че не е имало нужда да инсценира златна треска. Дебелото конте би трябвало да се чувства като току-що остригана овца, освен ако само не е нагласило всичко, което, помисли си Джонстън, никак не беше изключено.

Това нямаше да развали отношенията му с Рикърд и другите богаташи от града, които бяха лапнали въдицата му. Може би това му и бе нужно, за да може по-спокойно да тръгне към по-сочни пасища.

Джонстън се качи отново на мулето си и огледа улицата, но не видя този, който търсеше. Стомахът му започваше да призовава вниманието му, но умът му беше прекалено натоварен с по-големи грижи, за да се тревожи, че е пропуснал едно-две яденета.

Той мина няколко пъти нагоре-надолу по улицата, като се мъчеше да влезе в кожата на дебелия, да си представи, как би разсъждавал човек с толкова много „ако“, надвиснали над главата му. Освен ако адвокатът нямаше намерение да продава за трохи, би трябвало да е там, където се развива действието. След като си зададе

още няколко въпроса, Гърмания се насочи към езерото и светлината, която идеше от мястото на последното откритие.

Наоколо се беше събрала голяма тълпа, но нямаше и следа от човека, когото той търсеше. Всички си подаваха парчета кварц и когато пое едно от тях, трябваше да признае, че наистина е първокласно. Огледа още веднъж тълпата, но не видя нито един от дошлите от Голдфийлд. Стисна устни и свърна към градчето.

Оставаше само двукраката змия вече да се е чупила!

Отиде до палатката на момичето, но там нямаше никой. Почти изпаднал в паника, той се качи на мулето си и се помъчи да си представи къде другаде би могло да е то, когато зад палатката се появи човек. Джонстън повиши глас:

— Виждал ли си Дан Макреди?

Мъжът се обърна към него и погледите им се срещнаха. Оси Хемптън каза:

— Виж в „Хардрок Хаус“. — И тръгна към оврага, докато Джонстън го наблюдаваше, попаднал в плен на безпокойство, което не можеше да си обясни.

Той дръпна юздата на Талоу Ай и като го извади от унеса му, го насочи към единствения хотел — елегантна, съвсем скоро издигната постройка, която същия ден щеше да бъде открита под патронажа на собственика ѝ — мистър Никърброкър, набожния оракул от Голдфийлд.

Какво, чудеше се Джонстън, прави този бивш дърводелец около палатката на Микаела и на другите места, на които изобщо не му е работа да бъде?

Когато стигна до хотела и погледна през стъклото, забрави за Хемптън. Вътре видя Дан Макреди да вечеря с Рикърд, Ганън и Джордж Греъм Райе. Това, което му се видя особено странно, беше присъствието на Микаела Пералта. Не мислеше, че адвокатът би я взел със себе си, ако ароматът на успеха нямаше да увенчае усилията му.

Реши, че е време да намери въпросния кон.

Не мислеше, че Макреди ще рискува да се върне до бараката си. Щеше да е много подозрително, ако го видят да се отдалечава оттам и това важеше два пъти повече за мястото, на което се намираще сега. Ако го видят, че подписва документи с тези вътре, а след това се качва на

кон и тръгва нанякъде по това време, щяха да се усъмнят. Това най-малкото нямаше да се хареса на онези големи клечки.

И все пак, заради Уиминуки конят му трябваше да е готов.

Докато се мъчеше да отгатне кое е най-вероятното място, където адвокатът е скрил коня, на Гърмания му хрумна още нещо. По тези места хората обичаха истинските неща и не се доверяваха на хартия.

Дори и при усърдие като неговото, на Макреди никак нямаше да му е лесно да превърне всички ценности в удобни за носене книжни пари. Все нещо щеше да остане в злато или сребро, нещо, което тежеше и заемаше място. Тъй като не можеше да остави кон с кутия или торба, завързана за седлото, без да събуди любопитството на хората, ясно беше, че проблемът му никак не е лесен.

Как щеше да постъпи той самият на мястото на дебелия адвокат?

Щеше да го скрие, разбира се, докато не дойде времето за тръгване. В бараката си? Малко вероятно. Голямо изкушение за крадците. Щеше да го остави на място, което хем да е сигурно, хем да позволява от време на време да му хвърля по едно око.

Джонстън се ухили.

Само едно място в лагера непрекъснато се охраняваше от въоръжени пазачи. Затворената шахта на мината.

Сега започна да си обяснява предпазливостта му.

Вече нямаше нужда да търси коня. Просто трябва да наблюдавам входа, помисли си той и се сети още нещо. Ако трябваше да напада Макреди, щеше да се наложи да се справя и с пазача.

По-добре беше да го остави да се отдалечи, да го изпревари и да го пресрещне по пътя.

На западния бряг на оврага Гърмания спря и слезе от мулето си горе-долу на мястото, където — вече му се струваше, че е било преди векове — хората на Уиминуки се бяха срещнали тайно с тези от ранчото.

Щеше му се да се приближи повече, но нямаше как да заеме позиция в двора на Джубъл Клий, а цялото дъно на бившето езеро беше пълно с палатки и огньове, показващи присъствието на хора, които нямат доверие на съседите си.

Джонстън се намръщи.

Новата жила беше открита на около двеста ярда от входа на мината и там все още имаше фенери и хора. Дори и оттук виждаше

съвсем ясно бараката. Никъде не виждаше пазача — дори не беше сигурен дали вратата е отворена или затворена — но така оставено на самотек, богатството вътре не можеше да не предизвика у него допълнителни размисли.

Нещата до голяма степен зависеха от това, колко е скрил там Макреди, но при огньовете и хората наоколо, той сигурно щеше да импровизира нещо, дори да прибегне до някакъв трик, за да си вземе каквото има вътре. И в случай, че бърза много, дори би могъл да тръгне без това!

Гърмяния прекара език по пресъхналите си устни и продължи да мисли трескаво. Книжните пари сигурно бяха у Макреди. Джонстън не беше глупак. Някъде наоколо имаше пазач, но все пак можеше да отиде до там и да излезе навън с кутия или чувал в ръце, без да предизвика подозренията на околните. Щяха да помислят, че го е изпратил Макреди.

Почувства изкушение, макар че половината му удоволствие се състоеше в това, да вземе парите направо от дебелака. Независимо, че за него по-важното нещо бяха парите, а не удоволствието, голямата причина, поради която се отказа от това, което му беше под ръка, беше неосъзнатото нещо, свързано с Микаела. Постепенно си го обясни след дълбок мисловен процес, твърде сложен, за да бъде изложен тук.

Джонстън си спомни как го беше използвала през цялото време тази бъчва със свинска мас и елегантно бомбе и си каза, че всеки може да бъде използван, ако съответните обстоятелства са налице. И се зае да го докаже по най-бързия начин.

Дръпна юздите на мулето, заби пети в хълбоците му и нахълта в двора на „Роумън Файв“ с вик, който би събудил и мъртвите. Отвсякъде се спуснаха тичащи хора, повечето въоръжени — някои с пушки и със свирепи физиономии. Без да им обяснява причините за нахълтването си, той поиска да види Клий колкото се може по-бързо.

Някой добути стола на стареца до вратата.

— Уиминуки иска хората ти да слязат в лагера! — Гласът на Джонстън звучеше като гласа на Мойсей, изричащ десетте Божии заповеди.

Ранчерото го изгледа отгоре до долу.

— Как така те изпрати тебе? Знам, че работиш за...

— Няма нужда човек да е глупак през целия си живот!

— Но Бил каза, че...

— Сега каза друго! Не съм гламав и мога да разбера кое е добро за мен и кое — не. Грижа се за себе си и по-добре ми повярвай!

Клий сви устни.

— Добре. Какво иска той?

— Иска хората ти да захванат целия източен край на улицата. Иска да изгони Макреди и да вземе мината. Дебелият е в „Хардрок“ с клечките от Голдфийлд. Аз ще го изкарам оттам. Сигурно ще вземе кон и ще побегне. Бил смята, че ще отиде към мината и ще го причака там. Разбираш ли? Веднага, щом Макреди духне, Бил иска да разпердушините хотела — както оня ден в „Розовия слон“.

Клий се ухили и каза:

— Добре момчета. Оседлавайте конете.

Когато конниците пристигнаха недалеч от хотела Джонстън дръпна юздата и каза:

— Заемете позиции, така че да ви вижда, но му оставете място да избяга на изток. Като побегне, можете да изпратите някой и друг куршум над главата му. — Той им махна да действат. — Ще ви изчакам, докато сте готови.

Отпред имаше три оседлани коня и двуколка с впрегнати още два коня. Гърмения изчака, докато хората от „Роумън Файв“ нагласят сцената за най-голямата му постановка. Те заеха позиции зад ъглите на постройките, и във входните врати, където застанаха с палци, закачени за патронташите. Един от тях с пушка се притаи зад коритото за водопой на конете.

Смяташе, че на Макреди това ще се стори доста убедително.

Остави Талоу Ай до коневръза пред хотела и тръгна по стълбите. Стори му се, че някакъв човек, прикрит в сенките на верандата, се мъчи да погледне през прозореца, но се отдръпна и пусна кепенците, когато той приближи. С нещо му напомни Хемптън, но беше твърде вгълбен в ролята си, за да му обърне някакво особено внимание тогава.

Отвори рязко вратата, влезе в покритото с килим фоайе и после в трапезарията, където се изправи до масата на дебелия, който пушеше в компанията на големите риби от Голдфийлд.

— Кой е този? — попита Рикърд и сбърчи нос, сякаш го притесняваше миризмата на Джонстън.

Макреди се обади, без да вади десетцентовата пура от устата си:

— Бях го наел, за да...

— Къде е момичето? — изръмжа Джонстън.

Макреди опипа брадичките си и пое дълбоко въздух.

— А... извинете ме господо. — Той се усмихна, стана и дръпна Джонстън в един ъгъл, така че да не могат да ги чуват.

— Какво по дяволите те боли, че нахълтваш тук така?

— Къде е Микаела?

С премерен тон и изражение на лицето, дебелият му отвърна, че може би си е отишла в палатката.

— Тръгна си — той бръкна в джоба си и извади гравирания си, часовник — преди десет минути. — После продължи да се взира в лицето на Джонстън и добави: — Веднага след като подписа документите...

— Тогава по-добре я взимай и изчезвайте оттук — каза му Гърмания със задгробен глас. — Уминуки се е върнал. Заедно с шайката от ранчото е...

Макреди се шмугна покрай него като подгонен заек и излетя от стаята.

Джонстън се ухили през наболата си брада, намигна на Рикърд и на другите провиснали ченета до него, излезе във фоайето и като извади револвера от кобура, застана загледан в тавана, докато отвън не долетяха викове, конски тропот и изстрели, което му показва, че дебелият е захапал въдицата.

Той ритна вратата, излезе на верандата и впи поглед в покритите с прах сенки.

Вече не очакваше адвокатът да тръгне към мината и не се изненада, когато го видя да подминава оврага, но малко го уплаши факта, че се мушна в хаоса от опънатите най-напред палатки, които оттук скриваха бараката на временното кметство, в което през тези дни се беше помещавал мошеникът.

Джонстън сподави една ругатня, скочи от верандата, метна се на най-близкия кок и препусна нататък.

Двуколката беше спряна пред палатката на Микаела и отвътре се чуваха ядосани гласове.

Когато Джонстън скочи на земята, от палатката изскочи Макреди с голяма чанта в едната си ръка. С другата се мъчеше да се отскубне от момичето.

Точно в този момент от една сянка се показва Оси Хемптън — бившият дърводелец — с бляскащ в ръката му револвер.

— Стойте по местата си! Всички. Вие сте арестувани! — разкрещя се той. — Макреди, остави тази чанта на земята!

Някъде откъм кръста на дебелака изскочи огън. Микаела изпищя. Джонстън скочи, блъсна се в Сами Дарлинг, почувства как губи почва под краката си и падна на земята под порой от летящи юмруци. Внезапно вдигнатото му коляно улучи целта си и докато Сами падаше назад, ревящ от болка, той го удари с юмрук няколко пъти зад ухото, после се откопчи и трескаво се заоглежда за пистолета му.

Макреди отблъсна момичето настрана от себе си и скочи към двуколката, хвана се за едното колело, вдигна крак, за да се качи на стъпенката и застина в тази поза. Джонстън проследи изцъкления му поглед, видя Микаела, която трескаво събираше купчини банкноти и после Уиминуки, застанал малко по-нататък, като дупка в живописно платно. В едната ръка държеше юздата на коня си, а в другата — револвер.

Макреди облиза изсъхналите си устни и започна да трепери като мокро куче на студен вятър.

— Слушай — преглътна той, — няма да споря. Можеш да вземеш всичко...

— Знам. — Презрението на Уиминуки долиташе до него, сякаш беше миризма. — При всички случаи ще го взема — каза той, повали дебелия в същия миг и насочи ужасната цев към Гърмания.

— Сбогом, левак!

При последвалия гърмеж Джонстън се метна напред и надолу изправен. Ехото прокълтя в околните възвишения. Очите на Уиминуки, изкривеното му лице, изпълнено с изненада и ужас се завъртяха встрани и се насочиха към вдигнатия от земята револвер, който момичето държеше с две ръце. Той залитна назад, опита се да се подпре на нещо, каквото зад него така и нямаше и се строполи назад като къщичка от карти.

Джонстън дълго гледа момичето, което изпразваше джобовете на Макреди. Тя разкопча ризата на адвоката, извади пълния с пари пояс и го уви около кръста си.

Той се качи на двуколката изтощен, сякаш някой го беше вързал на възел. Отпусна се като труп на седалката, а Микаела отиде зад

палатката и след малко се върна, превита под теглото на чантата.

Джонстън въздъхна като Атлас, на чиито плещи лежи целия свят. Погледна очите, които търсеха неговите.

— Качвай се — каза той и се отмести, за да й направи място.

Пое чантата, която тя му подаде, благоговейно я мушна под седалката и й подаде ръка, за да се качи.

— Накъде? — попита той и хвана юздите.

— Предполагам, вече знаеш, че не съм отгледана в манастир?

— Да — каза той, сякаш това му отне целия дъх. — И не мисля, че се казваш Пералта.

Тя отговори:

— Не. Работех в бара на Мануелито, когато Макреди ме нае, за да нося това величествено име.

— Поне — каза Джонстън — сега ще можеш да живееш като истинска Пералта.

— Това смятам да направя — отвърна тя, докато той вече шибаше конете с края на юздите. После попита: — Къде отиваме?

— Отсега нататък можеш да оставиш това на мен. Най-напред мисля да застанем пред някой свещеник. Просто повече не ти подхожда да скиташ сама.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.